2015-04 • NİSAN 2015 • 7 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 8,5 TL)

/LeManyakDergi #manyakdergi

LMANYAK

Söylediğin yalanı kaydet ki unutmayasın

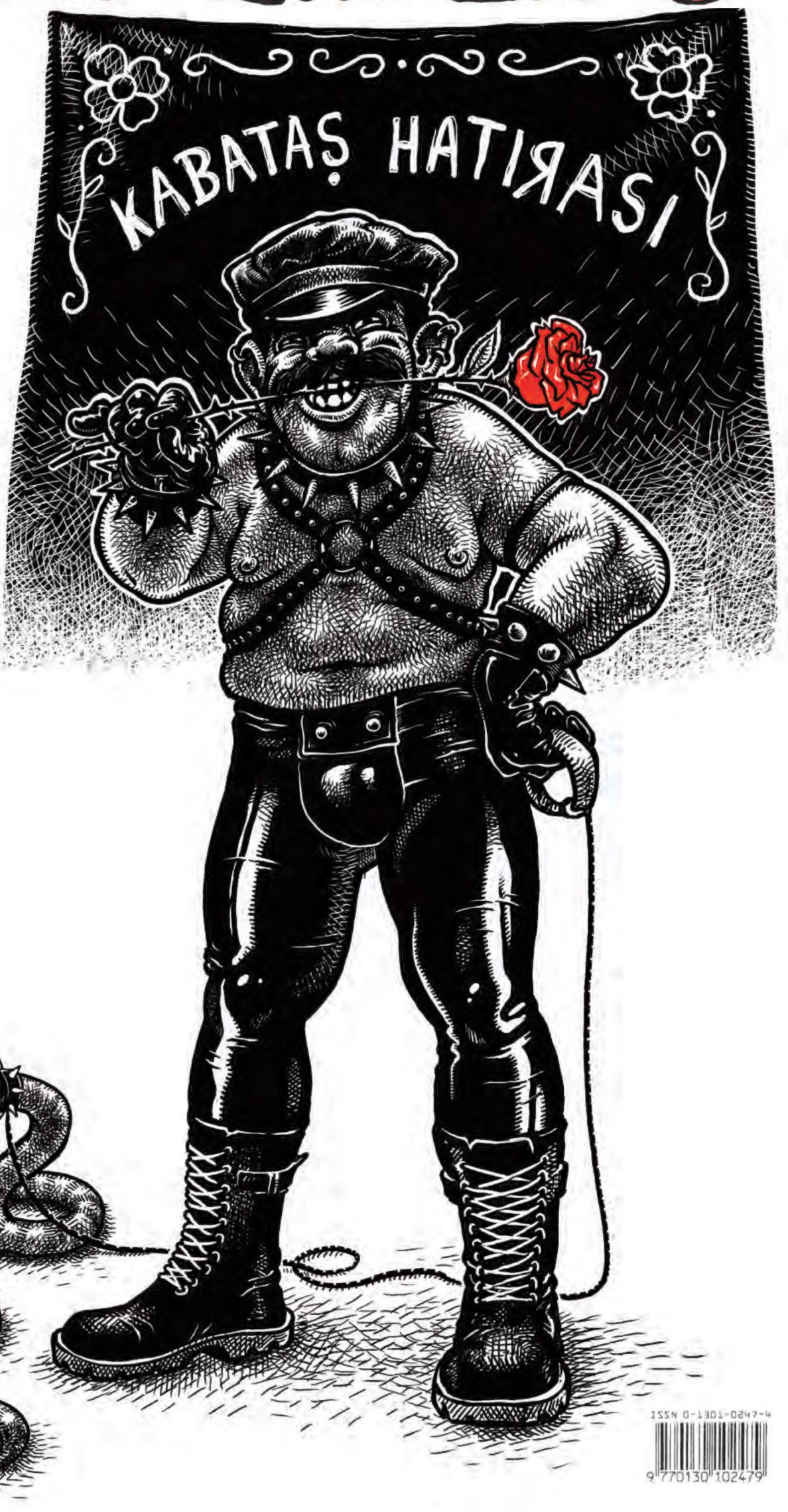

FERHAN ŞENSOY

GONCA VUSLATERİ

MESUT YAR

EBRU ÇAPA

ATİLLA TAŞ

AYÇA ŞEN

ÇELİK

İnsanların aşktan öldüğü yalandır

W. Shakespeare

ISSN 0-1301-0247-4

9 770130 102479

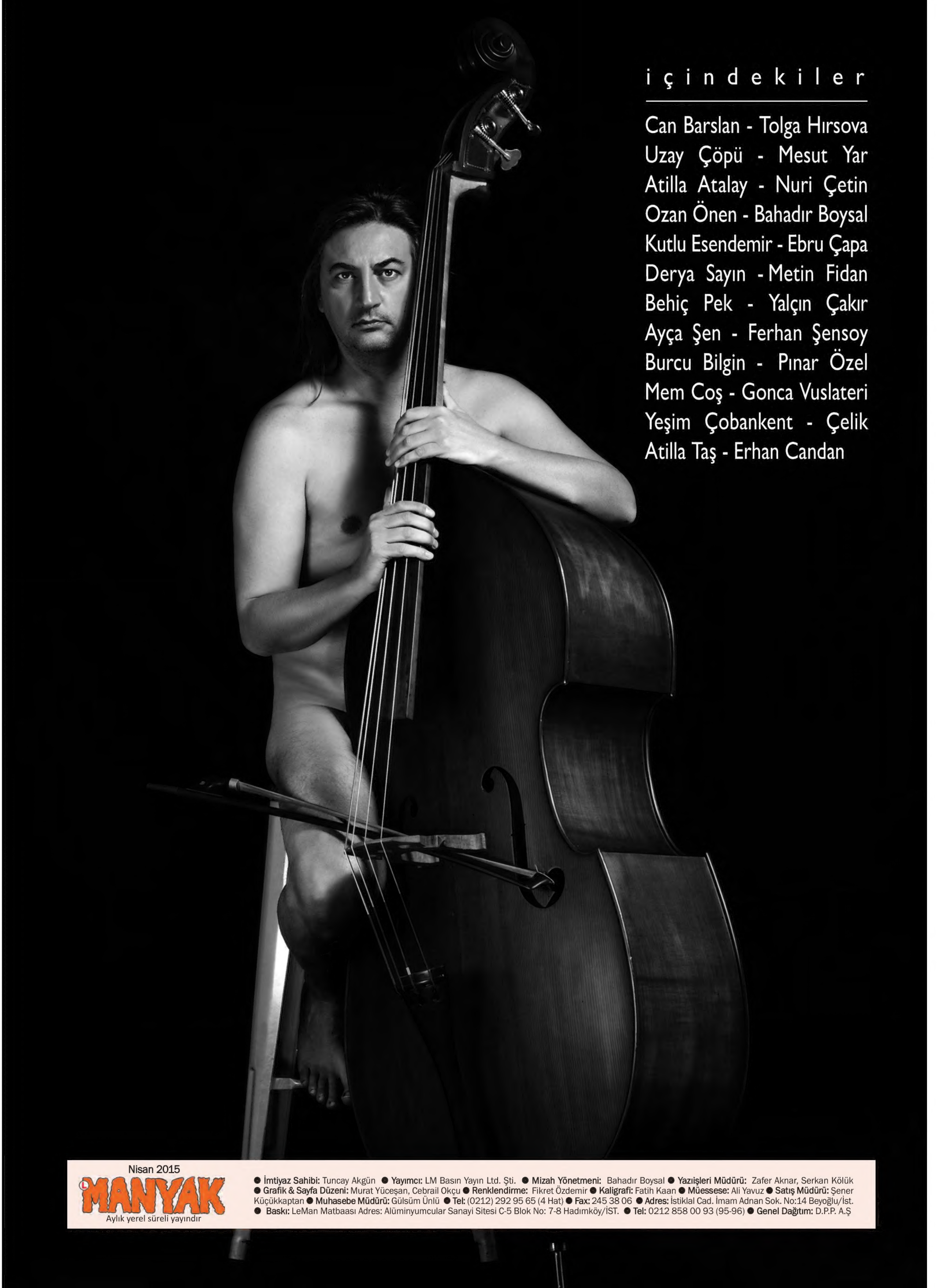

içindekiler

Can Barslan - Tolga Hırsova
Uzay Çöpü - Mesut Yar
Atilla Atalay - Nuri Çetin
Ozan Önen - Bahadır Boysal
Kutlu Esendemir - Ebru Çapa
Derya Sayın - Metin Fidan
Behiç Pek - Yalçın Çakır
Ayça Şen - Ferhan Şensoy
Burcu Bilgin - Pınar Özel
Mem Coş - Gonca Vuslateri
Yeşim Çobankent - Çelik
Atilla Taş - Erhan Candan

Nisan 2015

MANYAK

Aylık yerel süreli yayındır

● **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün ● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. ● **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal ● **Yazıişleri Müdürü:** Zafer Aknar, Serkan Kölük ● **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Cebrail Okçu ● **Renklendirme:** Fikret Özdemir ● **Kaligrafi:** Fatih Kaan ● **Müessese:** Ali Yavuz ● **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan ● **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü ● **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 245 38 06 ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. ● **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. ● **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) ● **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

"Güneşi gördüm, buluta yakalandım, vakitsiz açtım, baharа aldandım, kar yağdı üstüme, altında kaldım. anladım ki herşey gerçek, bir ben yalandım.."

Sevimsiz Adam

CAN BARSLAN

EVRAK-I METRUKE

Nerden baksan 25 sene olmustur. O zaman komik ve sevimli buldugum bir olay yillar geçtikçe bende vicdan azabi ve pismanlik yaratir oldu... Evde taa o zamanlardan kalma bir iki tabaka letraset (tram) bulunca hadi dedim... Çiz ve günah çikart...

TEKNİK BİLGİ

Bu düzenli ve sık noktalardan oluşan dokuya "tram" denir. Fotoşop çıktıktan sonra kullanılmıyo ama eskiden karikatürlerdeki gölgeler, gri tonlar bunlarla verilirdi...

Letratone

Tram, tabakalar halinde satılır. Kretuar denilen ince keskin bıçaklarla kesilen, arkası yapışkanlı bir tür çıkartma diyebiliriz tram'a...

Gerektiği kadar tram kesilerek çıkartılır, karikatürde gri olması istenilen yerin üzerine yapıştırılırdı...

Şeklin dış kontürlerine göre fazlalıklar kesilir...

...Ve yerinden kurtulup düşmemesi için genellikle hafifçe vurulurdu... Ki, bu sabitleme olayı işte bu yaşanmış öykünün konusudur.

PAT PAT!

Tramın üzerine baskı uygulama işi tercihe göre değişir... Kimisi hafifçe yumruklarken, bir başkası bıçağın arkasıyla vurarak sabitlerdi. Belki de bir silgiyle...

TIK TIK TIK!

OLAY

Çoook sene önce... Eve gelen konukların 15-16 yaşlarında bir oğlu var. Benimse işim başımdan aşkın... Terelelli köşesini yetiştirmeye çalışıyorum. Köşeyi çizdim, bitti.

TERELELİ

Tramlarını yapıştırdım... Ve sıra, sabitleştirme işleminde...

Evde her nasılsa bulunan küçük bir merdane var. Aklıma bişey geldi...

Merdaneyi aldım...

Ve çizdiğim sayfayı masaya koyup, merdaneyi kartonun üzerine bastırarak (hamur açar gibi) gezdirmeye başladım... Tramların iyice yapışması için iyi bir yöntem olmuştu.

İşte tam bu sırada 15-16 yaşındaki genç yanıma geldi...

NAPIYON SEN ABİ ÖYLE?..

Karikatürler ve karikatürcüler hakkında en küçük fikri bile yoktu... O anda, niye bilmiyorum o yalanı uydurdum...

BİLMİYO MUSUN, BİZ ASLINDA KARİKATÜRLERİ KÜÇÜK ÇİZERİZ... KİBRİT KUTUSU KADAR FALAN YANİ...

ONDAN SONRA DA BÖYLE OKLAVAYLA AÇARAK BÜYÜTÜRÜZ. EVET, BENİM SAYFA ARTIK YETERLİ BÜYÜKLÜĞE GELDİ... DAHA FAZLA AÇARSAM DELİNEBİLİR...

Bakti...

VAY BE!..

inandı...

ÇOK DEĞİŞİK Bİ İŞMİŞ..!

Kesinlikle inandı. Ve ben onu utandırmamak için gerçeği açıklayamadım...

İŞTE... UYDURDUĞUM BU YALAN, O ZAMANLAR BANA EĞLENCELİ GELMİŞTİ... AMA ARTIK VİCDANIMI İYİDEN İYİYE RAHATSIZ ETMEYE BAŞLADI... ŞİMDİ SİZDEN BİR RİCAM VAR...

Lütfen, eğer 40 yaşlarında ve eşgali yandakine benzeyen bi adam size mizah dergilerinin sayfalarının oklavayla açılarak yapıldığını söyler ve bunu gördüğüne dair yeminler ederse, sakın ona gülmeyin, alay etmeyin... Ya işin doğrusunu anlatın, ya da benimle irtibata geçmesini söyleyin... Lütfen...

BEN MANYAĞIM

Ben Çelik.

Kontrbasçı Çelik.

Çellocu değil!

Müzik aletlerini tanımak lazım, çünkü benim mesleğimde aletin hem boyu hem de işlevi önemlidir.

Kontrbas derinlik sazıdır. O olmazsa derinlik yoktur.

Fotoğrafları *"caps"* haline getirilerek, Türkiye'nin en çok dalga geçilen adamından, bu dergiye yazı yazmasını istediklerine göre *"Manyak"* dergisindekilerde *"Mania"* tavan yapmış durumda olmalı.

Aziz Nesin halka *"aptal"* dedi.

Haluk Bilginer *"Türkiye Zeki Müren'dir"* dedi.

Fazıl Say bir kesime *"Postmodern, liboş yavşaklar"* dedi.

Orhan Gencebay, Fazıl Say için *"O bir hiçtir, hiç bile değildir"* dedi.

Uğur Yücel *"Gişe filmleri ortalamanın altında zekâya hitap ediyor"* dedi.

Rahmetli Müslüm Gürses'in eşi, Fazıl Say için *"Konserlerinde onun için kendini jiletleyenler var mı?"* dedi.

Hülya Avşar üniversite öğrencilerine *"eşek"* dedi.

Aysun Kayacı *"Benim oyum çobanınki ile eşit mi?"* dedi.

Süleyman Demirel, sanatçıların marka olma yarışı kendisine sorulunca *"Her malın markası vardır"* dedi.

Kuvvetle ihtimal ben de inanılmaz şeyler söylemişimdir.

Ben kendi adıma *"dışlamaktan, ötekileştirmekten"* kurtulmak istiyorum ve bütün gücümle birleştirici, kucaklayıcı bir düşünce sahibi olabilmek için çaba gösteriyorum. Ama bu ahval ve şerait içinde bu nasıl olacak bilemiyorum.

"Ahval ve şerait" nasıl? Durum ne yerdedir?

"Beni sizler yarattınız" ideolojisi, halkı sanatçı yaratabildiğine inandırdı. Asgari ücret ne kadar?

Yasama Yürütme Yargı konusu ise ayrı bir enteresandır.

Yürütme tamamen anlaşıldı, ülkedeki herkes yürütmeyi biliyor.

Yargı da tamam. Tüm kadın cinayetleri, tecavüz, kadına karşı şiddet ve bununla ilgili yasalar sorunu, Nihat Doğan üzerinden çözüldü. Daha önce de deprem sorunu Veli Göçer vasıtası ile çözülmüştü.

Diğer ikisinin tamamen anlaşılmasına rağmen, yasama konusu sorunlu, tanıma muhtaç, çözülemedi; çünkü *"yaslama"* olarak anlaşıldı.

Yasama işini iyice anlamak lazım; yasama işi muamelecinin işine benzer. Hani araba alırken ya da vize alırken bir para karşılığında sizin evrak işlerinizi yürütecek olan kişiye *"Muameleci"* denir ya, işte aynen öyle.

Halk bir para karşılığı -ki o vergidir, işlerini devlete devreder. Devlet de, aynı muameleci gibi onun işlerini görür. Yani devlet muameleci, halk ise işini yaptırandır. Devlet halkın işini bir güzel görür. Devletin muamelesi güzeldir.

12 Eylül 1980 darbesi sonrası okuma yazma seferberliği yapıldı ama *"anlama seferberliği"* yapılamadı. Yanlış anlaşılmalar oluyor. Dikkat!

Anayasa profesörleri tartışıyor ve diyorlar ki "Esastan mı girelim, usulden mi girelim?". Halk nereden girdiğini anladı mı?

Kıbrıs Türk kesimi *"yes be annem"* dediği halde Rumların onları niye reddettiğini anladı mı?

Aziz Nesin halka aptal dedi. Aziz Nesin edebiyatçıydı ve anladığım kadarı ile hesabı zayıftı. Ben tam da tersine halkın %99.999.999 kadar kısmının olağanüstü akıllı olduğunu düşünüyorum. Öyle olmasaydı halk vesayet altına girer gibi görünüp, sorumluluğu başkasının üstüne yüklemezdi.

Fazıl Say bir kesime *"Postmodern, liboş yavşaklar"* dedi.

Bize barış dolu bir dünya için *"hazır mısınız?"* diyen ve yaratılanı, yaratandan ötürü seven Orhan ağabeyin gücü neden Fazıl Say'ı sevmeye yetmedi ve ona hitaben *"O bir hiçtir, hiç bile değildir"* dedi? Acaba tasavvufi manada *"Allah'ta fâni olmak"* anlamına gelen *"hiçlik"* olarak söyleyerek iltifat etmiş ve biz de anlayışımız *"kıt"* olduğu için es geçmiş olabilir miyiz?

"Orhan Baba" kariyeri boyunca halktan destek gördü. Bu zarif halk, Orhan baba *"Âkil adam"* olunca onun tansiyonunu neden yükseltti?

Rahmetli Müslüm Gürses'in eşi, Fazıl Say'a cevap verirken *"Konserlerinde onun için kendini jiletleyenler var mı?"* dedi ve jilet gibi bir cevap verdi. Burada hepimize susmak düştü.

Hülya Avşar üniversite öğrencilerine *"eşşek"* dedi. Üniversiteler bilim ile uğraşır ve devletin aklını besler, teknoloji yaratır. Üniversite rektörü, devletin aklını, fakülte öğrencilerine konferans veren Hülya Avşar ile mi beslemek istedi ve teknoloji yaratabildi mi? Bu durumda Hülya Avşar, eşeğe ters mi binmelidir?

Belçika devleti, neden başkent Brüksel'e, Nasrettin Hoca'nın, eşeğe ters binen heykelini dikti? Nasrettin Hoca yaşasaydı buna ne derdi? Eşek buna ne derdi *"Fabl"* konusudur, ona girmiyorum. Şahsi tahminim, kırsalda gördüğü baskıdan söz ederdi.

"Dongi dongi" ne demek? *"diday diday"* ne demek? Okan Bayülgen tarafından masaya yatırılmalıdır. Çünkü Beyaz bunu yapacak mizahi donanıma sahip değil, özür dilemekten ileri gidemiyor. Konuk olarak programa Mazhar ağabey çağrılmalı görüşleri alınmalıdır.

Her bayram öncesi tüm medya ortak olarak *"bu bayram canlar yanmasın"* yayını yaptığı halde, Türkiye'de trafik kazaları ısrarla neden artıyor? Bu durum eşofmanlı Şevket hoca başkanlığında bir meclis komisyonu tarafından araştırılmalı. Konu manidardır.

Deniz Baykal, siyaseti bıraktı ve sonra geri döndü. Popçu Teoman da müziği bıraktı ve geri döndü. Teoman da Deniz Baykal gibi bir kaset skandalı ile gider mi? Bu rekabet olarak benim işime yarar mı? Valla yarar mı yarar!

2 milyon kişinin girdiği üniversite sınavlarında sıfır çekme başarısını gösteren 200.000 kişi, seçimlerde oy kullanmayan*"sessiz çoğunluk"* denilen kesimin alt yapısını oluşturuyor olabilir mi? YGS sonuçları açıklandı, önümüzdeki senelerde bu rakamları çok ararız.

Nobel ödüllü *"Akıl Oyunları"* adlı filme de konu olmuş dâhi, Türkiye'ye gelerek konferans verdi ve *"matematiği zayıf olan toplumlarda adalet olamaz"* dedi.

Bu sözün muhatabı, öğrencisine matematik öğretemeyen, onun bir dershaneye giderek matematik öğrenmesini seyredip *"Yahu çocuk orada öğreniyor, ben de neden öğretemiyorum ve üstelik öğretemediğim halde neden devletten maaş alıyorum"* demeyen öğretmen değildir! Muhatap benim! Benim matematiğim zayıftır. Lisede de haytanın biriydim. Adaletim yok, vicdansızım! Suçlu benim. Söz bana söylenmiştir, hemen matematik çalışacağım.

Maçlarda *"Ya Allah, Bismillah Allah-u Ekber"* diye bağıranların, bu ilahi sözlerden hemen sonra hakem ya da oyuncuların anaları, bacıları, kız kardeşleri, karıları ile cinsel münasebet içeren sözler söylemeleri biraz tuhaf değil mi?

Anneler gününde yapılan maçta analara edilen küfürler Guinness rekorlar kitabına girdi mi?

Size hiç ağrı girdi mi?

Doktor bize "Ağrı nerede" diye sorsa ve biz ona "Doğu Anadolu'da" desek, doktor bize yangın tüpüyle girer mi?

80 yaşına gelmiş kadının, koca aramak için evlendirme programına çıktığı sırada muhatabına söylediği *"Senden elektrik alamadım"* sözüne karşılık, bunu seyreden gencin sosyal medyada *"Lan AMK gazetesi okumayan karısı, nefes aldığına dua etmiyorsun da, elektrik almaya mı çalışıyorsun"* demesi biraz haksız bir eleştiri değil mi? Bence eleştiri kültürümüzü geliştirmemiz lazım.

Ben bütün bunların hiç birini anlayamıyorum.

Bunları anlayan bize de anlatsın. Böyle dergilerde *"çiziktırı"* yaparak olmaz bu işler. Ciddi olalım beyler!

"Mânia" kelimesi Arapçada bariyer, engel; Yunancada delilik; Batı dillerinde akıl rahatsızlığı olarak geçiyor. Terim olarak *"menas"* kökünden geliyor ve aşırılık, azgınlık, çılgınlık olarak karşılanıyor. Mani dinine mensup dans eden ve kendinden geçen topluluklar, aynı zamanda transa girer ve insan kurban ederdi.

Demek ki neymiş? *"Mânia"* aşırı azgın bir aklın, bozularak rahatsızlanması ve transa girerek insan kurban etmesiymiş.

Yani *"Mânia"* olan yerde *"Kurban"* olurmuş!

Sokakta biz buna kısaca *"Manyaklık"* diyoruz.

Kartopundan adam öldürülen, kadın cinayetlerinde, tecavüzlerde, kadına karşı şiddetin cezalarında indirim bahanesi aranan, kimin ne dediğine hiç bakılmadan, Ön-Yargı ile bağcının dövüldüğü ve üzümünün elinden alındığı, televizyonlarda birilerinin sürekli oynadığı yerlerde (*Deprem, sel, şehit cenazesi, kandil, madenci ve asansör kazası olan günlerde, bunların hiçbiri yok gibi sürekli oynayan insanlar gördüm TV'de*) birilerinin transa geçeceği, birilerinin kurban edileceği, birilerinin göklerde, birilerinin yerlerde yaşayacağı tarzda bir *"Mania"* çok da anormal değil.

Anlaşılmamaktan daha büyük *"Azınlık"* var mı? Hepimiz azınlıkların azı değil miyiz? Bundan büyük hicap var mı? Azınlıkların ruh halini anlayabiliyor musunuz?

Ben yalnız bir kovboyum. Güzele sevdalıyım. Güzel görmek amacından başka bir niyetim yok. Ama ne kadar da yalnızım. Hâlbuki güzele doğru olan amaç için destek alıyor olmam lazım değil miydi? İyi niyetten maraz doğar mı?

Maraz bize teğet geçecekti? Neden kalbimize değdi!

Bu trajedidir, traji-komiktir ve bu trajedide bize huni takmak düştü!

Huni uygun olmadığı için Kontrbas kullandım. Şu iyi niyeti gör!

Ben Çelik.

Kontrbasçı Çelik?

Ben Kontrbasçı Çelik de, Sebastian kim bebe ruhi?

Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim; Reklamlardaki Naz kızın küçük Çelik'e evlenmek için yaptığı baskı sonrası, dediğini yaptırıp ütü yaptırtması hoş olmadı. Benim artık bu reklamda oynama zamanım geldi.

Gardiyanlar, getirin atımı. Gidiyorum ben. *"Cervantes"* okuyacağım. Siz de Pascal ile gidin. O sizi diskoya götürsün, orada dans eder, transa girer sonra da karpuz ya da kurban kesersiniz.

Sonuçlar;

1789 ve *"Eşitlik Kardeşlik Özgürlük"* dünyada yanlış anlaşıldı.
Özgürlük *"düzüşme"* özgürlüğü oldu.
Kardeşlik atılan kartopu ile öldü.
Eşitler, ayakkabısını bağlayamayanla, uzaya uydu diken aklı aynı zannetti.
Twitter eski kahvehanelerin yerini aldı. Karısına, kocasına, amirine, komutanına, patronuna gık çıkaramayan, twittera girip, boşalıyor. *"Abdestsiz"* bir yer.
Psikoloğa gidecek parası olmayan twittera koşuyor. Sonra bir sigara yakıyor!
60 sene tıka basa yemiş ve 200 kilo olmuş biri pilates yapıyor. Olağanüstü bir azim! Tebrike şayan!
Diyetisyenlerin havada uçuştuğu programların reklam arasında, diyette ne yasaksa onun reklamı yapılıyor.
1960 kuşağı, ekmeğini emeğini paylaştı, sevdi, âşık oldu, doksanların şarkılarını anladı.
1980 kuşağı, tüketim ideolojisinin esiri oldu; aşkı kredi kartı ile beş taksitte almaya çalışıyor.
Aşkı kredi kartı ile satın alamayan kesim mutsuz. %70'lik kısmı boşandı. Özgürlük arıyor.
Fedakârlık yapamayan ve nickname kullanan *Fastfood* özgür aklı, doksanlar ruhunu arıyor.
Doksanlar ruhu burada, aşk için kendini feda edecek ruhlar nerede?

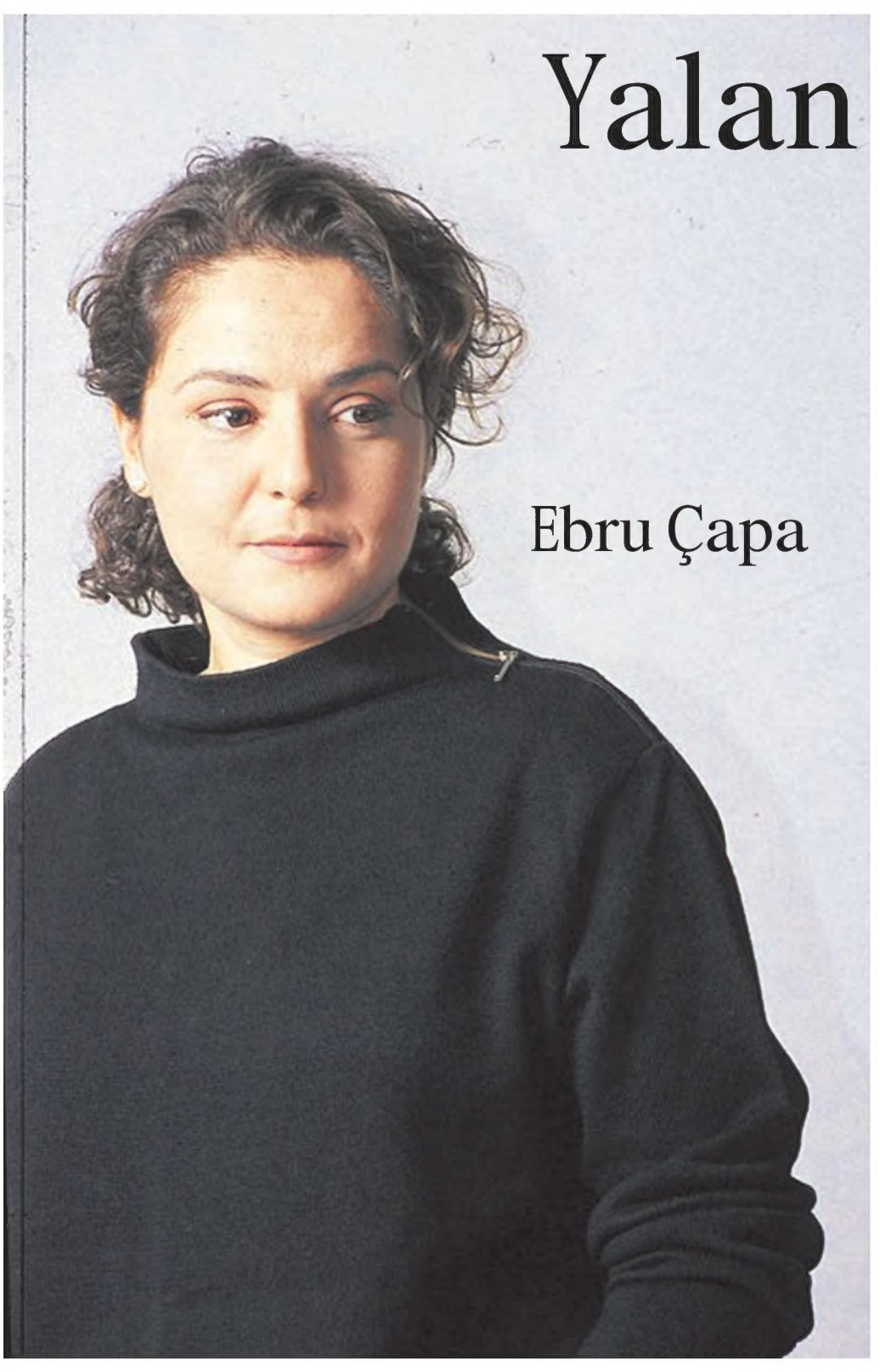

Yalan Sezonu Açıldı

Ablamla aramızda beş yaş var. Henüz sokağa oynamaya çıkabilecek yaşta olmadığım bir zamanda, o ilkokula başladı. Evdeki oyun arkadaşımı, maarife kaptırmış olmanın gücenikliğiyle, iki yaşımda ne olduğumu şaşırmış, üç yaşımda da, ben de okula gideceğim diye tutturmaya başlamışım.

Genlerde Girit kanı, serde kova burcu mensupluğu var; bu bileşim, inattan yana, keçiye rahmet okutur. Evdeki viyaklama eylemlerim, ablamın çareyi bana okuma yazma öğretmeye çalışmasıyla sonuçlandı. (Ömrümün geri kalanında koyduğum ve katıldığım eylemlerin hiçbirinin dönüşü daha süratli ve daha verimli olamamıştır maalesef.) Demem o ki, ayıptır söylemesi, bu sayede okuma yazmayı dört yaşımda sökmüştüm.

Bunu hava basmak için anlatmıyorum. Bilakis... Nereden baksanız, insanı mutlandırması gereken bu durum, hayatımın ilk ciddi travmasını yaşamama sebep oldu.

Şöyle ki; yine annemin kuaföre giderken beni de yanına kattığı, can sıkıntısından fenalık geçirmek üzere olduğum bir gün, annem suratında "Allah aşkına şunu idare edin" ifadesiyle beni kuaförün o sırada eli boş elemanlarına teslim etti: "Biliyor musunuz, bizimki okuma yazmayı öğrendi. Hadi Eboşum, abilere ablalara bir şeyler oku da şaşırsınlar." (Evet, Valide Hanım bana bu karizma tırpanı hitapla seslenir. Hâlâ...)

Kuvvetle muhtemelen milli bayrama tekabül eden bir tarih olacak; bugün bile o gazetenin birinci sayfası, fotoğrafıyla, dekupesiyle, logosuyla, manşetiyle pırıl pırıl gözümün önünde ve mıh gibi aklımda.

Milliyet gazetesiydi ve manşette dana gibi puntolarla "KURTULUŞ" yazıyordu.

Önce harfler, sonra heceler; okudum: "Kur-tu-luş."

A a o da ne?

"Olmadı, bir daha dene" dediler.

Etrafımdaki üç-beş gencin kıkırdaşmaları arasında, birkaç kez baştan okudum, hep aynı şey çıktı. "E ama kurtuluş diyoo?"

Seni gidiler, yanaktan kesme almalar, başta pıhı pıhı gülüşmeler, sonra gülmekten yerlere yatmalar; akabinde hep aynı cevap. "Hayır, öyle demiyor."

Bütün ezberim dağıldı. Suratım muhtemelen pancara bağlamış bir şekilde fırlayıp kaçtım oradan. Peşimden kendini sokağa atan ve orijinali fena hâlde kıvırcık olan annem, beş dakika sonra beni, yarısı fönlü yarısı afro saçlarıyla, bayıcı kuaför seanslarının ardından her seferinde ödül hesabına götürdüğü parmak patatesçinin orda buldu.

Efendim, ablalar, abiler şaka yapmış. Öyle tatlı okuyormuşum ki, bir daha duysunlar diye şirinlik şey etmişler. Evet, gerçekten de kurtuluş yazıyormuş, tamammış, kafam karışmış olabilirmiş ama bir daha böyle bir şey yapıp korkudan aklını kaçırmasına sebep olursam, bak o zaman ne oluyormuş.

"Ne tatlısı lan? Sıçarım böyle şakanın ıstırabına!" demedim. Dört yaşımdayken, nispeten mülayim ve kibar bir çocuktum. Fakat hissiyatım tam da buydu, bugüne dek değişmiş de değil. Dosdoğru bildiğim bir şey çarpıtıldı-

ğında, yüzüme alenen yalan söylendiğinde ya da şakacıktan da olsa, gerizekalı yerine konulduğumda, küfretmekten imtina etmiyorum artık fakat; arada öyle bir fark olabilir.

İşin kötüsü, keçinin sevmediği ot, travma mağdurunun üstesinden gelemediği badire, burnunun dibinde bitermiş; malumunuz, bu diyarlar da "Yalandan kim ölmüş" gibi pişkin bir deyişi gef gef gerinerek literatürüne oturtacak kadar, yalandan yana velut topraklar.

Fakat bu kadarı da nedir be kardeşim? 43 yaşımdayım, ömrümün ilk 40 yılında, son üç yılda duyduğum yalanın toplamını işitmediğime yemin ederim. Tourette sendromuna yakalanmışçasına mütemadiyen küfrediyorsam, kabahat sırf benim değil yani, "Kimse kusura bakmasın."

Yine de iyi aile terbiyesi almış olsam gerek (Valideyle pederin kabahati yok, onlar vereceğini verdi, benim bünyeye nüfuz etmemiş olabilir, o ayrı bir mesele), şu önümüzdeki iki ayı düşünüyorum da, onların çenelerini kapatmak mümkün olmayacağı için, insanın bedeni üzerinde kendini sessize alabileceği bir mute düğmesi olsaydı bari diye düşünüp hayıflanıyorum.

Malum, 7 Haziran'daki seçimler için miting sezonu açıldı, bol keseden vaatler havada uçuşmaya başladı.

Kemal Kılıçdaroğlu, emekliye çift prim vaadini notere tasdiklettirerek, şimdiye dek görmemiş olduğumuz, enteresan bir açılımda bulundu ya geçenlerde mesela, bu vesileyle, geçmiş vaatler televizyondaki programlarda filan sıkça anılır oldu.

Cem Uzan'ın, mazot bir (rakamla 1) lira olacak vaadi... Tansu Çiller'in, her aileye, biri ev, biri otomobil olmak üzere iki anahtar vaadi... Süleyman Demirel'in onlar ne veriyorsa, benden beş fazlası vaadi...

Elbette, gelmiş geçmiş tüm adaylarının iktidara gelmeleri durumunda demokrasi olup yağacaklarına dair vaatleri...

Mirgün Cabas'la Her Şey programına konuk olup bu mevzuu değerlendiren Avrupa Siyasi Danışmanlar Derneği Başkanı Necati Özkan, Kılıçdaroğlu'nun noter hamlesi üzerine şöyle bir uzman yorumu getirdi: "Siyasetçiler her şeyi söyleyebilir ama verdikleri sözleri seçimden sonra iktidara gelirlerse tutmayabilirler, dolayısıyla siyasetçilere çok güvenilmez diye baktığımız zaman, bu yöntemin işe yarayacak bir yöntem olduğu zannedilebilir ama ben doğrusu burada Kemal Kılıçdaroğlu'nun bizatihi kendisinin kendisine haksızlık yaptığını düşünüyorum. (...) Bu aslında Kemal Bey'i başka bir tarafa da düşürüyor."

"Yani şu mu" diye sordu Mirgün Cabas bunun üzerine; "Kendi sözünü değersiz, noterin taahhüdünü daha değerli hale getiriyor?"

"Evet. Bundan sonra şöyle bir durum çıkıyor kendiliğinden ortaya: Kılıçdaroğlu'nun noter tasdikiyle söylediği sözler, noter tasdiksiz söylediği sözler: Biz hangisine inanacağız?"

Kılıçdaroğlu, artık geleneksel hâle gelmiş siyasetçi palavralarından birini sallamadığına dair güvence vermeye çalışırken, hiç hak etmediği şekilde tongaya basmış olabilir. Milletin itimat ayarı yalama olmuş hesabına, insan ne yapacağını şaşırabilir. İşin sonu "Bakın nah şuraya kanımla yazıyorum"dan, "Sözümün arkasında durmazsam çocuğumu kesecem"e kadar gidebilir. Hiç de şaşırmayız.

Siyasilerin seçim dönemlerinde işkembe-i kübradan vaat sallamaları, malum, eşyanın doğası gereğidir. Hade len dersin, la havleni çekersin, kıçınla mıçınla gülersin. Aşılıyız, antrenmanlıyız, kas tuttuk bir yerde.

Fakat, AKP'nin, "Camide İçki İçtiler"den tut "Kabataş Yalanı"na, şimdiden klasik mertebesine erişmiş sakaletlerden yepisssyeni mamullere uzanan bir yelpazede, yalanı ölümcül aparat olarak kullanıyor olması, hiç öyle ilahihihiyle falan geçiştirilebilecek şeyler değil.

Milletin, toplumu iç savaşa sürükleyebilecek derecede korkunç hikayelerle, oooeeeh ipimle kuşağım genişliğinde, cinsel fantezi soslu, akıl dışı hikayelerle iftira üzerine iftiraya uğramak kanına dokunduğu için **#yargılanacaksınız** başlığıyla hashtag üzerine hashtag açması da boşuna değil.

Açılış yaptıkları yerlerde bile, icraattan yana açtıkları bahis, konuşmanın toplamının en bonkör ihtimalle beşte biri filan tutuyor. Haricinde paso aynı muhabbet; geziciler şöyle iblis, feministler böyle bu toprakların kültüründen bihaber (Kafir orospu?); bizim haricimizde herkes ya bir şey lobisi, ya dış mihrak, ya darbeci, ya paralel...

Bak biz korumazsak gelirler, sizi üç lokmada hüpletirler; soyunuz sopunuz müptezel olur.

Böylesine her türlü zekaya, izana hakaretamiz tonda... Bu kadar gerçeklikle bağları kopuk... Daha da vahimi, gerçeklikle bağ kurma gereği bile duymayan, bu satıhta bir söylem.

Milletin evinde zor tutmakla böbürlendikleri yüzde ellisini almışlar karşılarına sanki, ha bire "Dunganga" ninnisi çığırıyorlar:

Tahammülümün duymayı kaldıramayacağı günlerde televizyonun sesini kısarak, bir yandan konuşmayı KJ'lerden, alttaki bantlardan ve internetten takip edip, bir yandan da TV'deki zat, benim terennümüme playback yapıyormuş gibi hayal ediyorum ve başlıyorum mırıldanmaya: "Evvel zaman içinde var imiş bir dunganga / Alırmış çocukları atarmış sepetine / Yaparmış hep dunganga / Dunnnnganga dunganga / Dunnnnnganga dunganga..."

Arada bir deneyin, ağız hareketleriyle örtüştüğü de oluyor kimi zaman, istem dışı gülüyorsunuz mülüyorsunuz, laçka sinirlere iyi gelebiliyor.

AKP'nin, "Camide İçki İçtiler"den tut "Kabataş Yalanı"na, şimdiden klasik mertebesine erişmiş sakaletlerden yepisssyeni mamullere uzanan bir yelpazede, yalanı ölümcül aparat olarak kullanıyor olması, hiç öyle ilahihihiyle falan geçiştirilebilecek şeyler değil.

Kabataş Yalanı'nın ortaya atıldığı tarihten bugüne, bırakın üzeri çıplak, deri eldivenli 70 ila 100 arasında insanın anneyi ve çocuğu taciz edip üzerlerine falan işemelerine dair delil sunulmasını, öyle bir olayın gerçekleşmediğine dair esas görüntüler ortaya çıktı. Eşine rastlanmamış bir emniyet soruşturmasıyla, hadisenin her yönü araştırıldı; bilmem kaç kişinin ifadesine başvuruldu, her taşın altına bakıldı. Ortada bir suç varsa, o da provokasyona yönelik, boku çıvkarılmış bir yalan. O kadar.

Yetmediyse olayın başrol aktrislerinden (İsmail Saymaz'ın tabiriyle Yalancı Gelin) Zehra Develioğlu'nun avukatı Fidel Okan'dan dillendirilen fantastik hadisenin gerçeklikle bir alakası olmadığına dair açıklama geldi. Olayın ortaya düştüğü ilk günlerde görüntüleri izlediğini söylemek gibi akıllara ziyan bir topa giren İsmet Berkan, geçtiğimiz haftalarda gazetedeki köşesinde özür metni yayınladı. Allaan Mehmet Metiner'i bile, ağız değiştirip, Kabataş mevzuunda –tabii ki, elbette, hı hı canım- paralellerin kumpasına kurban gittiklerini öne sürdü.

Bunların üzerine hiç değilse ne olsun beklersiniz? İki satır susup, ne bileyim havalara bakıp ıslık çalarak, bu kepazeliğin unutulmasını –ki çok beklerler- hiç değilse seçim arifesinde iyice ayaklarına dolanmamasını ummalarını falan değil mi?

Yok... Yandaş basından 15 (yazıyla On beş!) köşe yazarı oturup, aynı gün, aynı ciklet manisi tadındaki başlık (Diliniz **Kaba** Vicdanınız **Taş**) altında, okuyanda biri karşısına geçmiş de kendisine "Saaalaak! Saaalaaak!" diyerek dil çıkarıyormuş hissi uyandıran "mantıklı argümanlarla" laf çevirip, hiçbir şey söylememeyi başaran yazılar döşendiler.

Sabah gazetesi, (Şahsen kesip kenara koydum, arada çıkarıp bakıp güleyim diyorum ama gülmekten ziyade içim kalkıyor) yedi yaşındaki yeğenimin daha iyisini becerebileceği bir paint işi fotoşopla, Kabataş canlandırmasını manşet yaptı.

Taktiklerinin çözümlenecek öyle komplike bir yanı yok. Nasıl ki çok bağırıyorum öyleyse haklıyım gibi bir kafa güdülüyorsa, burada da yatakta iş üstünde yakalansan bile dibine kadar inkar politikası güdülüyor.

Komik mi? Değil...

Gülünç bile değil...

Gittiği yerde çok eğlendiğini umduğum üstün insan Mark Twain, vaktiyle, "Benim ilkesel standardım, George Washington'ınkinden daha yüksek" demişti; "O yalan söylemeyi beceremiyor; bense becerebileceğim hâlde bunu yapmam."

AKP kurmaylarının her biri, "İkişer gözümüz önümüze aksın ki şu iki ay boyunca üfürükten yalanlarla nefret suçu işlemeyeceğiz, provokasyon yapmayacağız" diye noterden tasdik belgesi getirse, yer miyim, yemem... (Beceremiyorsunuz kardeşim, bu kadar net.)

Yiyen bir tanıdığım çıkarsa, IQ'sunu ve ilişkimi de gözden geçiririm.

Hadi aklınıza ve ruh sağlığınıza mukayyet olun; cebinizden Emedur'u, evde nane-limonu eksik etmeyin e mi? Maalesef önümüzdeki iki ay boyunca midemiz çook dönecek; daha yeni başlıyor, öyle böyle değil, epey zehirleneceğiz.

NİHAYET....

Nuri Çetin

AYAK YAPMA YA! Bİ DENEDİN BENİ, Bİ BAKTIN ŞÖYLE OLUR MU BUNDAN DİYE...
SONRA BEN APTAL GİBİ BERBAT ETTİM İŞİ!..
HASAN NE DİYOSUN YA?! SHIH!..
ASLINDA SENLEN SEVGİLİ OLMAYI DA İSTEMİYOM HA!
BAK SEEN.
SENDE SİNİR VAR ÇÜNKÜ. MANYAKSIN SEN!
BENDE?
BİRBİRİMİZİ BOĞAZLARDIK BİRLİKTE OLSAK...
AY TAMAM HASAN.
SAÇMALAMA ARTIK!
YALNIZ ÇOK FENA SEVİŞMEK İSTİYOM SENLE!
ÇOK MERAK EDİYOM GÖĞÜSLERİN NASI ACABA, NE KADAR YUMUŞAKSIN FİLAN...
HASAN SUSAR MISIN ARTIK?!
SEVİŞİRKEN TENİNİN KOKUSU İYİCE AÇIĞA ÇIKIYO YA, EN ÇOK ONU MERAK EDİYORUM. BÖYLE BOYNUNDAN FMFF DİYE İÇİME ÇEKMEK İSTİYOM...
Bİ DE DUDAĞININ TADINI...
BEN GİDİYORUM HASAN..!
VER ŞUNLARI ÖYLE GİT!
KAP
KALK!
HA? NEREYE?
YİYECEKLER KALDI.
HASAN GELİYO MUSUN..
..GELMİYO MUSUN?
HA...
ULAN AÇ KARINA...
NEYSE.

Gonca Vuslateri

MADAM MORA

CTRL+ALT DELETE:MART
Sevgili Geçen Gün'lük

Du bak hele neler oldu Mart...
Dur sen dur... Başımıza taş yağdı da hala yazıyoruz.
Nisan ayına boy boy fidanlar versin aldığımız dersler, fidanlar ağaclara–ağaçlar da eylemlere dönüşsün yurdumda...
Ağaçlara da rezil olmadan "ölmeli" zaten yurdumda...
Nereden baslasam, nerede bitirsem?..
Hangi sivri uçlu yere sürttürsem de dolunayın benim çatıdan göğe yükselişini gördüğüme sizi inandırsam..
Geçmiş, bildiğiniz üzere "Bir gün, o da bugün!" falan değildir efendim.
Geçmiş, kalanlardır. Kendize "Onları atma yahu, onlar tam bozulmamış" dediğiniz çığlıklar işte.

Yersen...
Bizim topraklarda muhim olan o çiğlikleri taze tutabilmek. Benim anladığım bu.
Bu tazelik de ancak birbirimize hikaye anlatarak gerçekleşebiliyor. Geçenlerde bir panelde şöyle bir konudan bahsedildi. "İnsan ötekinin arzularını hedefleyen bir varlıktır." Netekim arzulamak dediğimiz şey ile karşılaşma hikayesi ne kadar sağlıklı ise karakterin bundan sonraki gelişimi tamamen hikayenin akışıyla alakalı oluyor.
Doğru, insan nihayetinde karşısındaki kişinin kendiyle ilgili arzuladığı "şey"in kendisi olmak istiyor. İnsan başkasına hava atmayacaksa kıçına mı soksun "arzu"yu arkadaş.
Tabii konu böyle olunca benim içimdeki sen Kibariye'nin annesi mood of the night hançeri bir çıksın mı? Boğazımdaki gemici düğümleri çözülsün mü?

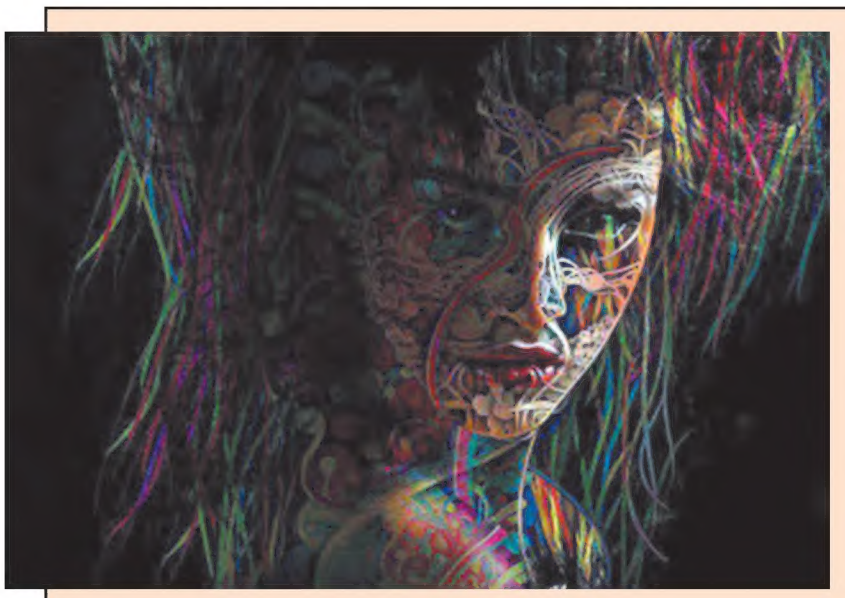

ANIILARRR 1-)

Bizim okulda bir kız vardı. Sarışın, fıstık gibi. Benim de dişler ayrık, mübarek her iş görüşmesinden hakkımda yeni talihsiz açıklamayla dönüyorum... Anasını sattığımın talihi bi benden yana olamadi diye düşünmek ise bir tarafa...

Teyzemle yaşıyorum o sıra, akşamları çekirdek-çay arası hafif sitemkar söyleniyor "Ah be teyzem. Çok isterim bi Ebru Gündeş gibi olsan... Ne güzel duruşu var..." Ulan diyorum ne alaka? Gelecekle ilgili temennilere bile cast değilim.

Ben şimdi karşımdaki insanin kendiyle ilgili arzuladığı şey nasıl olayım? O yalnızlığa demir atmış. Ben en çirkin halimde bile sevenlerime kucak açmış bir ORYENT KURUUWZZ gibiyim. Neyse efendim bu güzel kızla ben arakadaş oldum. Baya kızın en yakın arkadaşıyım. Birlikte ortamlara takılıyoruz. Aman yarabbi yapılan en boktan espriye ne kahkaha atmak ne delirmek ne coşmak! Millet de bayiliyor; e tabi kolay mı o espirilere gülmek. Veriyorlar hakkını kıza: "Ya sen var ya ne manyak karısın çatlak seni!" gerekse de asılıp, çıkma teklifi ederek.

Ben?

Benim de Hemingway olasım geliyor o ortamda. Hem edebi hem terbiyesiz!

Neyse arkadaş, biz çok uzun bir süre arkadaş oluyoruz bir gün kız beni evine çağırıyor kalmaya, gece de dışarı çıkarız benim kıyafetlerimden giyersin diyor. Allahım teyzem mi yoksa yeni kiyafetler mi derken, gidiyorum kıza.

Eve bir gidiyorum. Ulan hiç o zengin kahkaha evi değil. Fakirce bir tebessüm belki. Küçücük ev! Sevgi dolu bir aile, çalışkan bir erkek kardeş..vs.. Şoka giriyorum. Nasıl yani?!!

Cahide Sonku'nun kulis halleri gibi hayat mı olur lan, daha 18-19 yaşındayız. Hayır bir de o çirkin cebelek halimde diyorum ki "Keşke sen bizde kalsaydın". Ben de Ataşehir'de yaşıyorum o vakitler. Fakir-sosyete mekanı o vakitler orası da.. Tey Allahım! Ben bir süre sonra kızdan tedirgin oluyorum çünkü kız girdiği ortamlarda "Bizim evin hizmetçisi" falan diye bazı anılardan bahsediyor.

Bu ayaklı masal misali gezen kızdan bir şekilde kopuyorum ben, kendiliğimizden görüşmemeye başlıyoruz. Derken bir gün bir hocamla konuşurken öğreniyorum kızın tedavi gördüğünü ve ciddi mitoman olduğunu.

Kız bunun bilinmesine rağmen gözümüzün içine baka baka aynı elit hayatı seviyor.

İKİNCİ OLAY İSE 2-)

Bir de diyorlar ki ülke geriye gidiyor... Vallahi inanmam. Daha geçenlerde bir oyuncu dostum bir çocuktan çok hoşlandı diye eşcinsel arkadaşı ben, ona yıllardır aşıktım diye kızı linç etmiş. Soruyorum e çocuk gay mi? Hayır diyor. E nasıl yani? N'oluyor yahu? Erkek egemenliği bitmedi nahoş egemenliği mi başladı? Bizi kadın olarak onaylayacak canlı kalmadı mı yer yüzünde?

Eşcinsellik, tanım olarak kalbimde hep şöyle çağrışırdı: "Kendi öz'üne eş olan."

Lakin cinsel tercihini yaşadığı topraklarda özgürce ifade edememiş bir toplum olduğumuzu kabul ettiğimden beri bu konuyla uğraşmaktan bıkıp, sonsuz desteğimi vermeye devam ettim. Çünkü dünya bunun özgür bir seçim olmasıyla ilgileniyorsa benim desteğim zaten lütuf değil. Lakin nedir bu konular yahu? Eşcinsel de erkek egemenliği altında yaşamıyor mu? Düğümleri dibinden kesmiyor mu? Ülkenin geriye gittiği yok. İfadesizliğin cinsiyeti olmazsa, çirkince ifade etmenin adabı hiç olmaz elbette.

Fıttırıktan felsefeyle, modayla teselli olacak sosyallikten çok daha fazlasını hak ediyor burası entellik-eşcinsellik-ev hanımlığı-diskoteklik her konuda!

Lakin zaman geçtikce anlaşılıyor ki Mitomanlık, LİMONATANLIK tadı vermeye başladı.

Hep diyorlar tabii Özgürlük Zihindeee! diye... Ne kadar bağırırsan o kadar duyamıyorsun iç sesini ..

O çocuk ne oldu peki?

Yanılmış kız ne yapsın... Ayrılmışlar... Hızlandırılmış yıpratılma dersi vermiş çocuğa... Bitmiş gitmiş...:)

Önümüzdeki maçlar hepimiz için mühim... Yola devam...

Bu Nisan alevini de Atlanta'dan yazmaktayım.
New Orleans'da blues müzikle oynarken neler gelmemiş ki başıma...
Kanlı tutulmaya hazırız herhalde...
Yalnız ben tutulunca çok güzel oluyorum be...

Bu tutulmada yanımda olan devlet büyüklerime, menajerime, ayrıldığım diziye, magazine, eski sevgilime, Nihat Doğan'a, Cem Yılmaz'a, havaalanında valizimin içine eden güvenlik görevlisine, New Orleans otelinde paramı çalan Vietnamlı yengeye, devamlı bahşiş isteyen taksi şoförlerine daha ne diyeyim ki... Hepsine çok çok teşekkür ederim...

Ön görüleri için ..
Şöyle bir baktım da ..
Enselerinden ....
Tavav tavav!
Sustum.

İSTANBUL CİNAYETLERİ

AMA BEN DE VURUL MUŞT'UM!

RIZA GÖKTÜRK KİMDİR?

1932'de Silivri'de doğmuştur. İstanbul'da ekip şefliği, Tunceli, Bozöyük, Çorlu, Bafra, Fatih, Bakırköy'de emniyet amirliği yapmış, 1972 yılında Emniyet Müdürlüğü'ne terfi etmiştir.

Hazırlayan: BAHADIR BOYSAL
(Anlatılar, gerçek olaylardır.)

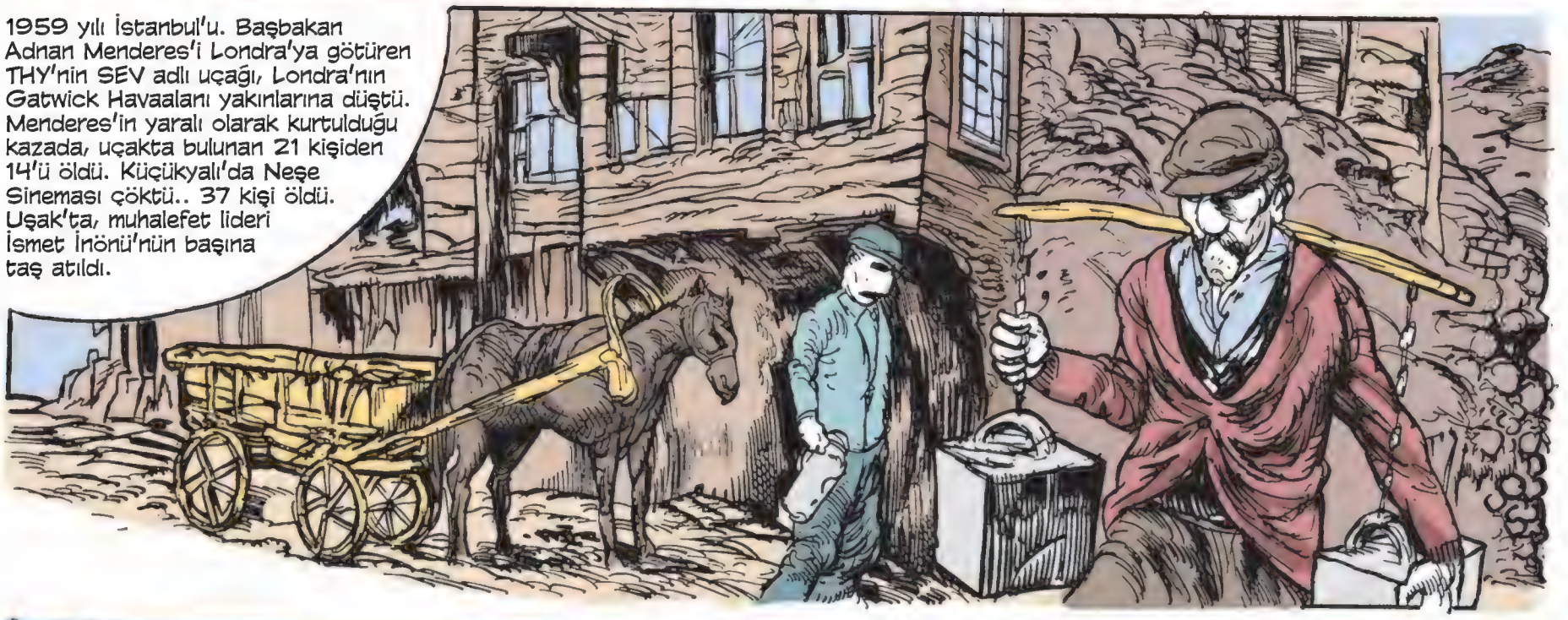

Bir cumartesi akşamı. Sabıkalı, Remzi Çetin isimdeki şahsın Aksaray'da bir kahvede üç kişiyi bıçakladığını duyunca olaya el koydum.

Remzi garip bir şekilde, suç işlerken mazlum, fevkalade nazik, yumuşak ele avuca sığmaz ve çok sevimli bir tipti.

Oldukça yeni türemiş olmasına rağmen her geçen gün daha tehlikeli oluyordu.

Peşine düştük. En son, Bakırköy-Osmaniye'de dedesinin gecekondusunda kıstırdık. Şehirden uzak. Ücra da bir evdi.

Gece 01. Elinde, uç kısmı bıçak gibi sivri, kalın bir cam parçası vardı. Cep fenerimin ışık hüzmesi içinde pırıl pırıl parlıyordu.

"Yaklaşmayın! Hem kendimi, hem dedemi mahvederim!" diye nara attı.

Heyecanım ve vazife anlayışım sebebiyle hemen saldırdım. Mukavemet etmenin kendisine pahalıya malolacağını çoktan anlamıştı.

Ama epey derdest olmasına rağmen suratındaki o ilginç sevimli ifade hiç gitmiyor... bu da benim daha da sinirlenmeme sebep oluyordu.

Koluna girdim. Gecekondunun dar duvarları arasından çıkarken, evi saran arkadaşlarım onun kaçtığını zannederek ateş açtılar.

Kurşun sağ kasığımdan girmiş, böbreklerimi sıyırarak kaba etimden çıkmıştı.

Devamlı kan kaybetmeme rağmen Remzi Çetin'i jipe kadar götürdüm.

Arkadaşlarıma teslim ettim ve beni hemen hastaneye kaldırmalarını söyledim.

Arkadaşlar beni Cerrahpaşa Hastanesi'ne, onu da Gureba Hastanesi'ne yatırmışlardı. Benim doktorlarım, mucize kabilinden ölümden kurtulduğumu söylüyorlardı.

Ekipten bir arkadaşım beni ziyarete geldi. Epey hırpalamış olduğum Remzi Çetin'in sevimliliğiyle hemşirelerin, doktorların kalbine girdiğini...

...Ve bir kaç gün sonra bir gece adeta güle oynaya hastanenin penceresinden kaçtığını söyledi!

Bunu öğrendiğim an çılgına döndüm.. O sevimli surat ifadesi gözümün önünden gitmiyordu! Tekrar peşine düşmek için yatağımdan fırladım.. Yanımdakiler hareketime güçlükle engel olabilmişlerdi.

SON

FERHAN ŞENSOY

BAHÇENİN KAVUNU

Pazardan, manavdan alınan kadar büyük değil ama olsun, bahçenin kavunu, çekirdekten yetiştirmişim ben onu. Hormon mormon yok. Pek yuvarlak değil, çünkü tam gelişeceği noktada bir kayaya çatmış, su kabağıyla maymun kıçı arası bir biçimde gelişmiş. Kavun dediğin ille yuvarlak olacak diye bir kural yok. Kaç gündür sıvazlıyorum, pandikliyorum onu. Kıçını kokluyorum. Biraz daha su verebilsem, daha da büyüyebilirdi. Fakat su işi bayağı bela. Beş yüz metre ileride bir kaynak var; oradan bidonla su taşınacak. Gitmesi, gelmesi bir kilometre. Kimi gün deli gibi taşıyorum, kimi gün üşeniyorum; yarım bidon suyum kalmış, rakının suyunu kavuna verecek değilim ya, diye düşünerek sulamayı pas geçiyorum.
Bu akşam o kavunu kesmeye ve bir ufak rakıya arkadaş etmeye karar verdim. Kıçı bayağı yumuşadı kavunun, kes-benisi geldi yani. Tam zamanı, saldırgan düşüncesinin de dürtüsüyle, zart diye kopardım onu sapından, getirip koydum masa olarak kullandığım kayanın üstüne. Önce ortasından ikiye böldüm, burun delen bir güzel kavuniçi koku yayıldı ortalığa. Eğilip kokladım kavunu, baş döndüren bir koku. Hemen küçük bir parça kesip attım ağzıma, tadı olağanüstü. Göğsüm kabardı. Bu üst düzey kavunu ben yetiştirdim duygusu ruhumu sardı. Rakımı koydum, bir fırt aldım. Kavunumu özenle soyma işine koyuldum. Biraz fazla çekirdekli, ama olsun, çekirdeklerini korumalı, kurutup saklamalıyım; gelecek yıl hepsi birer kavun olacak o çekirdeklerin. Daha büyük bir parça kavun kesip attım ağzıma. Böyle bir şey olamaz. Sanki hayatımda hiç duymadım böyle bir tat. Bu ne özgün kavun böyle! Kendim yetiştirdiğim için mi böyle bir duyguya kapılıyorum? Plastik boyasal sentetik bir duygu değil ki bu; tat olarak damağımda, koku olarak burnumda hissediyorum, yok böyle bir olay.

Daha önce böyle bir kavun hiç olmadı. Bahçenin kavunu, bahçenin domatesi, bahçenin maydanozu biçiminde gelişen "bizim bahçenin kompleksi" diye bir ruhsal rahatsızlık da var tabii... Ama benim durumum öyle hastalıklı bir konum değil; kavun çok acayip...
Hava karardı, pıtrak yıldız oldu gökyüzü. Dağın ardından zart diye çıktı ay. Gökte ay oldu mu çok keyifli oluyor burası; yoksa zifiri karanlık, rakı bardağını göremiyorsun. Sürekli el feneri yakmak zorunda kalıyorsun. Ona da pil dayanmıyor.
Yalnız yaşamanın güzel tarafları var elbette ve fakat belirli bir suskunluğu ve konuşma gereksinimini de beraberinde getiriyor. Yoksa durup dururken, kavunla ya da rakı bardağıyla konuşmanın ne alemi var? Üstelik yanıt vermiyorlar. Yalnızlık hem çok güzel, hem de bir hastalık. Şimdi şurada karşımda biri otursa, onunla bölüşsek biz bu kavunu, rakıyı ve gökyüzünü, benim kavun kabuğuyla konuşmama, ona;
-Ey kabuk, biliyor musun ki sen bir küçük çekirdeğin dış zarıydın...
dememe gerek kalmayacak.
Seneye domates de ekerim ben. Hıyar da ekerim. Değişik şeyler konuşacak ürünlerim olur masamda. Bütün gece hıyar gibi, kavunun kabuğuyla konuşmak zorunda kalmam yani... Gelecek yıl ekeceğim domateslerin, hıyarların şerefine kaldırdım kadehimi, ayla, yıldızlarla ve yıldız kompleksli uydularla tokuşturdum...
Karımdan ayrılmam iyi oldu, bu kesin. Çünkü kavun kabuğuyla anlaştığın gibi anlaşamıyorsun karınla. Bir de şu var; kadın kısmı kavun kabuğu kadar suskun olmuyor.
Bahçemin kavunu diye söylemiyorum, kavun çok acayip, ağızda eriyor, kokusu ağıza siniyor, bıyığa siniyor, sakala siniyor, kulağa siniyor, kıçının deliğine kadar sinebiliyor, elini nereye sürdüğüne bağlı olarak.
Belki bu dağ başına yerleşmem saçma oldu... Ama çok kafa dinlendirici. Komşu yok, bakkal yok, bar yok, disko yok... Benden başka hiç kimse yok yani...
Müthiş bir vadiye bakıyor tek odadan ibaret evim. Ev değil aslında, köylülerin hayvan otlatmak için dağa çıktıklarında barındıkları bir sığınak. Kapısı, bacası yok. Köy çok aşağılarda. Buradan köye inen bir keçi yolu var. Zaman zaman oradan köye inip bakkaldan alış-veriş yapıyorum, ülkenin genel durumu hakkında bilgi alıyorum. "Hala Ecevit mi başbakan? Dolar kaç para oldu? Rakıya gene mi zam geldi? Yapma yahu!"
Dağda sinek, sivrisinek gibi haşarat yok. O bakımdan çok iyi. Yılan ve akrep çok fazla. Önceleri ürküyordum, sonra muhatap olmamaya başladım. Sen onlarla ilgilenmezsen, onların da ağbi ille de seni sokmam lazım diye bir dertleri yok. Çok korktuğun durumlarda, hiç korkmuyormuş gibi yapacaksın. Hiç aklına getirmeyeceksin korkuyu, o zaman o kadar çok korkmuyorsun. Uyku tulumunda yatıyorum zaten, fermuarı sonuna dek çekiyorum. İğne deliği gibi bir yerden nefes alarak uyuyorum. Uyurken beni sokmaları söz konusu değil. Gündüz karşılaştığımızda bana saygılılar, çünkü benim de onlara karşı bir terbiyesizliğim yok.

Önceleri ben onları, onlar beni yadırgadılar. Sonra alıştık birbirimize, onlar da beni, bu da dağımızın böyle bir deli ağbisi demek ki, diyerek kanıksadılar. Selamlaştığım yılanlar var; boru değil bir buçuk yıldır buradayım.
Kavun muhteşem. Bir parça daha kestim, tam ağzıma götürürken yere düştü. Aç misafir geliyor demek ki! Sofrada lokma yere düşünce, eskiler öyle derler...
Kimi eski inançlar da çok saçma; bana burada kim misafir gelecek? Ne misafiri? Kelimenin tam anlamıyla dağ başındayım. Büyük bir parça kavun kesip attım ağzıma. Ağzımın içinde dolaştırarak, derin nefesler alarak lezzetini sindirmeye uğraşıyorum. Ağzımı şaplatıyorum. Şaplatma ağzını diyecek kimse yok. Ayrıca şaplatır şaplatırım. Kavunun kokusu genzimi sarmışken pat bir fırt rakı atıyorum, anason kokusu bir kavun bulutundan süzülerek iniyor gırtlağıma.
Birden gün doğmuş gibi aydınlandı ortalık. Ne olduğunu anlayamadan da üç metre ilerine gökten kocaman bir ışık topu düştü. Kendi etrafında topaç gibi dönen ışık topunun içinden bir uzaylı çıktı. Boyu bir metreden kısa, kolları, bacakları var; kafası, tepesi çok sivri bir piramit biçiminde ve kocaman. Ağız, burun, kulak gibi teferruat yok. Göz çukurlarında ceviz büyüklüğünde iki tane ampul var. Bana doğru iki adım attı, sonra durdu.

KAYNAK: Hikayeler, yazarın "Eşeğin Fikri" ve "Rum Memet" adlı kitaplarından iktibas edilmiştir.
Sayfa Editörü: Füsun Hamzaoğlu
İllüstrasyonlar: Sinan Arık
Sayfa Tasarımı: Tolga Hırsova

Bombok oldum. Önce içimi acayip bir korku sardı, ancak korkumu belli etmeyerek, çok sakin el sallayarak, gülümseyerek:
-Merhaba uzaylı kardeş! Hoş geldin!
dedim. Onun üzerine, o da koluyla bir işaret yaptı, bana doğru yürümeyi sürdürdü. Ayağa kalktım, dostça elimi uzattım. O elini uzatmadı, el sıkışamadık. Belki de uzayda el sıkışma, sarılıp öpüşme gibi adetler yok. Buyur ettim, oturttum. Bu dağ başında ilk kez misafir ağırlıyorum; ne yapacağımı şaşırdım.
-Kavundan buyur!
dedim, almadı. Boş boş baktı.
-Bahçenin ama!
diye ısrar ettim. Sağ gözünü oluşturan ampul yanıp söndü. Bana göz kırpıyor herhalde, diye düşünerek ve sırıtarak ben de ona göz kırptım. Misafir beklemediğim için, ikinci bir bardak yok. Onun rakısını termosun kapağına koydum, kadeh kaldırdım. O da eliyle termos kapağına dokundu. Elinden elektrik çıktı, termos kapağı anında eridi. İçindeki rakı, kayanın üstüne döküldü, dökülen rakı yeşil bir gaza dönüşerek uçup gitti. Rakısını yenilemeyi önermedim. Ne önerecekmişim, rakı içmeyi bilmiyor Allah'ın uzaylısı... Termosun kapağı da gitti.
-Ee, daha daha nasılsın?
dedim, muhabbet olsun diye. Sorumla hiç ilgilenmeyerek eliyle çevresindeki kayalara, taşlara dokunmaya başladı. Zemin etüdü yapar gibi bir hali var. Her dokunuşunda parmağından elektrik çıkıyor; dokunur dokunmaz parmağını çekip gözüne sürüyor. Gözü dediğim ampulde her seferinde değişik yanıp sönmeler oluyor. Deli herhalde! İnsanın delisi oluyor da uzaylının delisi olmaz mı? Üzgün ve dalgın hali dikkatimi çekti;
-Bir derdin mi var? Anlat! Ferahlarsın!
diye, gülümsedim. Kollarını iki yana açıp gökyüzüne baktı, iç geçirdi. O da mı karısından ayrıldı, nedir? Rakı içmediği için aramızda pek bir muhabbet olamadı. O da pek oturmadı zaten, sıkıldı, ışık topu oldu, uçup gitti.
O gittikten sonra aklıma geldi, keşke birlikte bir fotoğraf çektirseydik diye... Çünkü yarın köye rakı almaya indiğimde köylülere;
-Dün akşam uzaylı bir arkadaş bana oturmaya geldi! diyeceğim. Hiçbiri inanmayıp, benimle dalga geçecekler.

İSTİSNAYIM CİĞERİM!

İstisnayım. Kuralları bozmuyorum. Kurallar sayemde güçleniyorlar. Kuralcılara, dev bir kıyak olarak, nasıl olunmaması gerektiğinin somut örneğini oluşturuyorum. Gözle görülen, elle tutulan bir istisna olarak dolaşıyorum orada ve burada. Bu onların da işine geliyor. Ortalıkta hiç kural dışı bir tip olmasa, onlar çocuklarına kural dışı kavramını nasıl anlatacaklar? İşaret parmaklarıyla çocuğa beni gösterip, çocuğun bu yıpratıcı ve derin sorusundan kurtuluyorlar. Tek sakıncalı tarafı, kimi fırlama çocukların kural dışı tipe özenip kural dışı olmak istemesi.
- O özenilecek biri değil ki, serseri misin sen çocuğum!
uyarısına karşı, o çocuğun yanıtı hazırdır:
- Evet serseriyim!
Ve fakat işin çocuk tarafından algılanamamış ürkütücü yanı;
-Bana ne bana ne, ben kural dışı olucam!
diye tutturmakla kural dışı olunmuyor. Çünkü kural dışılık, birinin üstünde görünce;
-Evet güzel, bu elbiseden ben de konfeksiyonlattıriim!
diye kuşanılan bir şey değil. İstisna olmak, öyle bağımsızlık gibi kendi tarafınızdan ilan edilebilecek bir konum değildir. Birinin kural dışı olduğuna üçüncü şahıslar karar verirler.

Ben bir istisna olduğuma kendim karar verdim çünkü üçüncü şahıslar benim istisnalığım konusunda karar almakta çok geciktiler.
İstisna olarak en sinirlendiğim soru: "Niye?" Ne niyesi? İstisnayım ciğerim! Niyesi olmadan kabullenilen şeyler istisnadır.
İstisna olmanın insana çoğu zaman yararı dokunur. İstisna olarak örneğin her kırmızı ışıkta durmak zorunda değilsiniz; sağı solu keser, durum çok kazamatik değilse, basar gaza geçersiniz. Hiç kimsenin park edemeyeceği bir yere arabanızı park edebilirsiniz; sizin arabanızı çekemezler, istisnasınız. Hiç yer kalmamış bir caz konserine, siz en önden yer bulabilirsiniz. Size, "Yer yok!" diyemezler. En çok "Bi dakka ağbi!" diyebilirler ve o bir dakikayı da bir buçuğa sündüremezler.
Bir istisna olarak bankada kuyruğa girmenize gerek yoktur. Müdürün, o olmazsa müdür yardımcısının odasına iniş yaparsınız, müdür ya da yard, size çay söyler, siz o sigara içilmez alanda bir sigara yakarak çayınızı yudumlarken, müdür ya da yard, işlemizini yaptırır.
Ülkemizde çok var bu istisna tiplerden. Genelde öyleyiz yani. Kural dışılık konusunda hiçbir millet bizimle boy ölçüşemez. Milletçe kural dışıyız. Hepimiz istisnayız; arada bir iki tane kuralcı dikkat çekiyor, biz de işaret parmaklarımızla, çocuklarımıza o tipleri gösteriyoruz.

ORMANDA BİR GÜN

UZAY
yazçiz : ÇÖPÜ

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ...

BU ORMANA BARIŞI BİZ GETİRECEĞİZ ! BU SAHTEKAR MAYMUNLAR DEĞİL !!!

BARIŞ MI ??

YİNE Mİ BARIŞ LAN ?!

EHE HEHEHEHE EHEH

HİHİ

HİHİH HİH !!

ŞEREFSİZ !!!

SEVİMLİ ÇEKİRGE YİNE DÜŞÜNCELERE DALMIŞ...

YOK LA SİTTİNSENE BİTMEZ BUNLARIN KAVGALARI ...

KISACASI ORMANDA YİNE SIRADAN BİR GÜNMÜŞ . . .

FAKAT HAYLAZ ÇEKİRGE KAFAYI TAKMIŞ BİR KERE . . .

YOK LAN BU BÖYLE OLMAZ . . .

KENDİ KENDİNE : "BU SEMBOLLERİN İYİCE BOKU ÇIKTI" DİYE DÜŞÜNMÜŞ.

HMM EN İYİSİ HAVUÇ . . O ZAMAN EN DOĞRUSU HAVUÇ !! MMM MM M .

ÇOOOK ŞEY Mİİ İSTEDİİM SEVGİLİM AH

BİZİM HAYLAZ ÇEKİRGENİN SEMBOLLERLE ZATEN ARASI İYİ DEĞİLMİŞ . . . VARSA YOKSA MÜZİK VARMIŞ ONUN İÇİN.

HEM ZATEN SEMBOLLERLE UĞRAŞMAK DA ÇOK TEHLİKELİYMİŞ ORMANDA . . .

AHA!

SEN KİMSİN LA CONCON PETEK METEK YABIYON HE !!

EAMMUUĞA GODUĞUM !

BARIŞI BİZ GETİRECEZ GODUĞUM !!

AL SANA BARIŞ !

LAAN

SENİ SGERİM

uzaycopu@gmail.com / uzaycopu.com / instagram: uzaycopu

"BARIŞIN DA BOKUNU ÇIKARDILAR!" DİYE HAYIFLANMIŞ DÜNYALAR TATLISI ÇEKİRGE. ÇOK CANI SIKILMIŞ BU İŞE...

VE BUNA BİR SON VERMEYE KARAR VERMİŞ.

BEYLER MÜSAİTSENİZ Bİ GÖRÜŞELİM. İŞİMİZ VAR.

BİZİM YARAMAZ MAYMUNLAR KAH ÇIĞLIKLAR ATARAK KAH KÜFÜRLER EDEREK KAVGAYA DEVAM EDİYORLARMIŞ...

SONRA BİR DE NE GÖRSÜNLER!?

KARŞILARINDA HINZIR ÇEKİRGE VE ONUN BİRBİRİNDEN TATLI, BİRİBİRİNDEN SİNİRLİ BİNLERCE ARKADAŞI...

OH BÖYLE DEVAM ET SEVGİLİM!!!

AAAH!!!

GÖZÜÜM!!

SKTRİN GİDİN LAAN!

SONUNDA, ÇEKİRGE VE ARKADAŞLARI EL BİRLİĞİYLE BU ÇILGIN SEMBOLİST HAYVANLARIN HAKKINDAN GELMİŞLER..

ANCAK BİZİM HOVARDA ÇEKİRGE BİR HAYVANI TAMAMEN UNUTMUŞ !!

HEPİNİZ GERİZEKALISINIZ LAN! HİHİHİHİ HİHİHİ

PSST!

LAN!

EVET SEVGİLİM.

BUGÜN ÇOK GÜZELDİ SEVGİLİM... HEHE

BU CENNET GİBİ ORMANDA BİR GÜNÜN DAHA SONUNA GELMİŞLER...

NURİ ÇETİN

nuricetin@yahoo.com

Mesut Yar

"Sevgili kardeşim Namık'ın anısına"

SEVİYORUZ DEDİK YA(LAN)!

Sanırım hayatımda duymadığım tek yalanı, babam anneme söylemiş olmalı ki ben doğmuşum. O gece neler yaşandığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama sonucun somut hali olarak annemin memesine yapışmışım işte yedi ay kadar sonra...

"Fırlama" diye bir tabir vardır bizim buralarda. Genelde aklı ortalamadan hızlı, dili de dudaklarından seri şekilde çalışan elemanlar için kullanılır. **İşin bilimsel boyutu da anne karnındaki misafirlikten sıkılıp dünyaya erken bir "Merhaba" çekmesidir delikanlı adamın...**

Öyle bir çocukmuşum. **Anamın karnındaki karanlıktan sıkılıp vermişim kendimi içeriye ışığı sızan dünya ortamına.** Çocukluğumdan beri korkmuşumdur karanlıktan zaten. **En kabadayı, tuvaletin ışığı vuracak yattığım odaya. Bok yoluna gidiş rotası aydınlık kalacak hep.** Yalnız adamların kaderidir bu. **Karanlıktan gelip karanlığa gideceğini kalabalıktan bir miktar önce anlayan hassas bünyelerin sığındığı bir yalandan mutluluk oyunu da diyebiliriz...**

İlk yalanımı hatırlamaya çalışıyorum ama neredeyse çeyrek asır olmuş, o kablolarda ciddi bir renk karmaşası var. **Hayatı "Kırmızıyı mı kesecektim maviyi mi?" kararsızlığında yaşamış bir bomba uzmanı gibiyim zaten.** Kestiğim kablonun hep yanlış olması da cabası. Ama bu işler genlerden geçiyor ruha. **Hesap edilmemiş bir ilişkinin meyvesiyseniz herkes yalandan bir ısırık alarak koyuyor meyveyi yeniden tepsinin içine.** Isırıldığınla, çıplaklığınla, yarımlığınla, mutsuzluğunla kalıyorsun enikonu. Tabii alışıyorsun bu duruma. Isırılmış meyve olmak, meyveyi ısıran olmaktan daha boktan bir şey; uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. **Hepimiz yasak meyvenin sonuçları değil miyiz güzel kardeşim?**

Neyse. İlk aşk ilk yalandır aslında. "**Mesele aşk olunca dünya yalan**" diye de toparlayabiliriz durumu. **Henüz on üç yaşında filanım.** Ağabeyim benden misliyle yakışıklı. Mahallenin efsane bir ablası var. **Abla dediysem, ona uzunca bir süre o gözle bakan yegane elemanım.** "Fahriye Abla" rüzgarının sert estiği yıllar. Bizim ev ahşap, her pencere her cumbanın üç kenarında duruyor. Bu da, perdeleri her daim açık olan karşı evleri izleyebilmek için iyi bir dikiz açısı yaratıyor. **Bir gece suaresinde görüyorum kendi Fahriye Ablamı. O geceden sonra yıllık kombine alıyorum cumba tribününe.** Her gece kederdeyim, durmadan süzüyorum, ateş düştü kalbime, otuz bir çekiyorum...

Ve bir gece filmin tam ortasına parça giriyor. **Daha doğrusu Fahriye Abla paravanı kaldırıyor ve ağabeyimle göz gözeler.** Uzun uzadıya anlatmaya gerek yok buradan sonrasını. Çok fena acıyor içim. Yaptıkları yapacaklarının teminatı gibi duruyor karşımdaki ikilinin. **Ağabeyim lan, bildiğin almış yürümüş ben cumba feneri gibi orada kendi dibimi bile aydınlatamazken.** Uzatmayalım. Bizim oralarda afili ilişkiler kısa sürer. Bir zaman sonra yeniden kendi yalnızlığına dönüyor Fahriye abla. "**Gün bugündür**" deyip sızıp kalmalarımı hatırlıyorum pencerenin dibinde. Bir gece nefesimi tutup süzülüyorum karşı kapıya. İlk deneme, ilk hüsran. **Zili çalıp kaçan çocuklar, düşündüğünüz kadar haylaz değilse de düşündüğünüz kadar masum da değildir.** Bendeki mesele belli. **Kartal kararlılığında "sıra bende" diyeceğim.** Ne mümkün? Hızla eve kaçıp kapatıyorum kapıyı. Sanırım o sırada fark etmiş olacak beni. Ertesi sabah soruyor; "**Dün gece neden zile basıp kaçtın piç?**". Yeşillenip kızıllaşıyorum. "**Ne zili, ben basmadım, bassam da kaçmazdım zaten**". Hatırladım, ilk yalanım bu. Ama makul nedenlerim var tabii, az çok kestiriyorsunuz işte...

Aradan bir süre daha geçiyor. **Ben birkaç kez daha yelteniyorum mıknatısıma yapışmaya.** Ama ne mümkün? Hiç yalnız kalmıyor Fahriye Abla. **Perdeleri gibi paravanı da sürekli açık duruyor iyi mi?** Önce ağabeyimin akranları, sonra benim akranlarım filan her gece "**devamlı**" suare bileti kesiyorlar. Çok pis bileniyorum Fahriye'ye. Sinemaya gidiyorum günün birinde. "**14 Numara**" diye musibet bir film var. Kötü ağabey başka birine aşka düşmüş olan sermayesini bıçaklayıp öldürüyor filmin sonunda. **Kerhanede ölüm, bu ülkenin sıradan vukuatlardan sayılan bir cinayet şekli. Ölen öldüğüyle kalıyor.** Ama bende öyle kalmıyor işte. Alıyorum elime ekmek bıçağını o gece, abanıyorum Fahriye ablanın ziline. Açıyor kapıyı, hah, göz gözeyiz işte. "**Ne var lan**?" diyor, azarlamakla tokatlamak arasında bir ses tonuyla. Koyuyor ama kanım soğumuş bir kez. Aynı kararlılıkla soruyorum ben de; "**Ellere var da bize yok mu?".** Veriyor suratımın sağına şamarı. Veriyorum göğsünün soluna bıçağı. Çok biçimsiz bakıyor yüzüme. **Aynı biçimsizlikle saçmalıyorum; "Seviyoruz dedik ya lan". "Son" yazmıyor, jenerik akmıyor tabii...**

7 yıl 3 ay sonra çıkıyorum hapisten. Evde cumbada açımı almışım yine. Karşı pencereyi kesiyorum bir yandan. **Sanki Fahriye her an arka odadan salona süzülecekmiş gibi. Görünmüyor.** Görünmemeli de zaten. Neyse. Zil çalıyor. Duymakla duymamak arasında bir miktar tereddüt yaşıyorum. Sonra açıyorum kapıyı. Karşımda benden bir yıl kadar önce tahliye olan "**oğlancı**" koğuş ağabeylerinden biri duruyor. "**Ne var lan**?" diyorum kütüğe "**Ellere var da bize yok mu**" demesin mi? **Koyuyorum kafayı burnunun ortasına.** Sendelemiyor bile. Sokuyor saldırmayı iman tahtama. İçimde bir şeyler kırılıyor, yırtılıyor, sökülüyor. **Belli belirsiz bir ses duyuyorum; "Seviyoruz dedik ya lan". "Son" yazıyor, jenerik akıyor tabii...**

Işıklar yanmıyor bu sefer salonda. Her yer karanlık. **Lan biri tuvaletin ışığını açık bıraksaydı, nasıl bir bok yoluna gittiğimi görebilseydim en azından!**

Çizimler: Efecan Sezer

KAFAMDA ÇİZGİLİ SORULAR

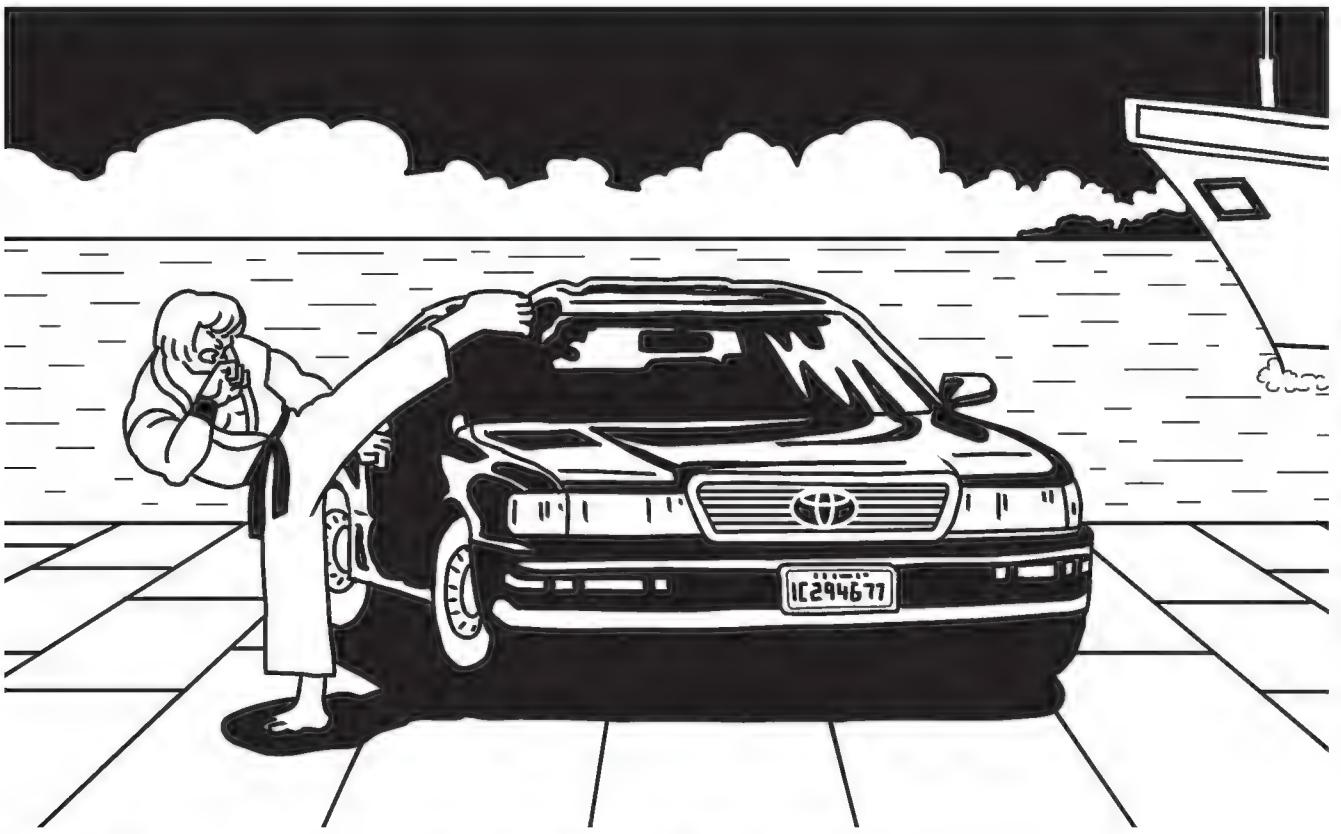

BİZDEN "TOYOTA GİBİ ADAM" ÇIKMAZ MI?

"Devrim arabalarını" seyretmişsinizdir. Filmi bi kenara koyarsak "Amerikalılar yerli otomobil yapmamızı engelledi" muhabbeti beni bozuyor. Almanya, Japonya ve G.Kore son derece yıkıcı savaşlardan çıkıp -üstelik Amerikan yardımıyla- dünyanın en büyük otomobil üreticilerine dönüştüler. Hemi de Amerikan otomobil sektörünü çökertmek pahasına. Bi sana mı gıcık elin Amerikalısı? Niyet yok mazeret bok!

ATEŞE UÇAN PERVANELER NİYE GÜNEŞE DOĞRU UÇMUYOR?

Kurnaza bak! Ateşse ateş, ışıksa ışık! İnce bi hesapları varsa demek ki..

FIDEL Mİ CHE Mİ?

Gitmek mi kalmak mı? "Hızlı yaşa genç öl" mü, "romatiz-ma-siyatik" mi? "Evli ve çocuklu" mu, "one night stand" mi? "Hasta la siempre Comandante" mi "Dos gardenias para ti" mi? "Fikrimin ince gülü" mü "Arım balım peteğim" mi?

KAÇ ŞEKER?

Çocukluğumdan beri çayı bol şekerli içerim. Dolayısıyla uzun yıllar boyunca şekersiz çay lobisinin "abi şekersiz içince çayın gerçek tadını alıyorsun" propagandasına maruz kaldım. Yakın zamanda şekeri kestim, hakkatten de çayın gerçek tadını aldım, demir gibi pas gibi bi şey. Neticede çayı kestim, kahveye verdim kendimi. Teşekkürler şekersiz lobi, çav çay!

MEMLEKE-TİMİZDEKİ KEDİ-KÖPEK MAMALARINDA NEDEN DOMUZ ETİ YOK?

Dinde evcil hayvanınız da "helal" et yemeli diye bir kural mı var? Yoksa insanın evcil hayvanı da kendisiyle aynı inanca mı sahip kabul ediliyor? Öyleyse Hristiyan kediler vaftiz ediliyor mu? Agnostik hamsterlar varoluş bunalımı yaşıyor mu? Ateist muhabbet kuşları bunları açıklasın!

DOMUZLARA NEDEN BU KADAR BENZİYORUZ?

İç organlarımız neredeyse aynı. Huyumuz suyumuz da benziyor üstelik. Açgözlü, obur, inatçı.

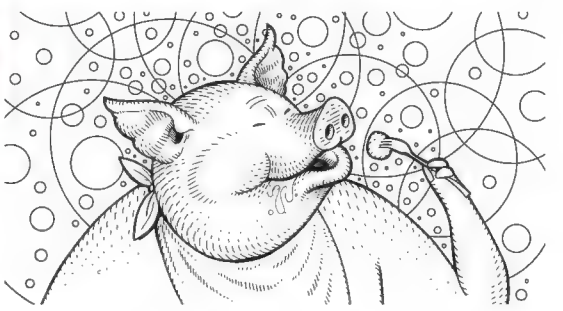

GERİ GELMEYECEK MODA HANGİSİ?

Malum moda tekerrürden ibaret. Ama asla geri gelmeyecek bir şey varsa o da 'freebag' modasıdır. Neden? Çünkü Termodinamiğin 5. yasasına göre, babaların benimsediği ve severek kullandığı herhangi bir şey geri dönmemek üzere tarihin tozlu raflarına kaldırır.

NEDEN AYI ADAM EFSANESİ YOK?

Etrafta ayı gibi davranan bu kadar çok adam olduğundan ilginç gelmiyorsa artık. Yoksa kulağa Kurtadam'dan daha mantıklı geliyor.

OLDU MU ŞİMDİ DEDE EFENDİ?

Rivayete göre batılı müzik adamları "sizde ne bir dans müziği var ne bir vals" diye dede efendi ile alay eylemişler, o da buna içerlenip, bir gecede bestelemiş "Yine bir gülnihal" diye bilinen eseri. Eser güzel olmasına güzel de Dede o topa girmese daha iyi değil mi? Vals yoksa yok. Onlarda da bizdeki tatlar yok. Sidik yarışı mı bu? Sanat. Neticede kimseye bir şey ispat etmek durumunda değilsin! Doğulu gururuna yenik düşmüşse demek. Belki de bu yüzden eserin tarzı batılı ama ruhu doğulu.

TOLGA HIRSOVA
hirsova@gmail.com
facebook.com/kafamdacizgilisorular

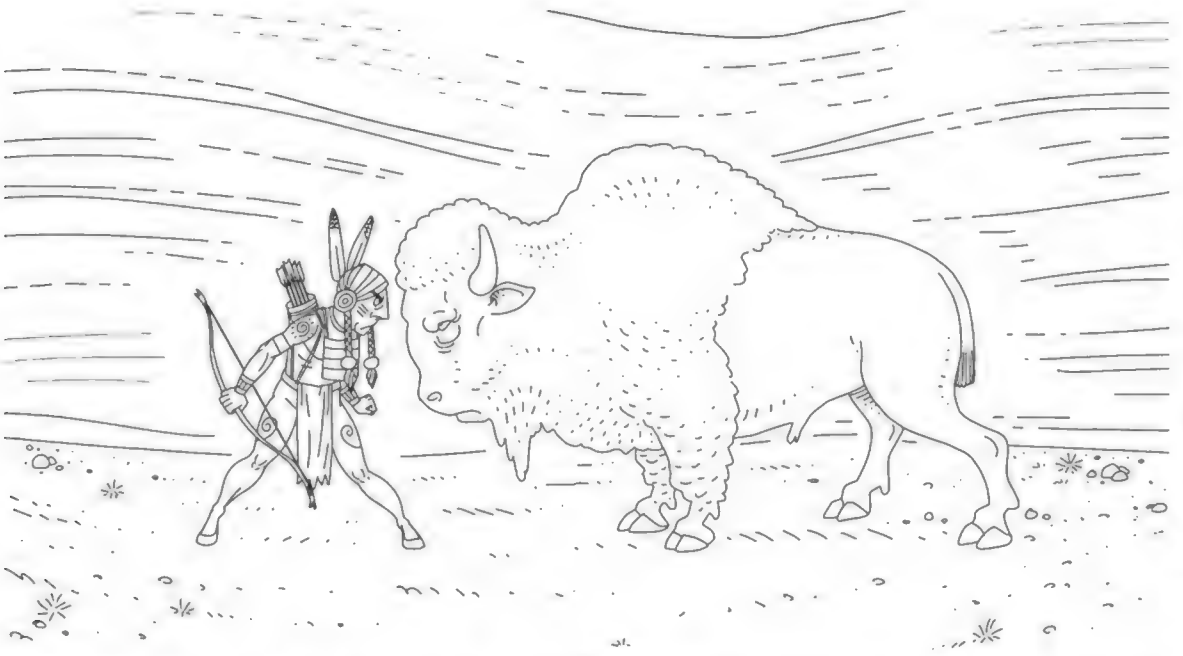

KÖPEĞİNİZİN İSMİ HAKKINIZDA NE SÖYLÜYOR?

Rex, çomar, karabaş vb.: Düz adamım ben, sıkıcıyım
Lassie: Melankoliğim, geçmişte yaşıyorum
Lucky, şanslı vb.: Kendime hayranım, bu köpek benim gibi bir sahibi olduğu için çok şanslı
Kıtmir: Mütedeyyinim, sünnetleri kılıyorum
Gorki: manitacılıktan sabah akşam köpek boku temizliyorum daha tık yok!

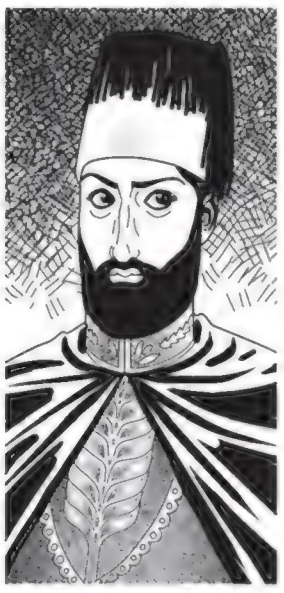

SULTAN DA BİZİ GÖRECEK Mİ?

Bazı padişah portrelerinde sultan niye objektife bakmıyor?
-Haberim yokmuş gibi çiz pampa!

ÖNCEKİ HAYATIMDA LANGIRT ADAMCIĞI MIYDIM?

Ne zaman bir langırt masası görsem hemen atılıyorum, kendimi tutamıyorum. Pek de beceremem, topu sektirip rovöşatayla gol atanlar var. Beyindeki langırt oynama isteğini tetikleyen bölge neresi?

CESARET "KORKUSUZLUK" MUDUR, "KORKUYLA YÜZLEŞMEK" Mİ?

Ya da Kızılderili mi Bizon'dan korkar, Bizon mu Kızılderiliden?

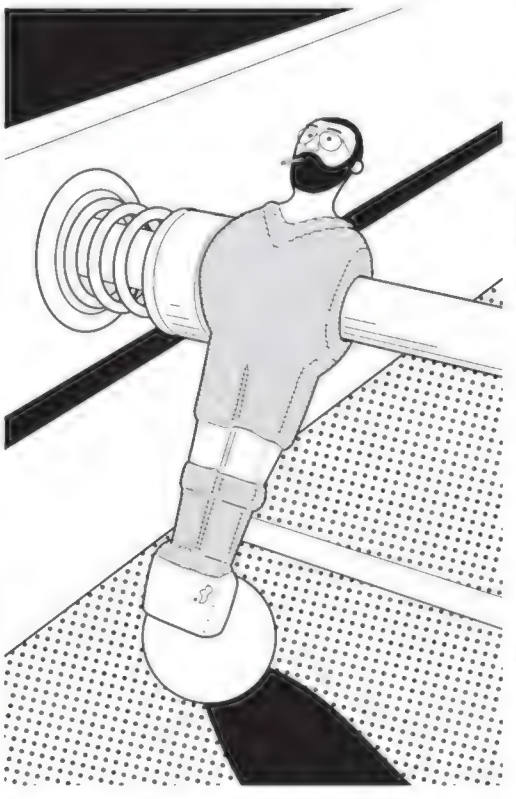

YÜKSEKTEN KORKAN KEÇİ OLUR MU?

En azından fobi mertebesinde değildir. Fobisi olan hayvan var mıdır ki? Fobi bilincin yan ürünü mü? Düşünüyorum o halde yusuf yusuf!

TARİH BİZİ NİYE BU KADAR TRİBE SOKUYOR?

Saygı desen değil, iyi kötü yurtdışı gördük de adamlardan tarihe saygı nedir öğrendik, yemezler. Merak desen değil, liseden sonra bi tarih kitabının kapağını açan yok. Alparslan'ı yolda görse "şu saçı sakalı kes, papaza dönmüşsün" diyecek adam "tarihle yüzleşmemiz lazım" falan diye dolanıyor. Her kanalda tarih tartışması, politik gündem hep tarihle ilgili. Geçmişte yaşarcasına, melankolik kafalar.
Gerçekten, geçmişe böylesi alaka neden? Gelecekten umudu bu kadar mı kestik?

DÜNYANIN EN GICIK İNSANI KİMDİR?

Siz su içince yararken; sabah akşam -afedersin- domuz gibi yiyip gram kilo almayan, 'aynı evde yaşadığınız' insandır. Ana, baba, kardaş, kuzen, ev arkadaşı, manita formatlarında olabilirler, aman!

BARMEN MİNİK KENDİ TÜKKANINI AÇMIŞ MIDIR?

Yaşlanmayan adam Hakan Peker'in şarkısından tanıdığımız, kendinden tiksindirmeyi başarabilmiş karakterdir, Minik. Barmen'in götü başı oynayanı, zevzeği de çekilmez zaten. Meraba, meraba, al para ver votka (az buzlu bol redbullu)

SINIRDA YAŞAYAN BİR KADIN

PROF. DR. NEŞE ÖZGEN

Röportaj:
Kutlu Esendemir

"ARTIK HEPİMİZ ÖLDÜRÜLEBİLECEK KANI HELAL YABANCILARIZ"

Nasıl bir ülkede, hangi sınırlarda yaşıyoruz ya da katlediliyoruz! Doğu sınırımızdaki Roboski'de, 28 Aralık 2011 tarihinde, TSK uçaklarınca yapılan bombardırmanın ardından 34 can, unufak parçalara ayrılarak toprağa düşmüştü. Geçen ay da o sınır köyünde yaşayan köylülerin katırlarını kurşuna dizdi askerler. Acının sınırı, kan oldu, ülkenin sınırını suladı yine... Sınırlar. Ülkenin, bilimin sınırları... Prof. Dr. Neşe Özgen, bir akademisyen. Sınırlarda yaşayan bir bilim insanı. O bir sınır sosyoloğu. TÜBİTAK'ın desteğiyle 1999'dan 2008'e dek Türkiye'nin Güneydoğu ve Doğu Anadolu sınırlarındaki karşılıklı yerleşim birimlerinde araştırmalar yapan Prof. Dr. Özgen, sınır sosyolojisinde, Türkiye'nin ilk ve tek bilim insanı. 1992'de kaleme aldığı "Kalkınma ve Girişimcilik" doktora teziyle Yunus Nadi Sosyal Bilimler Ödülü'nü kazanan Prof. Dr. Özgen son dönemde de Yunanistan ve Bulgaristan sınırında araştırmalarda bulundu. Sınırların kanla sulandığı bir dönemde, Neşe Hoca'yla Manyak Dergi için buluştuk.

Hocam; nasıl gidiyor çalışmalarınız?

Önce "Sınırca" selamlaşalım Kutlucum. (Gülümsüyor.)

Peki.

Merhaba, zdravey, merxeba, xêrhatî, salam, gamarjoba, parev, merxabteyn, yasu herete, yasas, yamas, zdravei, zdrasti. Bunlar bizim komşularımızın günlük dili. Bir tekini dahi bilmediğimiz, öğrenmeye gayret etmediğimiz sözcükler bunlar...

Sınır insanının lisanı değişir mi?

Her sınır insanı en az üç dil bilir: Kendi içine doğduğu ailenin anadilini, içine doğduğu ülkenin anadilini ve karşının resmi dilini bilir. Sonra, Karşı'nın informal dilini bilir. Ve bir uluslararası dili de mutlaka bilir. Bu nedenle sınır insanları iç bölgenin vatandaşlarından daha yetkin, küresel sisteme daha iyi ve çabuk yanıtlar veren ve vatandaşlık pazarlıklarına da daha çabuk girişebilen bölgelerdir.

Ya akademisyenliğin sınırı?

Hani diyor ya, Bedri Rahmi Eyüboğlu, "En azından üç dil bileceksin/ En azından üç dilde/ Ana avrat dümdüz gideceksin... " Doğru diyor. Akademisyen çok dilli, çok gönüllüdür, çok alçak gönüllüdür üstelik. Bütün sınırlara yakın olmalı ve her türlü merkezden uzak... Siyasi, iktisadi, coğrafi, finansal...

Sınır sosyolojisinden ne anlamalıyız?

Sınır sosyolojisi, aslında vatanın hangi saiklerle ve nasıl kurulmuş ve meşruiyetini hangi yasallaştırmalarla sağlamış olduğunu anlamaya yöneliktir. Böylece baştan "kaybedenler" oluyoruz zaten.

Ne gibi?

Bir milleti millet yapan unsurlar içinde en materyal olanı toprak birliğidir. Biz bu, "toprak birliği"nin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyoruz. Sosyologlar olarak bizler sınır çalışırken vatan, vatandaşlık, devletin kuruluşu, vatandaşlığı sembolleyen tüm işaretlerin sınırlarda nasıl verildiği, vatanın dikenli tel, mayın, asker gibi materyal ve ideal sembollerle nasıl yeniden üretildiğine bakarız.

Yeniden üretilme derken...

Vatanın kadın olarak betimlenmesini, bayrağı, dağlara taşlara yazılar yazmayı buna örnek gösterebiliriz. Devlet, iki ülke, iki halk arasındaki sınır sadece bu ikiliğe bağlı olarak belirlenmez. Aksine, uluslararası, ulusaşırı ve ulusötesi pek çok dinamikle belirlenir ve etkilenir. Öyle ki, sınırı tanımlayan, vatanı anlatılayan dinamikler, hemen her dönem yeniden belirlenir. Bunlar da sınırı yeniden tanımlar, sertleştirir veya yumuşatır.

Sınır neler anlatır bize?

Sınır hakkında konuşmaya başladığınızda, aslında bütün devlet, siyaset, vatan, vatandaşlık ve yurttaşlık üzerine de konuşabilirsiniz. Sınır üzerine konuşmak, Türkiye-Ermenistan sınırında olduğu gibi tarih ve iktisat üzerine de konuşmaktır. Zira, sadece iki taraflı kültürün dinamiklerini öne çıkartmak, vatandaşlığı oluşturan dinamiklerin adece kültür zeminine indirgenmesi anlamına gelecektir.

Türkiye sınırlarında çalışan bir sosyolog olarak, genel olarak ne söylenebilir?

Türkiye Cumhuriyeti kurulalı şu kadar yıl oldu. Ülkelerin sınırları değişti, komşuların rejimleri, devletleri, egemenlik alanları, anlamları, dilleri değişti. Ama Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırda komşu olanlara düşman bakışı hiç değişmedi. Ben çocuktum: Suriye düşmandı, Yunan düşmandı, Bulgar düşmandı, Sovyet düşmandı. Ben yaşlandım; 40 yıldır SSCB'den boşalan yere yerleşen ve kapitalistleşen Azerbaycan'a, Gürcistan'a Ermenistan'a, Bulgaristan'a, Yunanistan'a bakıştaki o düşmanlık, hiç değişmedi.

Bu bakış açısı, sizin çalışmalarınıza

engel olmadı mı?

1997- 1998 yılında sınır çalışmaya başladığımda, inanın, araştırmaktan ziyade gelen sorulardan yoruluyordum. Sorular soru değil, suçlamalarla başlıyordu; "Şimdi sen sınırı nereden böleceğimizi mi çalışıp, meşrulaştıracaksın? Sınır neresinden bölünecek? Sen bölücüsün. Bölücü müsün? Neden yer adlarının hepsinin "ar" ile başlaması dikkatini çekiyor? Sen hepimizin Ermeni mi olduğunu mu ispatlamaya çalışıyorsun? Kürt diye bir 'şey' yok. Sen acı devşirerek mi bilim yapıyorsun?"

Sınırda çalışmak riskli, meşakkatli değil mi?

Çalışmaya başladığım ilk yıllarda, sınır boyunca araştırma yaparken çektiğim eziyetlerle çok acınıyordum. Ama antropolojik çalışma gereği yerleşimlerde uzun süre kalıyor ve yaşıyorum. Bu beni tehlikelerden koruyor. Uzak tutuyor. İnsanlar yaptığımın kendileri için önemli bir araştırma olduğunu idrak edince, beni koruyor kolluyor ve özgürce konuşuyorlar. Elbette bunda yıllar süren birlikteliğin verdiği güvenin, bana tanıklıklarının asla kendilerine bir zarar vermemekte olmasının önemi büyük.

Nasıl giriş-çıkış yapıyorsunuz?

Sınır insanları hangi yollarla karşıya geçiyorlarsa onlarla beraber karşıya geçerim. Mazot kaçağı yapan şoförler, Suriye-Irak arası hacı olmaya gidenler, günübirlik karşıya sırt kaçağı yapanlar, mülteci kaçakçıları, karşıdan fahişeleştirmek üzere kadın getiren pezevenkler... İstanbul'dan her hafta sonu Bulgaristan'a kumar oynamaya geçen orta yaşlı kadın grupları... Resmi makamlarla karşı devletle yapılan sınır görüşmeleri, karşıdaki devletin bayram ziyaretine giden protokol... Hepsi ile geçiş yaptım.

"Orası eskiden beri bizimdi, biz daha eskiyiz" deyiverir. Haydi! Al başına belayı. Sonra birisi daha gelir ve der ki, "İkiniz de yerleşik olabilirsiniz ama bende silah var, çıkın!" Ya da birisi der ki, "Tamam ama bende de altın var." Vatanı çizen nedir? Sınırı belirleyen, bir toprağı vatan kılan nedir?

Bu çalışmalar, sizde değişime yol açtı mı?

Sınırla gerçek anlamda tanışmadan önce, böyle sloganlar uçmaları severdim. Şimdi dilimi birkaç boğumda sıkıp öyle konuşuyorum: Sınırları kaldırmanın yolu, onları basitçe inkar etmek değil, aksine devletin ve vatanın yerine başka varoluş biçimlerini koyabilmekten ve bunu da yaşamıyla kanıtlamaktan geçiyor. Örneğin 6-8 Ekim olaylarını ele alalım. Sınırı kaldırdığımızı düşündük, ama ülkenin her yeri bir anda sınırın içi, mayınlı alan ve ölmenin, öldürmenin meşrulaştığı alan oluverdi.

Köylülerle yakınlaşmalarınız oluyor mu?

Olmaz mı? İzlediğim köylere girince kim evini yeni boyatmış; görürüm. Zaten hemen hepsi arada bana telefon açarlar: "Filancanın kayınvalidesi kolunu kırdı. Filanca dağa gittiydi döndü, fişman görümcesini evlendirdi, filanca vefat etti" diye haber ederler.

Örneğin 4 sınırda büyük familyaları izliyorum: 1800'lerin sonu, 1900'lerin başında gelen topraksız akıncı yağmacı familyalar bunlar. Köylünün toprağına o büyük çalkantılı kanlı dönemde el koymuşlar ve Cumhuriyet'le işbirliği yaparak, toprağın sahibi olmuşlar: Güney'de Çelebiler, Karahanlar, Doğu'da Birukiler, Kuzey'de Acar'lar...

Türkiye'nin tüm sınır bölgelerinde çalıştınız mı?

Tüm kara sınırlarında çalıştım. Dönemsel senkronların olduğunu fark etmek, beni araştırmacı olarak mutlu etti.

Ne tür senkronlar bunlar?

Örneğin 1938-1964 arasında sınırların benzer biçimde sertleştiğini Trakya'dan Hopa'ya, oradan Suriye sınırına kadar millete yapılan her baskının, eziyetin sınırlarda misliyle olduğunu görmek ilginçti. Ama hep dediğimiz gibi devlet sınırlarında, iç bölgelerde olan her şey olur. Üstelik iç bölgelerde olmayanlar da olur. Örneğin Trakya sınırı ile Şırnak'ın Hristiyan sınırının 1970'lerde Kıbrıs savaşından benzer biçimde etkilendiğini gördüm. Öte yandan bazı sınırların özel olarak sıkıştırıldığını, sertleştirildiğini ve bunun Türkiye'nin günlük dönemsel politikalarına ne kadar bağımlı olduğunu da gördüm.

En sert sınır hattı neresi?

Kafkas sınırımız... İnsanlar sürekli olarak "Türk ve Müslüman" olduklarını göstermeye, sürekli olarak Türklüklerini kanıtlamaya zorlanmışlar. 2. Dünya Savaşı'ndan itibaren NATO, bizzat sınırı kontrol etmeye başlamış. O sınır yıllarca Türkiye Cumhuriyeti ve SSCB sınırı değil, Sovyet-NATO sınırı olarak, iki ülkenin değil, iki rejimin sınırı olarak yükseltilmiş ve sınır insanları çok ezilmişler.

Ya Batı sınırı?

Bulgaristan-Yunanistan sınırı AB döneminden itibaren çok sertleşti. Savaş sırasında dahi böyle sert ve geçirimsiz değilmiş. Şu anda AB en sert yaptırımları bu sınırı geçirimsiz tutarak gösteriyor.

Sınır politikaları bizde nasıl bir devamlılık gösteriyor?

Türkiye'nin sınır politikaları 100 yıldır pek değişmiyor. Sınır bölgelerinde yaşayanların tümüne "etnik bir ayaklanmanın –kimi zaman hayali de olsa- aktörlerine yardıma meyyal vatan hainleri" ve "karşıyla işbirliğine hazır etnik kalıntılar" olarak bakıyor. Aslında bu dahi bir sabit düşmanlık olarak, başedilir bir durumdur. Ama öte yandan, sınırdaki bir kişi, asker, mevki sahibi ya da küreselin veya devletin temsilcisi, sınırı açabilir kapatabilir. Bir gün kaçak olan bir diğer gün kaçak olmayabilir. Sir gün yasak olan bir diğer gün yasal olabilir.

Sınırın hangi zamanda kimin tarafından gerçek anlamda denetlenmediğini bilemiyor muyuz?

Sınırın osmotik (geçirgen) yapısının kimi zaman sınıfı yüksek olanı, kimi zamansa parası çok olanı, kimi zaman ülkeden atılacak insanı, kimi zaman ülkeye alınacak altın, mal, uyuşturucu gibi değeri seçerkenki belirsiz iktidarı, sınırın vatandaşına yüksek bir güvencesizlik verir. Bu durumda, "Bir şey olmaz. Bir şey olsa da, bir şey olmaz" mottosu, sınırın illegalitesini informal hale getiren eşik olarak belirir.

Bu sınırı tekinsiz kılmaz mı?

Elbette... Bu tekinsizlik örneğin sınır vatandaşına sonsuz pazarlık olanağı sağlar. Ama bir yandan da bu pazarlık şansının bir iktidar sahibinin iki dudağı arasında olduğunu, eğer o isterse birkaç saat içinde herkesin ölümüne -evet gerçekten ölümüne ve üstelik bu ölüm pazarlığını da edemeden öldürülerek- değiştirilebileceğini bilmenin büyük ıstırabıyla karşı karşıya bırakır. Roboski 'de olan da budur. Bilge köyünde olan da budur. Siz sınırı sadece sınır boyları sanırsınız ama, sınır kimi zaman ülkenin içine girer ve hepimizi sınır vatandaşı kılar. Şimdi Türkiye Cumhuriyeti'nin İç Güvenlik Yasası ile kendi vatandaşını karşı karşıya bıraktığı da budur.

Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

Artık hepimiz sınır vatandaşıyız. Ülkenin içi, dışı, sınırı, yerleşimi, vatandaşlık pazarlığı yok. Artık hepimiz kendi vatanının içinde, farklı hayatları yaşayan tampon bölgesinden geçmeye çalışırken, öldürülebilecek kanı helal yabancılarız.

Roboski'de 34 kişinin bombalanarak katledilmesinin ardından geçen ay da katırlar kurşuna dizildi. Sınır hattındaki bu bölgeden devletin ne alıp veremediği var?

Roboski katliamının devam ettiğini, bitmemiş olduğunu söylemeliyiz. Hem yasal yollarla haklarını alamamaları, suçluların bırakın cezalandırılmasını aksine devlet sırrı olarak korunması, devlet tarafından korunmakta olması, katliama uğrayanların sürekli olarak sürgüne zorlanması, hayvanların öldürülmesi, köylülerin sürekli cezalandırılmakta olması, hepsi katliamın süreklileştiğini gösteriyor. Devletin o sınırı alabildiğine insansızlaştırmaya karar verdiğini düşünüyorum.

Amaç ne peki?

Bölgeyi insandan arındırıp, özel bir güvenlik bölgesi olarak tutacaklar sanırım. Böylece hem Kandil dağlarını ve PKK'yi kontrol etmek, hem de İran ve Irak Kürtleri arasındaki olası birleşme zeminini ortadan kaldırmak gibi çok kaba bir plan yapıldığını düşünüyorum.

Yurtdışındaki sınır sosyologlarıyla ortak paydalarınız var mı?

2004 yılında Avrupa'nın sınır çalışan 17 akademisyeni bir araya gelip, halimize baktık. Aslında ulus-devletin sınırlar konusunda çalışan tüm akademisyenlere nasıl yaptırımlar uyguladığını, sınırı kollayanlar kadar zorlayanların da sınır çalışanlarından ne kadar rahatsız olduğunu, üniversitelerimizin bizlere bütçe ayırmak, izin vermek gibi konularda ne kadar benzer itici, reddedici, engelleyici tutumlar içinde olduklarını gördük. Anladık ki, üniversiteler de devletle şöyle ya da böyle mesafelenseler de, aslında sınırları var ve devletin sınırını da onaylıyorlar.

Özgürce akademik çalışmalarınızı yürüteceğiniz, öğrencilerinize birikimlerinizi aktaracağınız bir üniversite bulabiliyor musunuz kendinize?

Sevindirici bir şekilde, sınır çalışan genç araştırmacılar artıyor. Ve yeni bir alan da olduğu için yayın, yükselme, gibi hayli fırsatları da var. Ancak ne yazık ki ben, konuyu üstlenebilecek ve yürütecek bir enstitü kurma şansından mahrum bırakıldım. Hatta bir üniversitede Sınır Araştırmaları Enstitüsü'nü bırakın kurmayı; genç bilim insanı yetiştirecek kadrodan da mahrumum.

Ağır bir durum değil mi bu?

Üniversitelerimizde hangi konuyu çalıştığınızdan ziyade, bunu nasıl çalıştığınız önemli. Uluslararası gümrük, anlaşma, sınır ihlali, sınırda 'terör faaliyetleri' gibi çoğunlukla devlet-işlevsel ve eleştirel olmayan biçimde konuyu çalışan onlarca insan var. Ama siz eğer aile, çocuk, gençlik, gibi gayet masumane bir konuyu dahi eleştirel bir sosyal bilim aklıyla çalışıp, bilimsel veriyi eleştirel zeminde kamuyla paylaşmaya başlıyorsanız, konunun sakıncalı olup olmadığı dahi çok önemli olmuyor. Elbette öte yandan, Kürt meselesi, azınlıklar, anadil, özerklik, nükleer silahların konumlanması, Osmanlı'da yönetsel erk, enerji hatlarının güvenlik sistemleri, eşcinselliğin Türkiye'deki sorunları, uyuşturucu trafiğinin gençliğe yönelmesindeki ipuçları, yasadışı organ ve kan ticareti, kadın subaylar, ensest gibi konularda çalışmak için hala izin alamaz ve üniversite kadrosunda görev almamayı göze alarak dahi doktoranızı, araştırmanızı bu konularda yapmakta diretirseniz, asla akademi içinde yer bulamazsınız.

Bir anlamda afaroz bu.

Elbette... Öte yandan, biz sınır ve vatan çalışanlar; sanıyor musunuz sadece merkezi otorite tarafından iz-

lenir ve sürülürüz? Sınır iki taraflı bir kanlı çizgidir. Onu kollayanlar kadar zorlayanların da pazarlıklarını açığa çıkartıp bozduğumuzdan, tüm tarafların iktidarlarınca da aforoz ediliriz. Başka bir örnek de vereyim: Benim bütün çalışmalarım, sınırı kollayanlardan ziyade sınırı zorlayanlar tarafından önce reddedilerek karşılandı. (Gülüyor) Birkaç yıl sonra bu çalışmaların yerini ve değerini bulduğunu görebildim. Ama zaten o zamana kadar da devlet canıma okumuştu. (Gülüyor)

Siz buradan baktığınızda sınırları nasıl görüyorsunuz?

Beni başlangıçtan beri en çok eğlendiren -affedin bir bilim insanı olarak bu deyimi kullandığım için ama- bir toprak parçasının birileri tarafından çevrilip-çitlenip, vatan olarak kutsallaştırılmasıdır. Bunu nasıl meşrulaştıracaksınız örneğin? Zira sonra birisi gelir, "Orası eskiden beri bizimdi, biz daha eskiyiz" deyiverir. Haydi! Al başına belayı. Sonra birisi daha gelir ve der ki, "İkiniz de yerleşik olabilirsiniz ama bende silah var, çıkın!" Ya da birisi der ki, "Tamam ama bende de altın var." Vatanı çizen nedir? Sınırı belirleyen, bir toprağı vatan kılan nedir?

Ya sınırın içinde yaşayanla, sınırın kıyısında yaşayanların farkı?

"Vatandaş kimdir? Sınır içi ve dışında" diye bakıyoruz elbette. Mesela siz yurtdışından gelen arkadaşınıza vergisiz bir bilgisayar ısmarlarken de, faturasız ve vergi pazarlıklı bir mal alırken de basbayağı kaçakçısınız. Ama mesela Roboski'de katliam olduğunda, bir hayret bir hayret! "Kaçakçı"ymışlar. Tabii! Elbette... Bu ülkede kimse illegal mala talip olmamıştı ki zaten. Herkesler faturalı yaşıyor. Kimse de evdeki hizmetçinin pasaportunu devletten kaçırmıyor. Oğlanın askerliğini bakaya bırakacak torpil aramıyor. Böyle bakıldığında hepimiz kaçakçıyız.

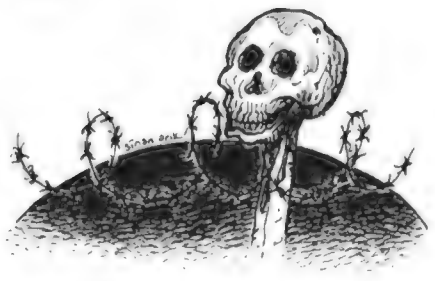

IĞDIR SINIRINDA SINIR FAHİŞELİĞİ

Sınır çalışmaya nasıl başladınız?

Çalışmanın elzem olduğuna inanan ve o sıralarda TÜBİTAK Projelerinde Kurul üyesi olan sevgili hocam Prof. Dr. İlhan Tekeli'nin kurulu ikna etmesiyle birlikte verilen, düşük bir bütçeyle çalışmaya başladım. İlk çalışma Suriye-Irak sınırıydı. Cizre, İdil, Silopi, Nusaybin ve 17 köy ile Nusaybin ve Habur sınır kapılarında toplam 3.5 yıl çalıştım. Bu çalışmada sınırın öte yakasından gelip geçen tüm ticari 'şey'lerin hangilerinin hangi dönemlerde ve ne sebeplerle kaçak sıfatını taşıdıklarını, sınır insanı olmanın, sınırı kollayanların ve sınırı zorlayanların sözlü tarihini yaptım. 1996'da bir sosyo-ekonomi yapı analizi yapmak üzere gittiğim Şırnak'ın İdil ilçesinde ilk kez mayınla ve sınırla karşılaştım.

Ya sonra?

1998'de Doğu Bayazıt'a gittiğimde farklı bir sınırla karşılaştım ve sınır sosyolojisi yapılıp yapılamayacağını araştırmaya koyuldum. O dönemde sadece Meksika-ABD sınırı çalışılıyordu. 1999'da AB kendi iç sınırlarını kaldırmaya karar verdiğinde bir grup sosyal bilimci, bunun sonuçları üzerinde çalışmaya başladı. Ve böylece sınırın sadece kanlı, öfkeli, kırmızı bir çizgi değil, aksine milleti oluşturmak için kullanılan ve hatta oluşturan en önemli bağımsız değişkenlerden birisi olduğunu anlayabildik. Basitçe, "Sınırlar kalksın" sloganının altının ne kadar boş olduğunu, vatanın devletin ve sınırın yerine başka bir beşeri varlığı geçirmeden, bu sloganın popülizminin hiç bir kazanım getirmeyeceğini de böylece görebiliriz. Her zaman söylediğimiz gibi, devletsiz toplumlar, devleti yıkabilenler değil, aksine bir devlet oluşumuna izin vermemeyi sürekli olarak başarabilen toplumlardır.

Bundan sonra...

Sonra bu kez üniversitenin desteğiyle 3 yıl kadar İran sınırında çalıştım. Burada, sınır cinayetlerini ve bu cinayetlerin meşrulaştırılma biçimlerini araştırdım. Ardından Iğdır'da 2.5 yıl çalıştım. Sınır ötesi fahişeleştirilen kadınların bedenleri üzerinden devleti ve milleti kutsamanın izlerini sürdüm. Sonra Almanya'dan Max Planck Sosyal Antropoloji Enstitüsü'nü desteği ile, 3. 5 yıl Kafkas sınırlarımızda çalıştım. Posof'un Arile köyü ve Çıldır'ın Gölebert köyünde 8.5 ay kalarak tapu ve mülkiyet üzerine geliştirilen söylenceler ve hakikatlerle, iki tarafın vatanı tapuya indirgemesinin serüvenini inceledim. 2 yıl kadar Hopa sınırını çalıştım. 2.5 yıl kadar da Bulgaristan-Yunanistan sınırında, yerleşimlerin kendilerini mülteci kadınların bedenleri üzerinden vatanın içine sokma gayretlerinin beyhudeliğine baktım. Yani bir sürü çalışma; herkes kadar, herkes gibi...

Sınır ötesi fahişelikten neyi kastettiniz?

Iğdır'da turist pasaportlarıyla kalan ve büyük çoğunluğu Azerbaycanlı olan 300 kadar seks işçisi kadın vardı. Bunların 16'sıyla bir saha çalışması yaptım. Karşıya geçerek Şerur'da bu kadınların dördünün aileleri ile görüştüm. Iğdır'da verilen kaçak mazot geçirme hakkı rüşveti, sınırın bu kentinde 1998'de yeni bir illegal sektörün doğmasıyla sonuçlanmış. Bu çalışmada kentin insanlarının bu mekik trafiğiyle geçinmelerini nasıl milliyetçi bir söylemle meşrulaştırdıklarını görüyordum. Örneğin konuştuğum kişi Türk ise bu kadınların Ermeni veya Kürt olduklarını, konuştuğum kişi Kürt ise bunların Türk olduğunu söylüyorlardı. Kadınlar asla konuşulan kişinin milliyetinden değillerdi: Hepsi ''öteki'nin kadını''ydılar.

25 KADINLA YATAKLARI SERDİK

Sınır hattında ilginç, trajik olaylara tanıklık ettiniz mi?

Hem tanıklık ediyorsunuz, hem bölge insanından haber alıyorsunuz. Mesela İran sınırında MİT'in birkaç kademe dış çemberinden bir memur, dişlerini ucuza yaptırmak için kaçak olarak geçmeye kalkmış. Sınırda yakalanmış. Bir türlü derdini anlatamamış. Öyle ya, sen devletin gizli görevlisisin. Kimi inandırabilirsin azı dişlerini ucuza yaptırmak için İran'a kaçak geçtiğine? Birkaç yıl hapiste kalmış ve hayli eziyet de çekmiş. Zira anladığım kadarıyla Türkiye de pek aldırmamış bunun acizine. Pek kıymetli bir ajan değilmiş... Bir başka alt düzey casusla değiş tokuşa gidip, memlekete geri kazandırılmış.

Sınır geçişlerinde sıkıntı yaşadığınız oluyor mu?

Oluyor tabii. Edirne sınırından mülteci yolunu anlayabilmek için beni geçirecek olan rehberi bulmuştum. Parasını ayarladım. Ama bunu elbette proje bütçesine yazamadım. Kime nasıl söyleyebilirim, kaçak geçişi anlamak için mülteci yolunu izlemede rüşvet vermem için bir bütçeye ihtiyacım olduğunu. Neyse, rehberim beni hayli aşağılayarak, "Sen yürüyemezsin 9 kilometreyi yarım saatte" dedi. Ben de bunun üzerine yürüyüş, koşma çalışmalarına başladım. Kilo verdim ve yarım gecede 12 kilometre yürümeye hazırlanıyordum. Neyse; geçeceğimiz günü bekliyorum. Bir yandan da proje ortaklarıma haber verip, karşıya kaçak geçip yakalandığımda bunun bir araştırmanın gözlem aşaması olduğuna AB'yi inandırmaları için resmi yazışmaları yapıyorum. Yok yere mülteci kampında birkaç gün geçirmeyeyim diye. Ama ne yazık ki, rehberim daha önceki bir suçundan yurtdışında yakalandı. Geçemedim Trakya sınırını kaçak olarak ve yanıma kar olarak verdiğim kilolar kaldı.

Ya köylülerle ilgili tanıklıklarınız sizde nasıl hatıralar bıraktı?

Gülümseyerek hatırlarım: Uzun süredir birlikte olduğum ve koçerlikten yerleşmeye geçişini heyecanla izlediğim bir aşiretin, reislikten ağalığa dönüşünü kutlamak için yaptırdığı 800 metrekarelik konaktaydım. Erkekler her tarafa sinmiş iktidarlarıyla et pişiriyor, beni ve birkaç misafiri ağırlıyordu. Savaşın son 10 yılını iki taraflı oynayarak geçirdiler: Hem sürekli sağ partilerden adaylıklarını koyup belediye başkanı oldular, hem de Dağ'a kurtlu mercimek ve MEKAP ihaleleriyle milyonları cebe indirdiler. Neyse saatler geçti. Yatma zamanı gelince, evin kadınları erkeklerini terkedip benim ve asistanımın bulunduğu büyük salona yataklarını serip, bebeleri- çocuklarıyla yatmaya hazırlanınca içim çok ferahladı.

Neden?

Çünkü misafir kalınan yerde insansız ve ayrı bir odada yatırılmak büyük bir risktir buralarda. Eğer evin kadınları kocalarını bırakıp seninle yatmaya geldilerse korkma, "Emniyettesin" demektir. Yok, seni ayrı odada yalnız yatırmaya kalkarlarsa, hemen evden çıkman lazım. Gece her zaman ayrı bir dünyadır zira. Gece bilinmeze gebedir.

Dinliyorum sizi.

25 kadar yaşlı-genç kadınla yatakları serdik. Asistan arkadaşımla ben aynı yatağı paylaşarak uzandık. Arkadaşım genç... Bunun bir seremoni olduğunu, sabretmemiz gerektiğini, birkaç saat sonra hayatın bizim elimize geçeceğini bilmiyordu. İçinde ihmal edilmişlik duygusuyla uyuyakaldı. Zırlayan, işeyen, öksüren çocukları uyuttuk. Birbirimizle hiç konuşmadık. Bir saat kadar sonra, salonun ölgün gece ışığında derin uykuda gibi görünen yastıklar dirildi. Kadınlar birer başak gibi yerinden sessizce aynı anda doğruldu. Bazıları neşeyle mutfağa gitti. Biz de salonun bir köşesine hepimizin sırtını dayayıp oturacağı yerler hazırladık.

Ya arkadaşınız ne yapıyor bu arada? Uyumaya devam mı?

Onu da uyandırdım. Mutfaktan, tepsilerle soyulmaya hazır meyveler, içilmeye hazır taze meyve suları, demlik demlik kaçak çay, tütün, kibe, mumbar, pilaf, et, kenger kebabı, çiköfte, peçeteler, bardaklar, kaçak şeker, hepsi taşındı. Biz kadınlar adamların uyuduğunu bilerek ve birbirimizi ne kadar özlemiş olduğumuzu her yudumda anlatarak, sabaha kadar yedik içtik, dedikodu ettik, gülüştük. Sabah namazla yattık. Bebeler uyandı ve ev, adamların da kalkmasıyla eski 'resmi' haline döndü. O geceden kimseye bahsetmedik. Her sınırda kadınlarla böyle geçirdiğimiz sayısız gece oldu. Kadınlar bana neşe, dayanma gücü ve umut verdiler, her zaman.

Vay ben nerelere gideyim?

Rehberiniz Macit Tozutuk hayalinde geziyor.

HİNDİSTAN

Bir kalabalık sormayın. Bir seferde yüz bin kişi taşıyan trenin makinist sayısı bile 550. Bazen insanlar bir istasyona varıp da indiklerinde, iç kısımlarında tren falan olmadığını görerek afallıyorsunuz. Hintliler, boyasız fille asla sokağa çıkmıyorlar. Fillerini iyice boyayıp cilaladıktan sonra giyiyorlar pardon biniyorlar. İndus nehri çok önemli bir akarsu. Akmadığında çok feci bulaşık birikiyor. Ben oradayken bir yerinden patlayan nehir üç gün boyunca kesildi, banyo filan yapamadım. Daha sonra Hindistan belediyesi kopan yeri yapıştırdı da sular geldi. İndus nehri kişi başına ayda iki milyon metreküp su akıtıyor. Faturalar korkunç. Bir eve yedi yüz bin liradan az fatura gelirse o aile kırk gün kırk gece düğün yapıyor. Hint mutfağında başı baharatlar çekiyor. Lokantalar bölgesi yoğun baharat kullanımı nedeniyle rengârenk toz bulutlarıyla kaplı. Yemekleri el yordamıyla yağlı yağlı tutup hiç görmeden ağzınıza atıyorsunuz. Baharat fırtınası gece yarısından sonra duruluyor. Baharata uyarlanmış kar makinaları yolları açınca evinize dönüyorsunuz.

KONGO

Bir ayağım da Kongo'da. Kongo, iklimi çok hızlı değişimler gösteren bir ormanlar ülkesi.. Aniden bastıran bir yağmurun, başınızı ıslatıp tam omuzlarınıza değecekken birden durup havada asılı kalması çok şaşırtıcı. Biraz eğilirseniz başınızı yağmura çarpmadan ve ıslanmadan dolaşabiliyorsunuz. tarih boyunca adı da çok değişen, bir ara fransız Kongosu, bir ara Portekiz Kongosu, bir ara Belçika Kongosu olarak anılan ülkede diller, isimler, adresler de sürekli değiştiği için kimse kimseyi tanımıyor. Şimdi yalan gibi olacak ama, burada gece-gündüz sistemi de farklı. Kuzey ülkelerindeki 6 ay gece 6 ay gündüzün tersine, burada 1 ay 6 gece 30 hafta 1 saniye ediyor. Biraz karışık. Zaten bu yüzden, duvar takvimleri en az 22 cilt olarak basılıyor. Ajanda kalınlıkları dört metreyi buluyor. Kongo, inanılmaz bir petrol cenneti. Çay içerken bardağınızdan, hastanede iğne olurken iğnenin battığı yerden petrol fışkırabiliyor.

İSVİÇRE

Ne sempatik bir ülke! İsviçre Alpleri dediklerinde insanın aklına sıradağlar geliyor. Oysa öyle değil. Bildiğimiz Alpler bunlar. Bizdeki Alp'in çoğulu. Alper filan gibi. Heidi'deki Alp Dede mesela. Heidi günler hey! İsviçre her tarafı dağlık taşlık bir ülke. Sıkılıp duran köylüsünün şehirlisinin tek eğlencesi "Dağdan Atlamaca" adını verdikleri bir oyun. dünyadaki savaşlardan felaketlerden zerre kadar etkilenmeyen İsviçe insanı, yüksekliği bin metreyi geçmeyen bir dağdan atladığında, çizgi filim adamı gibi kalkıp yoluna devam edebiliyor. İsviçre'de her yer kayak merkezi. Öyle ki merkezler arasında kayabilecek bir metre bile mesafe kalmamış. Onun için kayak boyları iki karışa indirilmiş. Ülke, bütün dünyada bankalarıyla tanınıyor. Bankalardan dilediğiniz kadar para çekebiliyorsunuz. Deste deste paralar açıkta duruyor. Çuvallara doldurup götürüyorsunuz. Kimse karışmıyor. Hatta çuvalınıza kürekle biraz da altın atıyorlar. Çünkü paralar onların değil. Somalililerin veya Iraklıların, Suriyelilerin...

VENEDİK

Rüya gibi bir şehir. Biliyorsunuz gondolları çok ünlü. Fakat aşırı şekilde sallanıyor. Bir on metre yukarı çıkıyor, bir hızla aşağı düşüyor. Öyle filmlerdeki gibi sakin sularda değnekle kuğu gibi süzülmüyor. Venedik'te en kebap iş, karayollarında çalışmak. Çünkü şehirde sadece bir tane kara yolu var, o da 8 cm. eninde 60 cm boyunda. Karayolları genel müdürü akşamları yolu rulo yapıp cebine koyuyor ve evine gtürüyor. Yani eve karayoluyla gidiyor. Bizde "Yola düşmek" diye bir deyim vardır. Onlarda yola düşmek bambaşka birşey "Yola düşen yılana sarılır." diyorlar. Yılan dedikleri de tavuk gibi tüylü bir hayvan. Gerçekten her şeyleri çok farklı. Venedik'e indiğim gün maskeli festivale denk geldim. Zaten yabancı yere gelmişim, kimseyi tanımıyorum. Bir de üstüne üstlük herkes maske takmış. Birini memleketten tanıdık birine benzetiyorum, ne fayda, adam zaten maske. Konu komşuyu tam biraz tanımaya başlamışken festival bitti, maskeler çıkarıldı, gurbet elde durup dururken bütün tanıdıklarımdan birdenbire ayrılmış oldum. Size komik gelebilir ama ben çok hüzünlendim.

BAHAMALAR

İlkokuldaydım, babam beni yaz tatillerinde hep ama hep Bahamalara götürürdü. Başkent Nassau'nun yüksekkaldırımı gibi bir yerde oturur, uzaklardaki Florida sahillerine dalıp giderdim. Bahamalar, Kristof Kolomb'un ayak bastığı yerler. Kolomb'un torunu Karinyosas hala burada oturuyor. Onun da keşfettiği bir çok kıta var. Beni bazen oralarda gezdiriyor. Buranın ilkel insanları, kölelik nedir bilmiyorlarmış. daha sonra Avrupalılar saf ve temiz niyetlerle bunlara kölelik getirmiş. Bunlar işin suyunu çıkarıp kölelik rejimini kötü maksatlarla kullanmaya başlayınca yine Avrupalılar kabahatli olmuş. Bahamalar, bir kanallar, dalgalar, Alizeler ülkesi. Bizdei doğalgaz sistemi gibi bütün evlerin içinden kanallar ve dalga şebekeleri geçiyor. Saatine denk getiren, sörf tahtasını dalgaya dayayıp sekiz mahalle ötede oturan teyzesine evden hiç çıkmadan gidebiliyor. Dalga boyu ayarlayamayanlar belediye tarafından, akşamları denizden toplanıp evlerine dağıtılıyorlar...

UZAYLI VE CANAVAR UZMANI PROF. HAYRİ TEŞNE söylentilere ışık tutuyor!

BUNLAR VAR MI, YOKSA YOK MU?

KURTADAM

Tabiki var. Olmaz mı? Gece yarıları saat on ikilerden sonra yaptığım bütün arazi çalışmalarında, çitlere, dikenli tellere veya çalılara takılmış pösteki kıllarından aldığım örnekleri laboratuar ortamında inceledim. Mikroskop altına yatırdığım baygın kılların, sodyum patlatarak oluşturduğum yapay ayışığında canlanarak kıpırdanmaya başladıklarına dehşet içinde tanık oldum. Yanısıra "Himir, himir" diye çok zayıf homurtular işittim. daha sonra bu kılları, banyo küvetinde koyun yapağısı, yarım litrelik keçi sütü ve kuyruk yağıyla tepkimeye soktuğumda tüylerim ülperdi. Tam o sırada elektrik kesildi, banyo zifiri karışık su şıpırtıları geliyordu. Hissediyordum, orada duran bir şey bana bakıyordu. Karanlıkta el yordamıyla yüzünü buldum. Sert ve yoğun kıllarla kaplıydı. Bacaklarım zangır zangır titriyordu. Bu oydu. Aniden elektrik geldi. Elimde banyo lifi vardı. O, çok zekiydi, elime bunu tutuşturup kayıplara karışmıştı. Bence bu oydu. Önce çok korkunçtu ama, elektrik gelirken bir anda traş olup jölelenip dışardaki kalabalığa karışmıştı. olamaz mı?

VAMPİR-VAMPİRE

Bu tip vakalara daha çok Transilvanya, Estonya ve Londra'nın yağmur sonrası yaş sokaklarında ratlanıyor. Çift dolaşıyorlar. Aralarında nikah var mı bilemiyorum. Vampir geç vakit çıkıp avlanıyor, eve taşıyor. Vampire ise artık bacı mı diyeyim ne diyeyim evde oturuyor, evinin vampirinin getirdiği nevaleyi cinsine göre eraş mı a grubu mu o gün ne getirdiyse soğan kavurup hafif un ve yumurta ilave edip mecimek veya yayla gibi iki kâse çıkarıyor, bunlar oturup onu içiyorlar, nefislerini körletiyorlar. Gözünle gördün mü dersen.. Ben mi gördüm, başkasından mı dinledim tam hatırlamıyorum. Ama bundan yaklaşık on yıl önce Belçika'da yaşayan halamın oğlunu bir varlık elinden ısırdı. Hem de evinde. Gittim inceledim. Evet, sonuç müspet. Yetkili makamları ikna edebilmek için akla karayı seçtim. Sonunda özel araştırma teklifime yeşil ışık yaktılar. Bir tek halaoğlunu ikna edemedim. Nuh dedi, peygamber demedi. Saldırganın, evde beslediği hemstırı "Klara" olduğu iddiasında diretti. Belki de tehdit altındaydı. Şunu da ekleyeyim, bol sarımsak yiyip burnuna hohladığımda rahatsız oluyordu. Zok manidar değil mi?

Otuz yaşıma kadar varlıklarına ben de inanmıyordum. Bir gece uyurken otuz yaşıma girdim ve bir tıkırtıyla uyandım. Yatak odamızın penceresinin dışından "Hulala, hulala" diye bir ses geldi. Perdeyi hızla açtığımda gözgözeydik. Saydamdı. Benimle aynı boydaydı. Yüzüne baktım aynı ben. Yoksa bunlar beni uyurken ulan kopye falan mı ettiler derken, camı açtım, yok oldu. Yanımdaki eşim dedi ki: "O senin camdaki yansımandı." dedi. Bence eşim çok korkmuştu. Uzaylıların varlığına dayanamamıştı. pencereden dışarı uzandım, gökyüzüne doğru gecenin üçünde defalarca haykırdım: "Çıık! Nerdesiiin? Ortaya çıık!" işte o an üç beş metre yukarda yeniden belirdi ve cevap verdi: "Burdayım. Ne var? Manyak mısın?" Gözleri fincan gibiydi. Yüzü kırmızıydı. Bu bizim üst kat komşumuz Ercan Bey'di. Sarkıp alnımın ortasına bir şamar patlattı. o sırada bulutların arasından bir ışığın belli belirsiz parladığını gördüm. Plütonyumdan yapılmış toparlak bir aracın ön koltuğundaki Limon sarısı bir yaratık sanki dünya dili olmayan bir dille, sanki ışıklı uzay tebeşiriyle semaya "evet, varız. Gizlendik ama farkettin." diye yazdı. Uçtu gitti. eşime "Gördün mü?" dedim. Uzaylı gene çıktı "O görmedi" yazdı. Eşim "Bir şey görmedim." dedi. Çünkü olanları kabullenemedi. Üst komşumuz Ercan Bey kendi balkonundan benim alnıma nasıl erişmişti?

KING KONG

Olmasa niye romanları filmleri olsun? "Dünyada maymun diye bir şey yok." diyebilir miyiz? Çeşit çeşit maymun var. Parmak kadar olanından tutun, kedi kadar, insan kadar olanları mevcut. Goril çok mu küçük? "Apartman kadar goril olsa görmez miyiz?" diyenlere soruyorum. Apartman normal bir şey mi? Tek katlı evle bir mi? zaten Kingkong -var olduğunu farzedersek ki ediyoruz- şehirde yaşamıyor ki. Adada yaşıyor. Godzilla da aynı şekilde. Bunlar öyle taksim'de Kadıköy'de her gün rastlanacak alelade varlıklar değil. Biraz mantıklı olalım. zaten şehirde yaşasalar sağlıklı beslenip o boyutlara ulaşabilirler mi? Onları o hâle getiren tereyağı ve köy havası, yayla havası. "Peki sen hiç Kingkong gördün mü?" diye soracak olursanız. Evet gördüm. Uçaktaydım. Bir adanın üstünden geçiyorduk. Aşağıya baktım, orada bir King Kong vardı. Çok uzaktan gördüğüm için ufak bir maymun gibi görünüyordu. paçamı çekti. Belki de yanımda oturan Hintli yolcunun maymunuydu. Şaşkın bir haldeydim. şeyedemedim. Fazla kurcalamayın!..

52 Saniyede Oldu

Kabataş'ta henüz 3 aylık bebeğimle belamı bekliyordum. Çok gecikmedi şükür. Üstü çıplak, altı deri pantolonlu, deri eldivenli, vampir dişli, yarı insan yarı cine benzeyen, sapkın 100-150 kişilik bir grup, seksi marşlar söyleyerek yanımdan geçiyorlardı!

EKİNLER DÜZE KADAR,
GELSENE BİZE KADAR.
SANA BİŞEY GÖSTERCEZ,
KASIKTAN DİZE KADAR...

Sanırım böyle bir şeydi! 3 aylık bebeğim bundan çok rahatsız olarak, "Anne şunlara bir şey söyler misin lütfen, ben henüz 3 aylık bir bebeğim ayıp olmuyor mu?" dedi. Haklıydı. Bu arada grup bizden yaklaşık 150 metre uzaklaşmıştı. Onlara duyamayacakları kadar kısık bir sesle, "Ayıptır bebek rahatsız oluyor." dedim. O sırada gökten ılık sarı renkli bir yağmur atıştırmaya başladı, daha doğrusu ben öyle sandım. Meğerse bu sapıklar 150 metre uzaklıktan üstümüze işemeye başlamışlardı; bunu da bakınca gördüm. Hatta yanımda duran bir bey, bunlardan süper itfaiyeci olacağını söyledi.

Aynı grup bu kez yanıma gelerek birbirlerinin cinsel organlarından tutuşarak halay çekmeye başladılar; üstelik beni de halaya almaya çalıştılar. Oysa ki ben halay çekmeyi bilmiyordum. Evimde flash tv bile çekmiyordu öğrenemedim de... 3 aylık bebeğim korkudan bebek arabasından atlayarak yola fırladı. Allah muhafaza ya araba neyin çarpsaydı! Onu yakalayıp tekmeleyerek çift kale maç yapıp golsüz berabere bitirdiler. 3 aylık bebeğim korkudan yol kenarındaki bir ağaca çıkıp, dalına tünedi! Bu arada sapkın grup beni saçlarımdan tutup yerlerde sürükleyerek, bütün Kabataş'ın tozunu aldırdılar.

Kendimi kullanılıp kirletilmiş vileda gibi hissediyordum! Kimse yardım etmiyordu; etraftakiler biçare çığlıklarıma aldırış bile etmiyorlardı. İçlerinden birisi yanında gezdirdiği maket uçağa binerek, başımın üzerinde 3 sorti yapıp güvercin gibi kafama sıçmaya başladı. Bir başkası da bunun kısmet olduğunu söyleyip zorla milli piyango bileti aldırdı, ki o bilete amorti bile çıkmadı!

Tüm bunlar olurken gruptakiler birden durup, grup yapmaya başladılar; grup içinde grup bana çok saçma geldi! Grubun içindeki bir grup da yanlarındaki tasma takılmış kobraları üstüme salıp beni sokturmaya çalıştılar; 3 kere de sokuldum. O anda oradan geçen bir doktor, zehri emerek beni kurtardı! Olanlara dayanamayan 3 aylık bebeğim tünediği ağaçtan zıplayarak gruptan 15-20 kişiyi, Matrix'teki NEO gibi hacamat etti! Sonra yine ağaca kaçtı! Sonra ne olduysa bir anda bir UFO gelerek bu sapkın grubu gemilerine ışınladı! Birden ortadan yok oldular!

Olaylar sırasında tesadüfen oradan geçmekte olan Guinness rekorlar kitabı yetkilileri, ne olduğunu anlamadan yanıma koşup, "Hanımefendi bu bir dünya rekorudur; bütün bunlar 52 saniyede oldu!" deyip bana ödül verdiler! Ama 3 aylık bebeğim o kadar korkmuştu ki bir daha onu o ağaçtan indiremedik!

Olayların üstünden tam 1 yıl geçti. Geçen gün onu görmeye gittim; travmayı atlatamadı, hala 3 aylık!

atilla taş

Şehir

Geçen Ay'dan Devam

Otuz yıl aradan sonra belediyemizin davetlisi olarak memleketimize gitmiştim... Davetin sebebi Leman'da çıkan bir karikatürümün şehrin giriş çıkışlarına büyütülüp pano halinde konması idi... Otuz yıl aradan sonra geldiğim memleketimde gece bir arkadaşımın barında eski dostlarımla hasret gidermiştik... Sabaha karşı kaldığım otele dönmüş, tam kan uykulara dalmak üzereyken resepsiyondan aranmış emniyetten iki polisin beni göz altına almak için geldiklerini öğrenmiştim...

NE İLE SUÇLANIYORUM?

SİZ BİR KARİKATÜR ÇİZMİŞSİNİZ!

EVET... ŞEHRİN GİRİŞİNDEKİ O KARİKATÜRÜ BEN ÇİZDİM VE BELEDİYE DE BENİ O YÜZDEN DAVET ETTİ!.

OOO... DEMEK ONU DA SİZ ÇİZDİNİZ?. ÇOK ANLAMLI BİR KARİKATÜR!.

KEŞKE BİZİM VAN'IN GİRİŞİNE DE YAPSALAR ÖYLE BİR TABELA!

SUÇLANDIĞIM KARİKATÜR NEYMİŞ?

SİZ BEŞ SENE ÖNCE BİR GAZETEDE İKİ BAKANA "İKİ ZİBİDİ" DEMİŞSİNİZ... ONLAR DA SİZİ DAVA ETMİŞ, DAVAYI KAYBETMİŞSİNİZ, CEZA PARAYA ÇEVRİLMİŞ, CEZANIN SON TAKSİDİNİ ÖDEMEMİŞSİNİZ!.

"İki zibidi" geçen karikatür şöyle idi: Doksanlı yılların sonunda Ecevit hükümeti, Nazım hikmet'in kemiklerinin Türkiye'ye getirilmesini oya sunmuş, koca mecliste meğer iki kişi red oyu vermiş.. Ben de karikatürdeki adamıma "Nazım Hikmet'in iki zibidinin oyuna ihtiyacı yok" dedirtmiştim.. Meğer mecliste de benim küçültme anlamında öylesine kullandığım "iki zibidi" lafı gediğine oturmuş iki MHP'li bakan da "o iki zibidi sakın biz olmayalım" diye beni dava etmişlerdi.

İKİ BAKANA "İKİ ZİBİDİ" DEMİŞSİNİZ?.

DEDİM! AMA BİR SORUN, NİYE DEDİM?

SAVUNMANIZDA "KÜÇÜLTME VE ÖNEMSİZLEŞTİRME ANLAMINDA KULLANDIM" DEMİŞSİNİZ! YANİ "İKİ SERSERİ, İKİ SARHOŞ" VS. GİBİ...

AYNEN!

İşkence görüp görmediğime dair rapor almak için hastaneye geldik. Hiç bir şeyim yoktu ama bu uykusuzluk, işkenceden beterdi.

BİR ŞİKAYETİNİZ VAR MI?

SADECE UYUMAK İSTİYORUM!

SİZE BİRTAKIM EVRAKLAR İMZALATACAĞIZ..

YOK! BU GECE MİSAFİRİMİZSİNİZ!

SONRA! SONRA SERBEST MİYİM?

EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ

O gece neredeyse yüzlerce kağıt imzalattılar. Ayakta duracak halim kalmamıştı. Bir an önce hücreme gidip uyumak, dinlenmek istiyordum.

Üzerimde paralardan, cep telefonuma; sigaramdan nüfus cüzdanıma kadar ne var ne yok bir torbaya koyup dolaba kilitlediler. Başka bir polisi verdiler yanıma. Nezarethaneye girmeden son hazırlıklardı bunlar. Birer çay aldık, birer de sigara tüttürdük.

YAK ABİ!

EYVALLAH!

Sanırım ben bu polise biraz ilginç geldim. Yan gözle sürekli beni süzüyordu. Sanki bana soracağı birçok sorusu var gibiydi. Bayağı uzun bir sessizlikten sonra ağzındaki baklayı çıkardı...

SİZİN İŞ DE BAYAA ZOR BE ABİ.

ZOR ZOR.. ZOR OLMAZ MI?!

Polis beni nezarethaneye kilitlerken sanki bu duruma üzülmüş gibiydi. Bazı açıklamalar yapmak zorunda hissetti kendini...

NEZARETHANELER YENİ YÖNETMELİĞE GÖRE DÜZENLENDİ, ÇOK TEMİZ, ÜŞÜRSENİZ YEDEK BATTANİYE DE VAR... SABAH DOKUZDA SİZİ KALDIRACAK ARKADAŞLAR. ÖNCE HASTANEYE ORDAN DA ADLİYEYE!.

NE KADAR İYİ BİR POLİS... BU POLİS KESİN BALIK BURCU BANA KALSA!

Otuz yıl aradan sonra memleketine gidip de geceyi nezarethanede geçiren biri nasıl uyanırsa ben de öyle uyanmıştım...

HAZIRLANIN GİDİYORUZ.. ARAMAK İSTEDİĞİNİZ BİR YER VARSA ARAYABİLİRSİNİZ.

OTUZ YIL SONRA SABAHIN DOKUZUNDA KİMİ ARAYABİLİRİM Kİ? EN İYİSİ NURAY'I ARAYAYIM!

ALO NURAY?

YA BAKSANA POLİS ARKADAŞLAR BENİ BU SABAH TUTUKLADILAR DA ONU HABER VEREYİM DEDİM!.

OOO ERKENCİSİN...

AA İNANMIYORUM! NEREYE GELEYİM?

Arkadaşımı tutuklandığıma inandırmakta bir hayli zorlandım. Sonunda inandırmayı başardım...

ARKADAŞIM NEREYE GELSİN?

ADLİYEYE! 4. BÖLÜME!

Önce hastanede küçük bi kontrolden sonra hemen adliyeye geldik. Adliyede arkadaşımı beklerken Feys'te tanıştığım başka bir arkadaşa tesadüf ettim...

AMAN TANRIM! TANIDIM SİZİ. SİZLE BU DURUMDA KARŞILAŞMAK!

ANLATIN NE OLDU?

ESKİ BİR MAHKEMEM VARDI. SON TAKSİDİNİ ÖDEMEYİ UNUTMUŞUM. GELDİLER ALDILAR BENİ OTELDEN!

MÜSADE EDİN HEMEN HALLEDELİM!.

NASIL?

BENDE O KADAR YOK! BEKLEYİN HEMEN BİLEZİKLERİMİ SATIP GELİYORUM!

AVUKAT HANIM, SAAT 12'YE KADAR ÖDEMENİN YAPILMASI GEREKİYOR!

12'YE KADAR YAPAMAZSAK NE OLACAKMIŞ?

BEYEFENDİYİ CEZAEVİNE KOYMAMIZ GEREKECEK!

Kİİİİİm?!. HEM DE BEN BURDAYKEN HE Mİ?

KORKARIM ÖYLE!

Avukat hanım polise hukuk dersi verirken hemen ilkokul arkadaşım Nihat'ı aradım..

DEVLET PARAYA KARŞI VATANDAŞIN ÖZGÜRLÜĞÜNÜ KORUMAK ZORUNDA! TERAZİNİN BİR KEFESİNE PARA DİĞER KEFESİNE ÖZGÜRLÜK KONAMAZ!

YANINA BİRAZ PARA AL ADLİYEYE GEL HEMEN... DÖRDÜNCÜ BÖLÜM!

Arkadaşım Nihat beş dakika içinde içi para dolu bir çanta ile adliyedeydi...

Peşinden arkadaşım Nuray geldi... Bir taraftan gülüyor, bir taraftan da olayı kavramaya çalışıyordu.

HI HIH!. ÇOK KOMİK BU!

BAŞKANI ARADIM, BELEDİYENİN AVUKATINI GÖNDERİYOR ŞİMDİ!.

Belediyenin avukatları da gelince adliyenin önünde ufak çapta bir kalabalık oluştu...

MERHABA ABİ! BEN AVUKAT ENGİN!. SİZİ İSTANBUL'DAN BURAYA KADAR YORDUK!. DEMEK BAŞINIZA BÖYLE BİR ŞEY GELDİ! ARASAYDIN KEŞKE!

ÇOK UYKUSUZ VE YORGUNDUM!

BUYRUN ARKADAŞLAR HESABI KAPATALIM, ABİMİZİ FAZLA BEKLETMEYELİM!

Hesap kapandı. Polisler gitti. Özgürdüm artık. Tam midemde bir kazınma hissi duyuyordum ki!.

ABİ BARO HEMEN ŞURASI. TELEFON ETTİM KAHVALTI HAZIRLIYORLAR. BİR ŞEYLER ATIŞTIRALIM!

ÇOK İYİ DÜŞÜNMÜŞSÜN ENGİN! KURTLAR GİBİ AÇIM!

Baro'nun balkonunda bunca badireden sonra manzaraya karşı nefis bir kahvaltı yaptık...

GECEYİ NASIL GEÇİRDİN ABİ?

HEMEN UYUMUŞUM!. YALNIZ NEZARETHANENİN TEMİZLİĞİ DİKKATİMİ ÇEKTİ.

YENİ YÖNETMELİĞE GÖRE ARTIK NEZARETHANELER ÇOK TEMİZ OLACAK!. BİZİM DENETLEME KURULUNDA BEN DE VARIM!. MEMURLARLARLA BİR SORUN ÇIKMADI YA ABİ?.

ONLAR DA BİTSE DE GİTSEK HAVASINDAYDILAR!.

O DEĞİL DE BENİM DİKKATİMİ "BEYAZ BERELİ" ÇEKTİ!. ADAM RESMEN BEN OĞUN SAMAST'I DESTEKLİYORUM DİYE BAĞIRIYORDU!

Sonra herkes işine gücüne döndü. Ben de böyle bir boşluktan yararlanarak şehri dolaşmaya çıktım. Önce doğup büyüdüğüm mahalleme gittim. Bir çocuk takıldı peşime...

HEY AMCA NEDEN ÇEKİYORSUN Kİ O FOTOĞRAFLARI SEN!. O CAMİDE NE VAR Kİ?

Bu çocuk beni inanılmaz derecede tedirgin etti. Şimdinin tabiri ile "negatif elektrik" durumu. Çocuk sanki annesini çağırıp "anneee burada bi adam sürekli fotoğraf çekiyor" diye şikayet edecek gibiydi. Otuz yıl sonra mahallemin tadı damağımda kalarak oradan hemen sıvışıp sahile indim.

Çocukluk yıllarımızda denize girdiğimiz güzelim koyların üzerinde yürüyordum şimdi. Ürperdim. O güzelim deniz hatıralarımızın üzeri doldurulmuş Tayyip Erdoğan'ın duble yolları ile üstü örtülmüştü.

Şehrin giriş çıkışlarına büyütülüp konan bir karikatürüm için belediyenin daveti üzerine, otuz yıl sonra memleketime gelmiş oldum. Artık İstanbul'a dönme vakti gelip çatmıştı. Çocukluk ve ilk gençlik yılları insan hayatında en güzel dönemlerdir. Memleketimiz, mahallemiz, sokaklar artık bir daha asla geri gelmeyecek olan güzelim hatıralarla doludur!. Aradan geçen onca yıldaki bütün yaşadıklarımız, gördüklerimiz, tutkularımız ilerleyen yaşla birlikte anlam kaybına uğrar... Heyecan vermez olur. İlerleyen yaşla birlikte herşey birer ayrıntı olarak kalır ve silinmeye yüz tutar. Geriye sadece hayattaki ilk yıllarının silik fotoğrafları kalır.. İlk deneyimler, ilk öğrenme süreçleri. Şairin dediği gibi ilerleyen yıllarla birlikte yeni bir ülke bulamayacağını anlarsın.. Hiç bir deniz, çocukluk günlerindeki deniz gibi değildir... Çok uzaklarda da olsan yine aynı mahallelerde kocarsın, aynı evlerde kır düşer saçlarına...

FINDIKKALE

Yeni bir ülke bulamazsın
Başka bir deniz bulamazsın
Sen yine aynı sokaklarda
dolaşacak
aynı mahallede
kocayacaksın...
Bu şehir arkandan
gelecektir
Aynı evlerde kır
düşecek saçlarına
Dönüp dolaşıp
bu şehre geleceksin
sonunda
Başka bir şey umma.
K. KAVAFİS

Giresun Belediyesi

SON

ayça şen

Susmak, ya da düşünerek konuşmak yalanın müttefikidir!

Sevgili Manyak'lar, Yalan ile ilgili yazı yazmak gibi iddialı bir hedefim olduğundan, yazıyı son ana kadar içimde beklettim (ki aslında beklet-mek, işleri son anda yapmak, bir işe verdiğim değeri gösterir fakat bilmezler).

Siz bir şey yapmıyor gibi olursunuz ama aslında kafanızın, ruhunuzun derinlikleri bir yandan tıkır tıkır bu mevzuya çalışıyor olur; yürüdüğünüz yolların taşları o mevzu ile örülür, sokakta karşınıza çıkan insanlar, hayvanlar, kulağınıza, gözünüze, kolunuza çarpanlar konunun bir parçası, 'evreka'larınızın kırıntıları gibidir. Bunun gibi sokaklardaki tüm kafaların içleri, bize bakan gözlerin bebekleri, bilmediğimiz konularla doludur ve biz aslında biz değil, kim bilir bizde ne görüyorlarsa oyuzdur.

Ben de yaklaşık bir aydır Yalan'ı (ki burada verdiğim değerden dolayı apostrof kullanmış değilim, sadece mevzunun altını çizmektir niyetim) içimde evirip çeviriyorum, Yalan'ın soy ağacına tırmanıyorum, dallarından dallarına maymun olup zıplıyorum, kendimi yakaladığım anda bir şempanze gibi sırtararak kulaklarımı tıkıyorum, gözlerimi kapıyorum fakat asla susmuyorum. (ki zaten o üç maymun metaforunu tamamiyle kullanacak kadar da düşmedik.)

İşte şimdi yazının altını hafif ateşten bir tık daha açalım.

Susmak, ya da düşünerek konuşmak yalanın müttefikidir!

Yaa... Hiç beklemiyordunu... Bi dakka ya yazı karakteri boltta kalmış...

Evet, yalan benim için düşünerek konuşmak, para biriktirmek, hesaplı kitaplı bir insan olmak, hareketlerinin bir sonraki adımını planlayarak davranmak, morgıç ile ev almak, havalı bulduğu için pahalı bir arabaya binmek, şaraptan anlayan bir insan olmak için vakit kaybetmemeye çalışmak, olaylara gereksizce şaşıran tepkiler vermek ve bunlar gibi şeyler ile müttefiktir.

Dedim kurtuldum.

Ya aslında şimdi konu o kadar iddialı ki yazarken aniden kendimden utandım.

Kalkıp da hayatının kırk senesini yalan dolanla geçirmiş biri olarak ahkam kesmek bize yakışmaz abi ya. Şu andan itibaren kendimi ellerimin ve kafamın akışına bırakarak yalan ile ilgili hiçbir şekilde ahkam kesmeden kim bilir konuyu nereye bağlayacağım ve yahut kendi bağcıklarıma dolanıp belki de tepe üstü dikileceğimi, yalan dolan dünyasına girmeden görmek istiyorum. Bırakayım plan yapmadan, hiçbir kurala uymadan bu bir aydır biriktirdiğimi iddia ettiğim artisliğim kendini haklı çıkarsın ya da rezil rüsva olsun pezevengin evladı babam hariç.

Eşşekoğlueşşek insan doğası yaptığı artisliklerin yanına kar kalacağını mı sanıyor. Ulan nice artis patladı bu memlekette be, kaç ciddi insan haksız imajla yakalandı, kaç enkır men pornodan gitti, kaç kahraman tabansız çıktı, kaç sevimsiz kendini sevimli göstermeye çalışırken akıl sürçmesinden linç edildi ekranlarda, yok olup gitti uzayın derinliklerinde. (Ama eminim ki şu anda çok daha mutludurlar.)

Rahmaninov'un bir arkadaşına yazdığı şarkı mı denir, ne denir mınako, müşkül durumdayım, 'eser' demek istemiyorum, atölye çalışması demek gibi bir duygu ve o tip laflar kullanmamaya gayret ediyorum; Rahmaninov'un canlı canlı mezara konulan bir arkadaşı için yazdığı 'işi' dinliyorum bir yandan. Öte yandan tek elimle de çiğdem çitlemeye çalışıyorum fakat Rahmaninov'un tabutu yumruklayarak ölüm döşeğinde günah çıkararak yardım dilenen zavallı arkadaşı için yazdığı macera müziğini dinlerken, beri yandan müziğin paniğine ayak uydurmaya çalışarak telaşla çiğdemi çitlerken tükürüklenmiş elimle çift elle yazı yazmaya çalışıyorum bu salyalara bulanmış mikrop yuvası klavyemde: Bu mikrop yuvası dünyanın mikrop yuvası düşünceleri ve vebalı vicdan azaplarında kendini kesen, doğrayan, değersizliğini toprak diplerine bastırmaya çalışarak yalanlarından temizlemeye çalışan ve yalan çeperli rahimlerin bebeleriyle aynı yuvarlak cenabet kütlenin içinde.

Kusura bakmayın, çiğdem beni bu hale getirdi. Hezeyan değil, tuzlu çiğdemin tansiyonu.

(Bende yalan yoktur, demin arkadaş sağ olsun kronometre tuttu, dakikada otuz beş çekirdek!)

Aslında tribe girmiş, kendi kendimize romantikçilik oynayarak deniz kenarlarında ufka mufka bakarak saç üfürterek pardesülerimizin yakalarını kaldırırken, üstümüzden haşin kahkahalar atan martılar, akbabaların balıkçılları, halimize gülüyorlar. Gülüyorlar ağlanacak halimize.

Göte'nin dediği gibi: **"Dünyadaki her şey metaforlardan ibarettir."**

Bu bağlamda begonvillere su vermezsen çiçeklerinin patladığını, yeni bir annenin banka kuyruğunda beklerken memelerinden sütler fışkırmaya başlayıp bütün tişörtünün sırılsıklam sütle dolduğunu ve bu kadar kutsal bir suyun herkesin midesini kaldırdığını ve Allah kahretsin, insan soyunun bazı alternatiflerinin bunun bile fantezisini yarattığını, bu iğrenç şeyi nasıl olup da...

Bu resimde gördüğünüz benim yalanla ilk karşılaştığım andır.

Bu resim babamın öldüğünü ilk duyduğum andır. O an sonsuza kadar orada durmuştur. Her şeyin kocaman bir yalandan ibaret olduğunun resmidir. Zaman, mekan, sanat, gerçeklik, evler, duvarlar, çocukluk, büyüklük, her şey, büyük bir yalandan ibaret.

Ve bütün bunların yalandan ibaret olduğu da.

Atilla ATALAY

KONULU GEYİK

AKSİLİKS

••• "Mizah trajedi artı zamandır." demiş ya Woody Bey, zamanın geçmesi de gerekmiyor esasen. Trajedinin tam içindeyken sinirin bozuluyor, acı acı gülüyorsun, o oluyor.

••• Babamın ölümünden sonra defin ruhsatı-ölüm belgesi almak için gittiğim belediye doktoru beni üç dakika süreyle öldürdü. Bilgisayar başındaki üçüncü dakikada elindeki nüfus kağıdının babamınki değil, benimki olduğunu anladı. Ben farkında değildim, iyi ki anlamış. Yoksa e-devlet kayıtlarından düşüp, bürokrasi karşısında yaşadığımı ispatlamaya çalışırken hakikaten ölürdüm sinirden.

Klişeye göre; Sıdıka, Sıkılhan, Eray, Sebastian filan alayı öksüz kalırdı...

••• Aslında dikkatle bakılsa verdikleri kağıtta, hala ölü olanın babam mı ben mi olduğu belli değil. Zira Doktor Hanım, yanlış nüfus kağıdına baktığını anlayıp bilgisayardaki "ölü formu"ndan benim bilgilerimi pıtı pıtı silip babamın bilgilerini zaarif parmaklarıynan girerken nüfustaki "sıra no" hanesini silmeyi unutmuş. Fotokopiye göre orada hala benim sıra numaram yazıyor. Kurcalamadım... Ama şu an hala ölü olabilirim. Bilmiyorum, bilmek istemiyorum. Hipokrat yeminini de yanlışlıkla Hitorenk diye bi şeye etmiş olmasından kuşkulandığım bürokrat doktora da kızamıyorum. Yanlış filan oralarda evrak doldurması, hasta muayene etmesinden daha iyi.

Neyse, Rabbım sıralı ölüm versin.

••• Kimi zaman aksilikler üst üste gelir ya, bi arkadaşım "Merkür geri geri gidiyo, ondan oluyo." dedi. "Felek" de diyebilirdi, Merkür demeyi tercih etti. Zalım Merkür...

••• Şehirlerarası cenaze nakil aracının iki şoföründen biri çok aksi bir insandı. Diğeri arkada uyuduğu için, bir aksiliğini görmedim. Bu araçlar dört cenaze kapasiteli, çift şoförlü. Her cenazenin bir yakını, iki şoför, toplam on kişi taşıyabiliyor. Biz üç cenazeydik. Arabalar aralıksız olarak dolaşıyor, cenazeleri toplayıp dağıtıyormuş. Arkada uyuyan şoför Mardin seferinden gelmiş dinleniyor, biz aksi şoförle Bolu-Karabük istikametine gidiyorduk. Aksi şoför, buzlu, karlı yolda uçarak yol alıyordu. Cenaze sahiplerinden biri ağlamaktan şişmiş gözleriyle "Az yavaş gitsek be abicim" diyecek oldu. Aksi şoför, bir hatlı minibüs sürücüsü duyarlılığıyla kendisine kafayı o dakka taktı. Cenaze aracındaki gerilim tırmandı. İbre, tipi altındaki Bolu dağlarında zaman zaman 120'ye dayandı. Bir ara "Olsun gider, babacımın yanına yatarım." diye düşündüm.

Aksi şoför tarafından kafaya takılan cenaze sahibinin köyüne yaklaşıyorduk. Şoför çok kar yağdığını, aracın saplanabileceğini, köy içine girmek istemediğini söyledi. Cenaze sahibi ağlamaya başladı. Uyuyan şoför kalkıp, aksi şoföre "Hele bir yerde bi dur, bi yemek yiyelim. Bi çözüm bulunur." dedi. Kafaya takılan cenaze sahibi durduğumuz yerde yemek ısmarladı. Sulh oldu. Kafaya takılan cenaze sahibi ve emaneti sabah üçte köy girişine cenazesiyle beraber bırakıldı.

Zalım Merkür insafa geldi, bizim köyün yollarında kar dinmişti. Sabah 4 gibi babacığımla indik o deli araçtan.

••• Üst üste cereyan eden bu aksiliklerin tek sorumlusunun Zalım Merkür olmasına aklım yatmıyor elbette. Zaten yalnızca Merkür geri gitmiyor... Ben şu yazıyı yazarkene, 20 Mart Cuma günü,

güneş tutulması, süper ay ve ekinoks üst üste geliyordu.

Olup biteni anlamak için bir teleskop ve silah bulundurma ruhsatı alıcam, aklıma başka bi şey gelmiyor.

••• Esasen kişisel bi şey diil. Ülke olarak toptan bağzı, bi takım aksilikler dolanıyo başımızda. Bu da bizi cümleten mutsuz ediyo. 143 ülke arasında yapılan mutsuzluk araştırmasına göre Türkiye, Bangladeş ve Sırbistan'la aynı puanları alarak sondan üçüncü olmuş. Geçen yıl ise 135 ülke arasından 97. olmuşuz.

E, tabii Polyannagili eski kocası piçakladıktan sonra ülke olarak hepten çöktük moralman. Şu sıralarda barajlar doluyken Prozac yüklü dört tır atıcan şehir suyuna, cümleten ferahlayabiliriz belki.

••• Bitmedi yalnız: Üstüne bi de arabamız çalındı. Babacım kullanırdı. Eski model bir Opel Vectra olmasına rağmen başçavuşum tarafından cillop gibi her gün yıkanır, temizlenirdi. Sonradan mahalledeki jeneratörcünün güvenlik kamerasından baktık. İki it, doğrudan arabaya yönelip, toplam 15 saniyede kapıyı açarak, 80. saniyede filan düz kontakla arabayı bi güzel götürüyorlar. Arabanın arkasında bebek koltuğu vardı, eskiydi. Bi sürüsünün arasında onu çaldılar. Jeneratörcü "Çalıntı araçları Suriye'ye götürüyorlarmış." dedi. "İŞİD çaldırıp, oralarda kullanıyomuş."

Eğer öyleyse, bu İŞİD'e Zalım Merkür'ün bi oyunu. Zira o eski arabacağız babamın sayesinde sokak içinde anca yürüyodu.

Mahalle arkadaşım amatör astrolog Merküryen insan bu kez şöyle bi yorum yaptı:"Baban çok severdi arabasını, yanında götürdüyse demek ki..."

••• Ve "kentsel dönderim"... Henüz bir tanesini duymadıysanız, duyacaksınız. Her mahallede hatta her apartmanda evini müteahhide vermek isteyenler arasında yaygın ve ülke çapında bir huzursuzluk öyküsü yaşanıyor. Size bir mahalle müteahhidi musallat olmadıysa, olması yakındır. Gözlerini kestirdikleri yapılara gerekirse daire alıp yerleşiyorlar, özel firmalara deprem dayanımı raporu çıkarttırıp tüm ahaliyi kendi yapacağı inşaatlara zorluyorlar. Kat maliklerinden, mahalle sakinlerinden, fazladan yarım metrelik balkonla filan kandırdığı birkaç yancısı da illa oluyor. Komşu komşuya küsüyor, akrabalar birbirine giriyor, belediye dilekçeleri, mahkemeler, araya adam koymalar havada uçuşuyor. Ama inşaat sever torbalı yasalar ve "serbez piyasa kuralları" işi yapıp yapamayacağı, yarım bırakıp kaçmayacağı belli olmayan müteahhidin göz koyduğu mahalleyi hallaç pamuğu gibi atmasına olanak veriyor.

Babamın vefatından hemen sonraki hafta, önceden beri bizi ikna etmeye çalışan bir müteahhit, bitişiğimizdeki evden aldığı parçayla binayı "kentsel dönderime" sokup sahibiyle anlaştı. Bizimkinin de içinde olduğu üç eve, evlerin küçüklüğü yüzünden kanunen bir apartman yapılabiliyordu. Evin birini alınca, diğer iki evi de bir şekilde kendisine satmaya zorlamış gibi oldu yani. Fazla detaya girmiyyim, bu fışkıran beton diyarında kendi başınıza benzeri gelirse öğrenirsiniz nasolsa. Ancak annemi bu acılı haliyle bir kez daha üzdükleri için, Merkür'ün geri geri gidip "çot" diye çarpmak suretiyle arzu dolu inşaatlarını yerle bir etmesini temenni ediyorum... Göreyim seni gezegenlerin kralı, de haydi...

Bu ay, bunlar işte... Gene iyi dayandık yalnız. Bir aksilik olmazsa önümüzdeki ay görüşmek üzere diyor ve programıma Ahmet Arif'in şiirinden bestelenmiş bir Cem Karaca şarkısıyla son veriyorum: "Vurun ulan vurun ben kolay ölmem..."

Erhan Candan

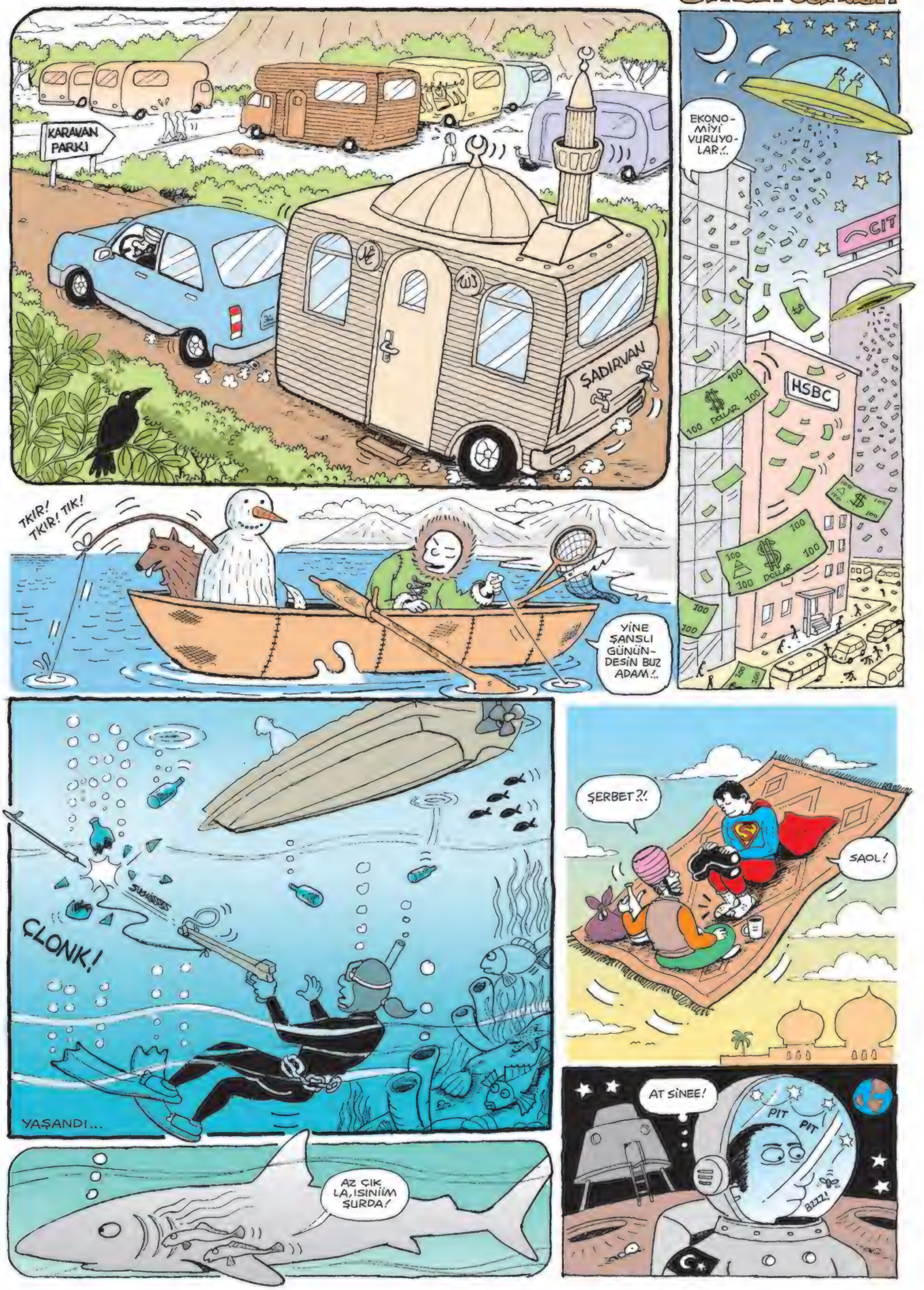

AMATÖR OLARAK SENİNLE İLGİLENİYORUM

amatorolarakseninleilgileniyorum.com - twitter.com/ozanonen – instagram.com/ozanonen

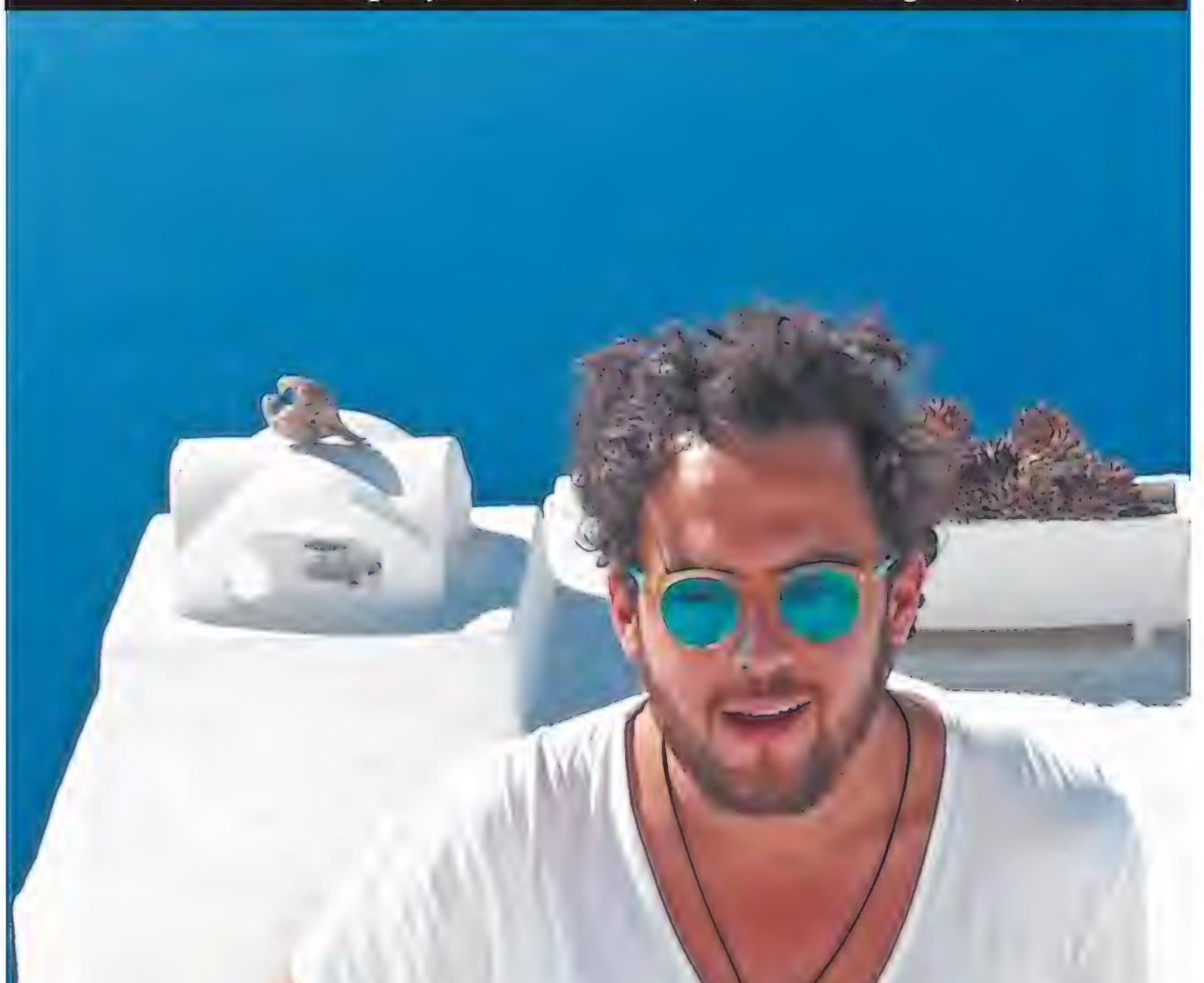

"Seni seviyorum"a karşılık "Ben de seni" demek istemeyenler için alternatif "Ben de seni"ler

Seni seviyorum. Sen de beni sevme. Bir portakal ağacının hayatı boyunca yetiştirdiği 18.000 portakaldan sonuncusu ol ve C vitamini olarak girdiğin vücuttan büyük bir fikir olarak çık; *Esatir-i Yunaniye* seni de yazsın. Benim için... Bir zeytin fidanı dik, zamanla *ölmez ağacı* olur adı; en az 3.000 yıl yaşar ve yaşadığı zaman boyunca da hiçkimseyi öldürmez. Benim için bir cümleden ibaret olacağına, işçiliğiyle göz kamaştıran bir anafikir ol. Eski balıkçılardan dinlediğin bir efsaneyi hatırla ve suyun altında burun buruna geldiğin bir orfozun gözlerine bakıp *"Neden öyle büyük büyük bakıyor?"* derken, suyun altında bir denizkızı gördüğü için öyle bakıyor olabileceğini düşün. *Kaz Dağları*'nın eteklerinde sakız reçeli, mor kekik, kuru incir, zeytinyağı, limon kekiği ve adaçayı satarak ailesini geçindiren ve okul masraflarını dahi kendisi çıkartan 12 yaşındaki bir çocuk ol.

Bir Çocuk Ol ve Kafiyelere Uyma

Sigara tütününden deniz atı yap. Senden daha iri cüsseli bir adamla güreş tut. Adı *"Sefil"* olan mutlu bir fil çiz. Hava kararsın. *Assos* antik kentine, tarihi eser kaçakçısı olduğun şüphesiyle tutuklanabileceğine aldırmadan, kapıları kapandıktan sonra tel örgülerinin altından sürünerek kaçak gir. Tüm *Athena Tapınağı* senin olsun. Hayatının en güzel manzarasına karşı o gece kırmızı şarap iç; yıldızlar altında *Zeus*'a bir dal sigara kurban et. Bir kitapçıya uğra ve daha önce okuduğun ve sevdiğin ve bu yüzden bir arkadaşına da okusun diye ödünç verdiğin bir kitabı, sana geri dönmeyeceğini bildiğin için yeniden satın al. Bu kitabı bir başkası istiyorsa da, onun gözlerine baka baka o kitabı ver ona ki alnında kocaman kocaman harflerle **ENAYİ** yazsın. Enayi ol çünkü bilgelik enayilikten doğar. Enayiliğinle gurur duy; şark kurnazları için hayatın kontenjanı hiç dolmaz.

Bir Köpek Ol, Fıçı Filozofları Seni Kıskansın

Gecekondularla onur duy. Çünkü bugün saraylarda oturanların yaşaması için verilen her savaşta, o evlerde yaşayanların dedeleri, nineleri öldüler. Gecekondularla onur duy çünkü gururla gösterilen şu apartmanlar denizinde, gecekonduların bahçelerinde halen en az üç kavak, beş erik ağacı, bir o kadar da sebze-meyve ve çiçek sürüsü var, köpeklerininse tasması yok. Bir köpek ol, fıçı filozofu *Diyojen* seni kıskansın. Doğunun hükümdarlarının kendilerine niçin *"zil-ullah-ı rûy-i zemîn"* yani *"Allah'ın yeryüzündeki gölgesi"* dedirttiklerini düşün ve sen kendine böyle dedirtmeye çalışsaydın, seni nasıl da taşlayarak öldüreceklerini; bir cümlenin nasıl da ölümcül bir gücü olabildiğini ve her cümlenin, coğrafyasına ve makamına göre değişen anlamlar içerdiğini: Sen de beni sevme.

Demine, Devranına Hû De

Deniz *Ayvazovski* olsun, dalgaların boyu birkaç metre olmasına rağmen *"Üşürüz"* diyen arkadaşlarına baka baka suya gir. *"Hasta olursun"* desinler; hasta olmazsın. Fırtına vakti, dalgaların üzerinden uçuşan kelebeklerden ol: *Ametist*ler boynunu, *dumanlı kuvars*lar avuç içlerini öpsün. *Lapis lazuli* taşından bir kolye ucu yap, belki milyon yıl sonra bir arkeolog, senin için "Bu *insanın Uzak Doğu'yla bir bağlantısı olabilir*" şeklinde yanlış bir tahmin yürütsün. *Urfa Göbeklitepe*'deki *dilek ağacı*nın dibinde hayatının en demli çayını iç; çay sevmiyorsan, hayatında ilk defa *mırra* tat. *Troya*'nın kayıp heykeli *Palladion* sen ol ama seni hiçkimse çalmasın. Kollarını kanatıp da birbirlerinin kanlarını emerek kan kardeş olanların makamını, kardeşlik için yakılan şarkıların meyanını iliklerine kadar hisset. İspanyolların her *"Olé!"* deyişlerinde aslında *"Allah"* diye bağırdıklarını biliyorsan, yolun *Endülüs* coğrafyasına mutlaka düşsün: Bir akşamüstü çiçekler ve kadınlar arasında *flamenko* izliyorken, topukları yere vura vura sana gelen o *İspanyol 'gypsy'*, seni hiç anlamadığın ama çok iyi tanıdığın bir dilde çağırsın kendine.

Firar Et Kendinden, Kavuşursun Kendine

"Bazıları köle olarak doğar" diyen *Aristo*'nun, vasiyetnamesinde *"kölesinin serbest bırakılmasını"* isteyişindeki o gülünç hikâyeyi düşün; 23 bıçak darbesiyle öldürülen *Sezar*'ın ardından, *"Sezar'ı sevmediğimden değil, Roma'yı çok sevdiğimden"* diye bağıran *Brütüs*'ün telâşını. Beni çok sevme. Bir kitap yaz; son cümlesi "gök gürültüsü" olsun. *Marsilya* kentini kuran bir *Foçalı* ol; *Roma* kentini kuran *Antandroslu* bir *Troya* kaçağı... *"Omnia mea mecum porto"* yazılı bir dövmen olsun; okuduğun o çok sevdiğin kitapta adına en çok üzüldüğün karakterin adını taşıyan bir de teknen; *Samoslu Epiküros*'u ve tüm bahçe filozoflarını kıskandıracak kadar güzel bir de bahçen. Şaraplık ve sofralık üzüm, erik, zeytin, iğde, nar, ayva, antepfıstığı, incir, şeftali, satsuma, limon, sakız, buhur, kuşkonmaz yetişsin o yeşile çalan bahçede; o bahçenin orta yerinde de korkuluk diye diktiğin bir faltaşı, bir *Priapos* heykeli olsun. Çünkü *Priapos*'un kocaman penisi, ölüme meydan okumaktır.

Gizlice "Amin"

İlkbaharın tatlı rüzgârları, bahçenin kokularını karşı adalara taşısın. Ada halkı senin bahçenin kokuları nedeniyle mis kokan adaları için *"Moskonisi"* desinler. Salatanda roka mutlaka olsun. Bahçenin zeytinlerinden taşbaskıyla elde ettiğin erken hasat zeytinyağına doyur salatayı. Rakıyı fazlaca kaçırıyorsan, eskilerin *"kinara"* dedikleri enginar, bahçenden eksik olmasın. Bir sevgilin olsun ya da olmasın; sen de beni sevme. *Afrika* kadar sömürüldükten sonra bile, ben de dahil hiçkimseye borcun olmasın. Bırak da saçların bugün dağınık kalsın. Bugün, güzel kalçalar sana da ilham versin. *"Benden ne istersin?"* diyen *Büyük İskender*'e, *"Gölge etme, başka da ihsan istemem"* dediği için; *İskender*'e *"İskender olmasaydım, Diyojen olmak isterdim"* dedirten bir *fıçı filozofu*na dönüşsün ruhun. *Simurg*'u arayan kuşları *Kaf Dağı*'nın ardına götüren bir *Hüthüt* ol; bir şehzadenin başına konmuş güzeller güzeli bir *Hümâ*; yedi vadili ahir zamanda, kalbur samanda keyif çat ki seni masallardaki tembel ağustos böcekleri bile kıskansın. Hiç tanışmayacağın ve tanımadığın insanlar, en olmayacak duandan sonra bile gizlice *"amin"* desinler.

Kristof Kolomb'un haritalarını ele geçirdiği zaman, *Piri Reis*'in gözlerinin nasıl da parladığını hayal et ve gözlerin hep öyle parıldasın: Gözleri parlayan insanın yaşı olmaz. Sana güleryüzüyle para üstünü uzatan kasiyere, sen bir buçuk defa gülümse: Gülümsemesini bol bol bağışlayan, müsriften sayılmaz. En az yüz kiloluk bir yayın balığı o tuhaf bıyıklarıyla - bir *Osmanlı* beyefendisi gibi- sular altında sergüzeşte dalmışken, tavladığı dişi yayın balıklarının yaptığı tatlı nazı düşün. *Achilleus*'un ordularının üzerine yürüyen *Skamandros* nehri gibi ak. *Titanların savaşı*na karışma, bırak da ne bok yerseler yesinler. Şu yıldızlı gökkubbede, güneşten ve aydan sonra en çok parlayan sen ol; *Afrodit*'ten al adını; sana *Venüs yıldızı* desinler; çobanlar seni *"çoban yıldızı"* diye sevsinler, akşamcılar *"akşam yıldızı"* diye; sabah namazına kalkan hacılarsa *"sabah yıldızı"*. Beni sen de sevme.

Gerçek Olamıyorsan, Pek Güzel Uydurulmuş Bir Yalan Ol

Düğününü *İda*'da yap ama *Eris*'i bile davet et. *Atinalı* bir *"metiokos"* yani bir *liman haytası* olacaksan da, ellerin ayakların yine de bakımlı olsun. Bakımlı eller ve ayaklar, fonksiyonelliğe meydan okumaktır. Orospuysan, işini severek ve hakkını vererek yap; orospuluğun orospusu ol: *Perikles*'in karısı *Aspasia*, *İskender*'in anası *Olympia* dahil tüm '*heteir*'ler seni kıskansın. *Hepaistos*'tan daha fazla çalış. *Sokrates*'ten daha çok düşün. '*Tembellik hakkı*'nı yine de sen savun. Yediğin zeytinin çekirdeğini avcuna tükürürken, tufandan sağ kurtulan bir güvercinin onu tükürüp de zeytin ağaçlarını tüm devrana nasıl da peydah ettiğini tasavvur et.

Pirin Aşığın Olsun, Gökkubben Pirin

21. yüzyılın *Oscar Wilde*'ı sen ol, havandan geçilmesin: Ölürsen, mezar taşında ruj izleri eksik olmasın. Sırf güzel şiirler yazıyor diye *mor kahküllü, bal gülüşlü, arı Sappho* olmaya çalışma; bu defa, *Lesvoslu* şair güzelim *Sappho*'nun güzeller güzeli manzarası olmaya çalış. *"Üç güzeller yarışması"*ndaki altın elmayı, "üretim hatası var" diye *Hermes*'le *Zeus*'a geri yolla. Güzelliğin hükmünü *Paris*'e bırakma, güzelliğin hükmünü veren sen ol. *İskenderiyeli Hypatia*'dan daha güzel olmaya çalışacağına, ondan daha bilge olmaya çalış. Aşk ya da bilgelik uğruna dağları delmene gerek yok; dağlarda birkaç gün geçirmen ve kendini kendine doğru adımlaman kâfi. Sevdiğinin zannı altında ol, pirinin kalbinde. Pirin aşığın olsun. Gökkubben pirin. Sen de beni sevme; ben seni severim.

(Devamı, Manyak Dergi Mayıs 2015 Sayısı'nda)

LEYLA FERİDE HANIM'IN HATIRA DEFTERİ

25 Mayıs 1919

Bana uzun yıllar gibi gelen bir müddet, kendi kendimle nefis mücadelesi yaptıktan sonra nihayet bir karara vardım. Her şeyle ve herkesle didişmekten vazgeçerek yazacağım. Sadece yazacağım. İşte bu defter de hayatıma böyle bir milat olsun. Zor olsa da bir hayat keşfettim ve bunu da zambak gibi apak sayfalarda paylaşacağım.

Belki henüz 18 yaşında olabilirim ama artık çok mühim bir şey biliyorum: Hürriyet kazanılmadan aşk da kazanılmaz. Doğup büyüdüğüm bu güzel şehir, canım İstanbul düşman çizmesi altında inim inim inlerken bu zavallının aksini düşünmesi mümkün mü zaten? İsyan günlerinin hatibi, kıymetli edip Halide Hanım'ı dinlemeye Sultanahmet'e gittim iki gün önce. Zatıalilerinin ateşli nutuklarının tesiriyle belki, bu kanaatimden de iyice emin oldum.

Maalesef, evden çıkıp vapura binmek için Valide Hanım'a yalan söylemek zoruma gitti. "Sultanhamam'dan ibrişim ve kumaş alacağım. Burada gönlüme göresini bulamıyorum" dedim. Biraz şaşırmakla beraber, belki çeyizim için nakış işlerim ümidiyle, razı oldu. Lakin, "Bu aralar sokaklar çok karışık, tek başına çıkma gözünü seveyim kızım" diyerekten peşime kardeşim Vedat'ı takmağa kalkıştı. Neyse ki Vedat ortalıkta yoktu da, oldu bittiye getirerek sıvışabildim. Şimdi yazarken bile utançtan yanaklarım pembeleşiyor yaptığım bu hile yüzünden. Ama ne yapayım, bir genç kızın hürriyet ve aşk hülyalarının peşinden koşmasına mani olanlar utansın. Yoksa ben ister miydim böyle yalan söylemek? Aldığım terbiyeye aykırı bir defa.

Her yerde, orada burada kapı arkalarında fısır fısır konuşuluyor, bizim mahallenin saftirik hanımlarının bile kulağına çalınmış. Diyorlar ki, arananlar isimleri bile ilan edilmeden hapse konuyormuş. Her yeri basıyorlarmış; evleri, dükkanları, iş yerlerini ve tabiatıyla cemiyet binalarını da tarumar etmişler. Saçma sapan ateş açıyor, kapı pencere indiriyormuş İngilizler. Kendi halinde silahsız insanları öldüresiye dövüyorlarmış. En ufak bir memnuniyetsizlik ya da muhalefet ifadesi, ölümle neticeleniyormuş. Bir kişiyi almak için en az 40-50 adam baskın yapıyormuş. Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Reisi Cevad Paşa'yı bile kelepçeleyerek götürmüşler.

"Bunlar yakında bizim evi de basar ayol" dediğine kulak misafiri oldum, okumak yazmak bilmeyen komşu Mefaret Hanım'ın. İlahi Mefaret Hanım, İngiliz askerleri Meclis-i Mebusan'ın kapısına dayanmış, senin İbadiye'deki cücük gibi evinin kapı önünde ne işleri var?

Vapurda gelirken nazarımı kaçırmak için hususi olarak çaba sarf ettiysem de nafile... İşgal kuvvetlerinin donanması Dolmabahçe Sarayı'na yanaşmış. O dantela gibi güzelim sarayın önünde heyula şeklinde durmaları hem izzet-i nefsimi çok yaraladı, hem de gözbebeklerimi incitti.

Sultanahmet Meydanı'nda toplanan kalabalığı hummaya tutulmuş gibi sarstı, sarsaladı Halide Edip Hanımefendi. Zaten kendisi de nöbet geçiriyor gibi heyecanlar içindeydi. Bir hanımdan bu kadar muazzam bir hatip çıkacağını kırk yıl düşünsem, hayalime getiremezdim. Fakat ben kaç tane hatip dinledim ki şu kısacık ömrü hayatımda? Kaç tahsilli hanım tanıdım? Bizim aile ve akraba arasındaki hanımlar, değil erkeklere nutuk çekmek, onların yanında ağızlarını bile açmaya çekinir.

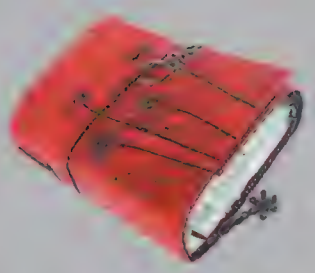

Yeşim Çobankent

Ve ben şimdi burada, bu meydanda! Allahım ne büyük saadet, ne büyük heyecan... Osmanlı devleti alisinin başşehrinin bütün duvarlarında "ÖLÜM" yazıyor ama benim içimde inadına bir yaşama arzusu ve mücadele azmi boy veriyor. Bütün şehre korku salan bu afişlerin maksadı direnenlere ve onlara yardım edenlere korkutmak olsa bile bunlar bana vız gelip tırıs geliyor. Üstüme öyle bir cesaret ateşi geldi ki Halide Hanım'ı dinlerken, bir ara laciverd çarşafımın peçesini örtmeyi bile unutmuşum. Düşünün, o kalabalıkta hem de!

Halide Hanım konuşurken, kadın, erkek, çocuk, çoluk sanki bütün İstanbul'a hitap etti gibi geldi bana. Diyorlar ki, 200 bin kişi vardı o gün dinleyenler. Ne muazzam bir rakam, ne büyük bir kalabalık. Belki de artık herkes onu tanıyor. Bizim bütün İstanbul'un nüfusu ne kadar ki acep?

Bugün buraya geldiğim için, içimde katiyen bir korku ve pişmanlık yok. Okumak-yazmaklığımın olması da kendime itimadımı artırıyor. Daha fazla tahsil görmek de şu hayattaki en büyük arzum. Okumak, okumak, okumak... Bu surette ileride şahsım için en münasip hareket tarzını bulacağıma dair kuvvetli hislerim var. Meraklı ve heyecanlı mizacım bakalım hayat yolunda beni nerelere sürükleyecek?

Bir gizli sırrımı da burada açmak isterim. Esasında benim tek maksadım yalnızca okumak değil, bir yandan da yazmaktır. Fakat gazete bürolarına gidip, yazdıklarımı gösterecek kadar hür ve cesur bulmuyorum kendimi. Düşünmesi bile garip kaçıyor. Bu küçük deftercik sade dertlerimi döktüğüm bir sırdaş değil, yazma temrinlerimin de şahidi olur inşallah!

Fakat önce şu memleketin kurtulduğunu bir görelim hayırlısıyla. Nasıl olsa benim şahsi hülyalarıma da sıra gelir elbette. Bu milli uyanış ve şuur sayesinde çocukça vehm-i vesveselerimden vazgeçecek olmak bana ümit veriyor.

Konuşmasını bitirirken "Yüreğimizdeki mukaddes heyecan, milletlerin hakları ilan edilinceye kadar devam edecektir" diye haykıran Halide Edip Hanımefendi uğruna meydana sığmayanlar ağaçlara tırmanmış, dal gibi sarkıyordu. Görmelere sezaydı doğrusu. Binlerce ses bir uğultu halinde sözlerini tekrar ediyordu. Kürsüye biraz yaklaşıp onu yakından görebilmek için ah neler feda etmezdim ki, lakin o insan selinin arasında ne mümkün? Hele bir yandan da işgalcilerin tayyareleri yüreğimize korku salmak için minarelerin arasından uçup dururken?

Evin yolunu bulmaya çalışırken, bütün kargaşaya rağmen yüreğimde büyük bir ferahlık vardı. O vecd halinde kendimden geçip, şehri kullanmak için erkeklerin iznine tabi olmamız gerektiğini ömrü hayatımda ilk kez unuttum. Unutmak ne kadar güzelse, anneme söylediğim yalanın hatırıma gelmesi de o kadar fenaydı. Evden çıkarken ibrişimle ipekli kumaş alacağım demiştim ya, şimdi de hava kararmadan onları temin etmek icab ediyordu...

edit

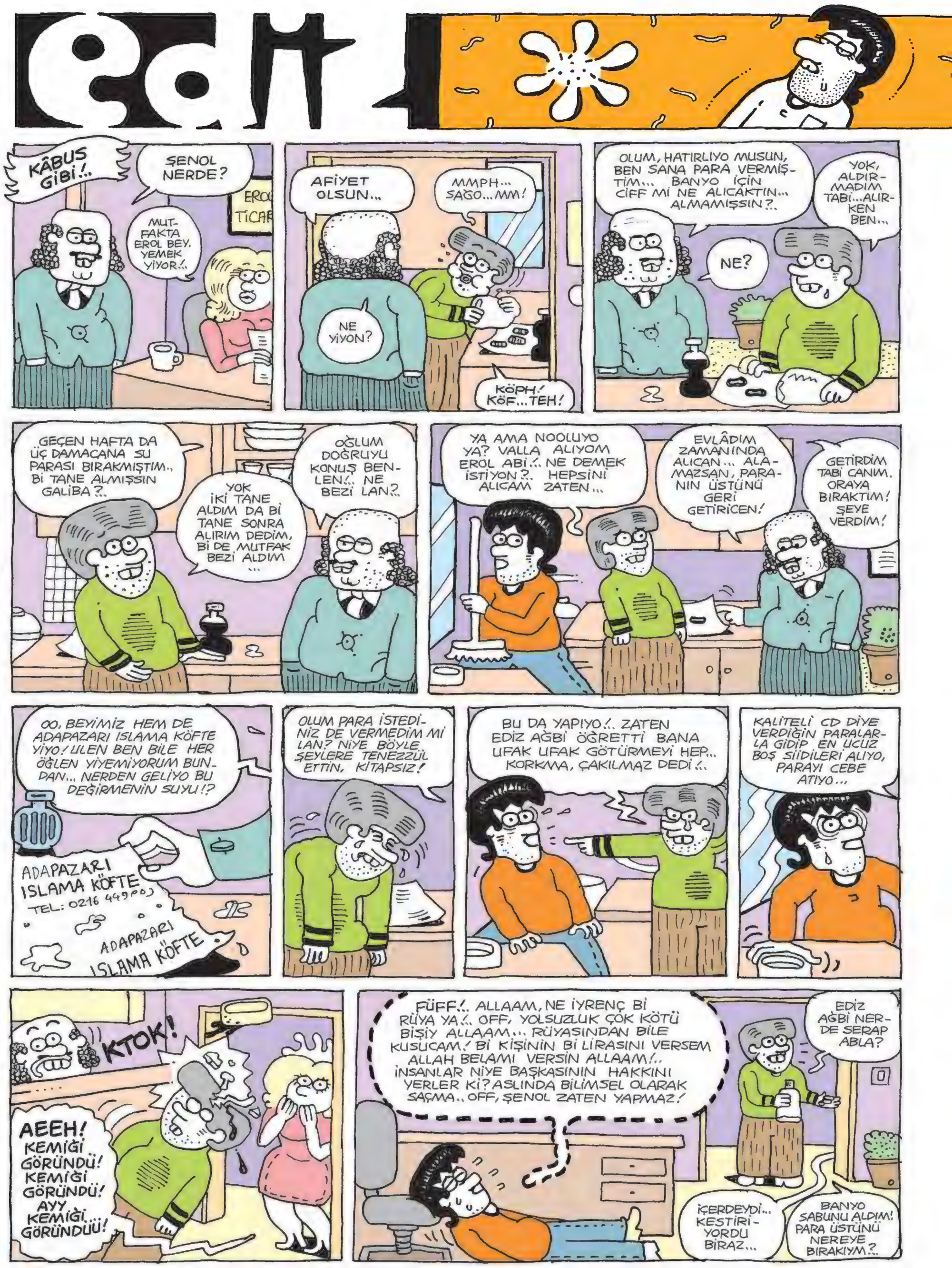
KÂBUS GİBİ!..
ŞENOL NERDE?
MUTFAKTA EROL BEY. YEMEK YİYOR!..
AFİYET OLSUN...
MMPH... SAĞO...MM!
NE YİYON?
KÖPH! KÖF...TEH!
OLUM, HATIRLIYO MUSUN, BEN SANA PARA VERMİŞTİM... BANYO İÇİN CİFF Mİ NE ALICAKTIN... ALMAMIŞSIN?..
YOK, ALDIRMADIM TABİ...ALIRKEN BEN...
NE?
GEÇEN HAFTA DA ÜÇ DAMACANA SU PARASI BIRAKMIŞTIM.. Bİ TANE ALMIŞSIN GALİBA?..
YOK İKİ TANE ALDIM DA Bİ TANE SONRA ALIRIM DEDİM, Bİ DE MUTFAK BEZİ ALDIM ...
OĞLUM DOĞRUYU KONUŞ BENLEN!.. NE BEZİ LAN?..
YA AMA NOOLUYO YA? VALLA ALIYOM EROL ABİ!.. NE DEMEK İSTİYON?.. HEPSİNİ ALICAM ZATEN...
EVLÂDIM ZAMANINDA ALICAN... ALAMAZSAN, PARANIN ÜSTÜNÜ GERİ GETİRİCEN!
GETİRDİM TABİ CANIM. ORAYA BIRAKTIM! ŞEYE VERDİM!
OO, BEYİMİZ HEM DE ADAPAZARI ISLAMA KÖFTE YİYO! ULEN BEN BİLE HER ÖĞLEN YİYEMİYORUM BUNDAN... NERDEN GELİYO BU DEĞİRMENİN SUYU!?
ADAPAZARI ISLAMA KÖFTE
TEL: 0216 449 POJ
ADAPAZARI ISLAMA KÖFTE
OLUM PARA İSTEDİNİZ DE VERMEDİM Mİ LAN? NİYE BÖYLE ŞEYLERE TENEZZÜL ETTİN, KİTAPSIZ!
BU DA YAPIYO!.. ZATEN EDİZ AĞBİ ÖĞRETTİ BANA UFAK UFAK GÖTÜRMEYİ HEP... KORKMA, ÇAKILMAZ DEDİ!..
KALİTELİ CD DİYE VERDİĞİN PARALARLA GİDİP EN UCUZ BOŞ SİİDİLERİ ALIYO, PARAYI CEBE ATIYO...
KTOK!
AEEH! KEMİĞİ GÖRÜNDÜ! KEMİĞİ GÖRÜNDÜ! AYY KEMİĞİ GÖRÜNDÜÜ!
FÜFF!.. ALLAAM, NE İYRENÇ Bİ RÜYA YA!.. OFF, YOLSUZLUK ÇOK KÖTÜ BİŞİY ALLAAM... RÜYASINDAN BİLE KUSUCAM! Bİ KİŞİNİN Bİ LİRASINI VERSEM ALLAH BELAMI VERSİN ALLAAM!.. İNSANLAR NİYE BAŞKASININ HAKKINI YERLER Kİ? ASLINDA BİLİMSEL OLARAK SAÇMA.. OFF, ŞENOL ZATEN YAPMAZ!
EDİZ AĞBİ NERDE SERAP ABLA?
İÇERDEYDİ... KESTİRİYORDU BİRAZ...
BANYO SABUNU ALDIM! PARA ÜSTÜNÜ NEREYE BIRAKIYM?..

METİN FİDAN

İZLENİMCİ

İYYŞ! NE SAÇMA.

AL, BUYUR... DİZ KAPAAM!.. BU BOŞ CD DİYETİM OLSUN SANA!..

KUP!

SEBEBİMSİN

NEJAT GÖL SOYUT RESİM SERGİSİ 14-22 MART

GİREBİLİRSİNİZ

BUYRUN LÜTFEN... GİRİN!..

İNSANLAR NEDENSE ÇEKİNİYOR... GİRMİYORLAR O YÜZDEN "GİREBİLİRSİNİZ" UYARISI AŞIYORUZ!.. HEH HEH... BUYRUN...

BEN NEJAT GÖL. ÜÇÜNCÜ KİŞİSEL SERGİM. BUYRUN RAHAT RAHAT GEZİN EFENDİM.

35 DAKİKA SONRA

ALLAHALLA?.. ADAM YARIM SAATTİR ÖYLE DURUYO!?

BEYFENDİCİĞİM!?

ALLAHIM!.. ÇOKK GÜZEL RESİM?.. ÇOOK... ENFESS!.. İLK DEFA BU KADAR GÜZEL Bİ RESİM GÖRÜYOM... BAĞIRSAK GİBİ ŞEYLERLE GALİBA İNSANIN KAFASININ KARIŞIKLIĞINI ANLATMAK İSTEMİŞ... BOYNUZ DA, TRAFİK VE KREDİ KARTI GİBİ KÖTÜ ŞEYLERİN SİMGESİ... ÇİÇEK DE SEKSİ KADINLARIN İPNESİ... AMAN, İMGESİ!..

TANRIM... GÜZEL BİR TABLO KARŞISINDA BAYILAN BİR İNSAN!? BÖYLESİ RESİM SEVGİSİ... AYRICA BU KADAR İSABETLİ TAHLİLLER!..

BEYFENDİ?.. BEYFENDİCİĞİM!

HİTLER'İN SON GÜNLERİ

FBI'ın yeni açıkladığı belgelerin iddiasına göre Hitler sığınağında intihar etmedi, Arjantin'e kaçtı. 95 yaşına kadar Brezilya'da gizli gizli yaşadı..

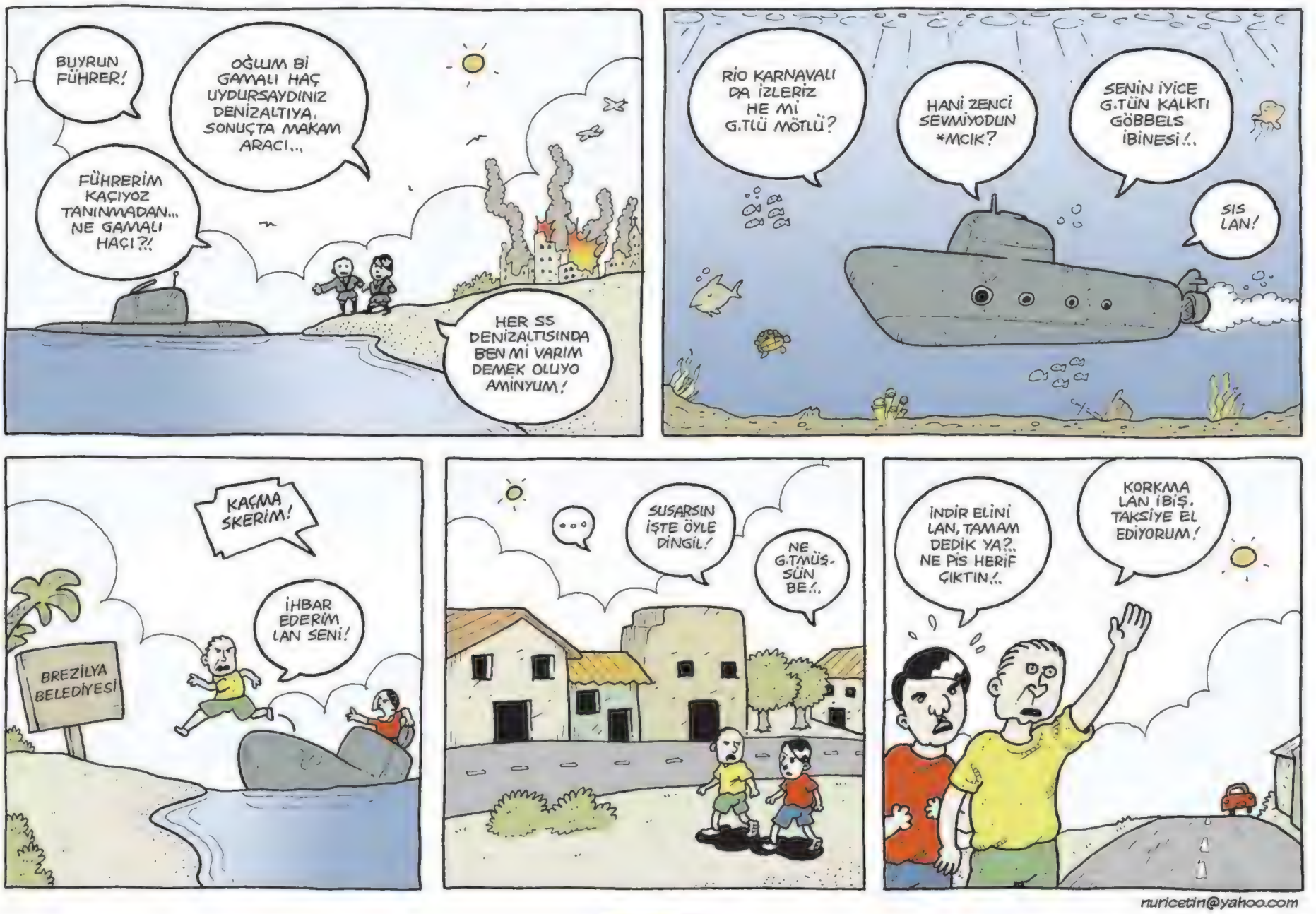

nuricetin@yahoo.com

Kamuoyu, izleyenler beni hep reality programlarındaki Yalçın Abi olarak tanır, anımsar ve her karşılaşmada gülümserler. Gülümsemelerinin nedeni bir zamanlar en aykırı programları yapmamdan, en "acayip" konu ve konukları bulmamızdandır. Oysa ben içinde dev bir yanardağ gibi durmadan köpüren gazetecilik ateşiyle yanıp tutuşan, stajyerlik günlerindeki aşkla deklanşöre asılan gencecik bir gazeteciyimdir. Yanlış anlamayın 50'li yaşlara merdiven dayadım ama içimdeki gazeteci ruhunu bir türlü yaşlandıramadım.

Şimdi sizlerle o bir türlü uslandıramadığım, sakinleştiremediğim, dizginleyemediğim gazeteci kişiliğimin yaşadığı ve de beni maceradan maceraya sürüklediği anlara, anılara götüreceğim. Aslında belki de pek çoğunuzun yaşamadığı ve yaşayamayacağı cepheye, sahaya çıkacağız birlikte. Mesleğin acı, tatlı bir o kadar da (benim yaşımda adama göre) riskli yönlerini göreceğiz.

Gezi Parkı Direnişi...

Hangi kafa, akıl, ruh hali 3 ay boyunca parklarda, banklarda, kaldırımlarda, çadırlarda yatar, kalkar? Hangi güç bir insanı ayaklarının parmak araları kanayana kadar yürütür ve saatlerce acılar içinde dolaştırır? Hangi arzu ve istek (eve gidip de bir şeyleri atlamak korkusuyla) alaturka helâda maşrapaya doldurulan soğuk suyla banyo yaptırabilir? Tek bir yanıtı var, "tarihe tanıklık etmek ve deklanşöre her bastığınızda anı ölümsüzleştirmek..."

27 Mayıs 2013 gecesi astım omzuma kameram ve lenslerle dolu çantamı ve bir daha asla ayrılmadım vücudumun parçası haline gelen yol arkadaşlarımdan. Gezi Parkı Direnişiyle yeniden sahalara, cepheye, sokağa çıktım. Şimdi beraber gezeceğiz o sokaklarda.

Hadi bakalım...

İlk söyleyeceğim şey şu; şimdi kimileri kızacak ama biber gazı bana iyi geliyor. Ciğerlerimde ne balgam kalıyor ne de hırıltı ☺ Koşarken, kaçarken, taştan, mermiden, gazdan, kapsülden, basınçlı su ve içine kattıkları kimyasal sıvılardan korunurken anlamıyorsunuz ne kadar yorulduğunuzu. Yorgunluk sonradan kor yavaş, yavaş... Sahadaysanız böyledir hayat.

Öyle gecelerden biriydi. Pek çok evin ışığı kararmış, İstanbul'un çoğu semti ya uykuya yatmıştı ya da Halk TV ve Ulusal Kanal'daki canlı yayınlarla sokaklardaki olayları seyrediyordu. Bildiğiniz üzere diğer kanallar belgesel ve de rutin programlarını yayınlamaya devam ediyordu. Onları da izleyenler vardı muhakkak. Hatta bana göre onlar çoğunluktaydı. Olsun ben sokaktaydım. Kameram ve lenslerimle tarihe tanıklık ederken, belki de ömrü hayatımda bir kez ve de her defasında ilk kez izleyeceğim olayları kaydetmenin verdiği enerjiyle oradan oraya koşmaya devam ediyordum.

İstiklal caddesinin arka sokaklarından birinde bir bar. Barın bulunduğu sokağın bir başında eylemciler diğer başındaysa polisler. Ben tam ortalarına yakın bir noktada barın sokağa koyduğu yüksekçe, yuvarlak bir masaya çöreklendim. Ter içinde kalmışım farkında olmadan. Canım acayip şekilde bira çekiyor ama uykusuzluğuma yenik düşüp bir kenarda sızmaktan korkuyorum. Yine de garsona, "bir bira" dedim. Buz gibi... Ohhh... Ciğerlerim, göğsüm bayram ediyor her yudumumda.

Tam o an, kulağımın dibinde bir vızıltı hissettim. Ardından yaslandığım masanın hemen altına ardı ardına birkaç plastik mermi isabet etti. Ve sloganlar başladı. Arkamda sokağın köşesinde saklanmış gençler öne fırlamış sapanlarla bilye atıp, yerlerden söktükleri taşları karşı yöne doğru savuruyorlardı. O anda gaz bombaları patladı ardı ardına. Kendimi barın içine attım.

Gaz maskemi çıkartmış kolumun altına sıkıştırmıştım. Barı işletenler uzaktan kumandalı kepengi indirmeye başladılar. İçerisi beyaza bürünmüş, göz gözü görmüyordu. Kepenk neredeyse kapanmak üzereydi. Beş karış kadar bir boşluk kalmıştı zemine inmesine. Dönüp kapıya baktığım anda bir elin o daracık boşluğa uzandığını ve el bombasına benzeyen bir şeyi içeri yuvarladığını gördüm. Yeni tip gaz bombasıydı bu. Dışı kauçuk gibi bir maddeden yapılmıştı. Yerde topaç gibi fır fır dönerken gaz fışkırtıyordu, gri renkte.

Boğulacaktık. Artık maskeyi takmamın da bir anlamı yoktu. İçeride bulunanlar ve baskın anında içeriye sığınanlar yerlerde, öksürüyor hatta bazıları kusuyordu. Çaresizce kepengi yarısına kadar açtılar. Gaz biraz olsun dışarı çıkmıştı. Ben de dışarı fırladım. Arka sokaklardan dolaşıp Galatasaray Lisesi'nin önüne geldim. 2 TOMA, 20 kadar çevik kuvvet polisi, 1 akrep diye tabir edilen zırhlı araç bekliyordu. İngiliz Konsolosluğu'nun köşesindeyse 20 kişi kadar eylemci vardı. Zetci denen, gaz bombası tüfeği kullanan polisler sıkacakmış gibi yapıp bir iki adım ilerliyor, eylemciler sağlı sollu kaçışıp siper alıyordu. Polis sıkmadan geri çekilince eylemciler saklandıkları noktalardan çıkıp slogan atmaya devam ediyordu.

"Buradan bana farklı fotoğraf çıkmaz" diyerek Galatasaray Lisesi'nin yanından aşağıya doğru yürümeye başladım. Salı Pazarı'na gelmiştim. Dolmabahçe'ye doğru ilerlerken kalabalık gruplarında sloganlar, marşlar eşliğinde aynı yöne yürüdüklerine tanıklık ettim. Ortam o kadar garipti ki, bir yandan 10. Yıl Marşı, diğer yandan Dağ Başını Duman Almış marşı, başka bir yönden Partizan Marşı yükseliyordu.

Deniz otobüsü iskelesini geçip Dolmabahçe Sarayı'na yaklaştığımdaysa Beşiktaş yönünden üzerime doğru koşan, daha doğrusu kaçan devasa bir kalabalıkla karşı karşıya kaldım. Ortalık adeta savaş alanıydı.

Çatışmalar o kadar şiddetliydi ki bir ara Swiss Otel'in arkasından Dolmabahçe'ye inen yokuşun alt başında askeriyenin duvarının yanında siper alıp çömeldim. Yaklaşık 10 dakika yerimden kıpırdayamadım. O denli taş, misket, gaz bombası kapsülü ve plastik mermi uçuşuyordu havada. Kaçarken ve kovalarken çarpanların, sırtıma vuranların sayısını hatırlamıyorum. Ama işi öğrenmiştim bir gençten. Gömleğin altına 3 rulo havlu kağıt, her havlu kağıdın arasına da mutfaklarda kullanılan alüminyum folyolardan eklemiştim. Üstünü de sargı bezleriyle sarmıştım. Plastik ve boyalı mermiye karşı koruyordu. Kapsül gelirse de sargı bezinin ipekli kurşungeçirmez yelekler gibi yönünü bozup, hızını azaltacağını umuyordum. Alüminyum da ısıyı engelleyecekti.

Saklandığım yerden çıktım. Biraz sakinleşmişti ortalık. Ama oda ne? Gördüğüme inanamıyordum. Fazla gazdan kafayı mı bulmuştum yoksa? Stadyumun önünden kepçesini kaldırmış dev bir iş makinesi geliyordu. Şaka gibiydi ama değildi, gerçekti. Üstüne insanlar doluşmuştu. Sarı-kırmızı, sarı-lacivert ve en çok da siyah beyaz formalı gençler alkışlarla yanında ilerliyordu sarı renkli dev, paletli aracın. Elinde Türk Bayrağı olan bir genç üstüne çıkmış, "Açılın. Dikkat" diye bağırıyordu. O dev makine paletlerinin üzerinde asfaltı bir tank gibi eze eze geldi. Aracın arkasında kocaman .... YIKIMCILIK VE HAFRİYAT yazıyordu. Yaklaşık 100 kişilik bir grup düdükler çalarak, sloganlar atarak dev makineyle birlikte Beşiktaş'a doğru ilerliyordu. Nasıl çalıştırmışlardı? Nasıl kullanıyorlardı? Ama geliyorlardı işte, marşlarla, türkülerle.

Beşiktaş'ın girişine yaklaşmışlardı ki, karşı taraftan gaz bombası yağmaya başladı. Bembeyaz olmuştu ortalık akşamın karanlığında. Polisler de şaşkındı. Üzerlerine dev bir kepçe yaklaşıyordu. Fırsattan istifade koşarak polislerin bulunduğu noktaya biraz daha yaklaştım. Şimdi tam iki aracın arasını gören kaldırımın üstündeydim. İyi bir açı yakalamıştım. Koştum derken bu arada bir detayı da aktarayım. Her yer ama her yer barikatlardan dağılan ve atılan demir çubuk, taş, kalas, bank, çöp kutusu, lamba, direk, gaz kapsülü gibi malzemeyle doluydu. Ayağınızı burkmanız, düşüp suratınızı parçalamanız, bir yerinizi kırmanız an meselesiydi. Polis de eylemciler de bu şartlarda kaçma, kovalamaca içindeydiler.

Gaz biraz dağıldı, dev kepçenin arkasına sığınan eylemciler çıkıp taş atmaya başladı. Polis de anında gaz bombası. Al sana iyi fotoğraf açısı. Kaldık mı arada. Sırtımı dayanacak son noktaya kadar geri çektim. Duvara yapışmıştım. Makineyi dahi kaldıramıyordum, siz anlayın artık, önümde nasıl bir taş, misket, plastik mermi ve bomba trafiği olduğunu. Bir süre duran dev iş makinesi homurdanarak tekrar hareket etti. Toma tam kepçenin ucundaydı. "Kepçe TOMA'yı kovalıyordu" denebilir mi? Denir. Adım adımda olsa TOMA geri, kepçe de ileri doğru gidiyordu. Tomanın arkasındaki polisler geri çekilirken yine ardı ardına gaz bombaları patladı. Biri tam ayağımın dibine düşmüştü. Tekme salladım ama ayağım önce boşlukta sallandı sonra duman fışkıran gaz kapsülü topuğumun çarpmasıyla tam dibime girdi. Paçamdan içeri, yukarılara doğru yayılan gaz ödümü koparttı. Tabana kuvvet eylemcilerin arasına, iş makinesinin de gerisine kaçtım. O sırada sloganlar yükselmeye başladı;

"Faşizme karşı omuz omuza..."

Hemen yanımda 2 kişi dumanların arasında ellerini sallayıp oldukları yerde zıplayarak bağırıyordu.

"Faşizme karşı bacak omuza..."

Anam... İlk kez duyuyordum bu sloganı. Sesleri yüzlerce kişinin hep bir ağızdan haykırdığı, "Faşizme karşı omuz omuza" sloganı içinde eriyip gidiyordu ama benim dibimdeydiler. Yanlış da duymamıştım.

"Faşizme karşı bacak omuza..."

Gazdan seçemiyordum yüzlerini. İyice yaklaştım. Birisi Taksim'de polislere elinde gökkuşağı renkler bulunan bayrağıyla direnen travestiydi. Diğerini tanımıyorum ama o da ya eşcinsel ya da travestiydi. Bağırıyor, zıplıyor, eyleme katılıp, eğleniyorlardı. Gözlerine minik deniz gözlüklerinden takmışlardı. Birisinin elinde tef vardı. Sloganı bağırırken onu da bacağına ritmik şekilde vuruyordu. Bir yandan da dans eder gibi hareketler yapıyorlardı. Ara ara boyunlarındaki bezleri burunlarına götürüp soluklanıyor sonra devam ediyorlardı;

"Faşizme karşı bacak omuza..."

Baktığımı görünce zayıf, uzun boylu olan kolumdan tuttu;

"Naber Yalçın abi. Hatırladın mı beni?"

Hatırlamadım. Nereden hatırlamalıydım? Programdan mı, bilemiyordum.

"Hani geçen fotoğraf çekilmiştik ya..."

Tamam şimdi olmuştu. Beyoğlu'nda Sugar Bar'ın sokağının girişinde karşılaşmıştık. O sokaktaki minicik çay ocağına giderdim yıllardır. Eski ANAP İl merkezinin bulunduğu sokak. Sabah yayın çıkışı karşılaşmıştık. Fotoğraf çektirmişti yanındaki arkadaşına.

"Hatırladın dimi? Hadi gel fotoğraf çekilelim."

Allah'ım sen bana sabır ver. Arkamız, sağımız, solumuz, önümüz, yanımız gazdan, taştan, müdahaleden yanıyor. Ama o fotoğraf çektirmek istiyor. "Tamam" dedim kırmamak için. Geçti yanıma koluma girdi savaş mahallinde hatıra fotoğrafı çektirdi benimle. "Dikkat edin kendinize" dedim uzaklaşırken, "Sende abiii" diyerek el salladılar arkamdan. Eğleniyorlardı.

İşte böyle sevgili canlar... Bu beden yaşlanır ama bu gazetecilik ruhu pamuklar tıkanmadan ölmez...

Bilesiniz...

YALÇIN ÇAKIR

HATIRALAR GEÇİDİ

Mem-Coş

SELAM... KIŞ BİTTİ BAHAR GELDİ... MEVSİM GEÇİŞLERİ MÜZİKTEKİ MELODİK TON DEĞİŞİKLİĞİ GİBİ TABİATIN MELODİK DÜZENİ İNSAN RUHUNU ÇOK ETKİLİYOR... BAHAR DOĞANIN RÖNESANSI, EN SEVDİĞİM MEVSİMDİR... İNSAN RUHUNUN CENNETTE YENİDEN DOĞUŞU FİKRİ TABİATTAN UYARLAMADIR. ÖLEN VE SÜREKLİ YENİDEN DOĞAN TABİATTIR DÜNYA VAROLDUKÇA SÜRECEK BİR SİSTEM...

ÇOOKKK ESKİDEN YAŞANAN OLAYIN İKİ TARAFINI DA FARKLI ZAMANLARDA YAŞAYAN KİŞİLERDEN DİNLEMİŞTİM... EVLİ BİR KIZ VARDI. KOCASININ ARKADAŞININ OFİSİNE GİDİP HERİFİ AYARTIYORMUŞ.

HADİ GEL AL BENİ YAKIŞIKLI, GEÇ ARKAMA...

OHHŞŞ... SUT GİBİSİN...

İŞİN GARİBİ, KIZ KOCASIYLA BERABER OLURKEN AĞLAMA TRİPLERİNE GİRİYORMUŞ. SENİ NASIL ALDATIRIM, SANA BUNU NASIL YAPARIM FALAN DİYE... KOCASI KIZIN BU DAVRANIŞLARINA DAYANAMAYIP BOŞANMIŞ...

ÜHÜ ÜHÜ...

AŞKIM NİYE ALDATTIN KI? SANA YETMİYOR MUYUM...

YİNE BİR SOHBETTE, Bİ KIZ ERKEK ARKADAŞININ KENDİSİNİ NASIL YALADIĞINI ANLATMIŞTI... ARKADAŞI KUKUSUNU YALAYIP YUTMAYI ÇOK SEVİYORMUŞ. KIZ ÇEKİNMEDEN ANLATIYORDU...

SABAHA KADAR KÖPEK GİBİ YALIYOR. HIHIHI.. KÖPEK GİBİ...

OTURDUĞUM SEMTTE NİYEYSE HERKESİN Bİ KÖPEE VAR... AKŞAMÜSTLERİ SIÇIRTMAK VE GEZDİRMEK İÇİN BUNLARI DIŞARI ÇIKARTIYORLAR... NİYEYSE HEP DE ÜSTÜ-MÜZE GELİYO KOKLUYO...

REKS!.. GEL OĞLUM!.. REKS!

MINA KODUMUN KÖPEE...

BİR KERESİNDE DAYANAMAYIP KIZDIM... OYSA Kİ KÖPEKLERİ SEVERİM AMA UZAKTAN.. ÖYLE ÜSTÜME ÜSTÜME GELİP YAŞAMSAL SINIRLARIMI AŞIP TEHDİT İÇERMESİ, VAHŞİ HAYVANSI İÇGÜDÜLERİMİ UYARIYOR...

ULAN ÇEK ŞUNU! SANKİ ISIRICAK GİBİ BAKIYO.!. ISIRIRSA ONU FENA YAPARIM... TASMASINI TAK, İYİCE KILLANMAYA BAŞLADIM!

YİNE BİR AKŞAMÜSTÜ MARKETE ALIŞVERİŞE GİDİYORDUM, HAFİFTEN DALGINDIM... BİRDEN KORKUNÇ Bİ KÜKREMEYLE İRKİLDİM... NE OLUYO .MINA KOYİM.!.. BU DA NE?..

RRRRAARGGGHH!.

O DA NE?. APARTMANIN BİRİNİN BALKONUNDA VAHŞİ Bİ KÖPEK GELENE GEÇENE HAVLIYOR, KÜKRÜYOR... YÜKSEKTE OLMASA ATLIYIP PARÇALIYACAK CİBİLLİYETİNİ SKTİĞİM...

RRRGGHH-HAV..HAV!

GEÇENLERDE BİR KURUYEMİŞÇİDEN SİGARA ALICAKTIM, SIRAMI BEKLERKEN Bİ LAVUK KOCAMAN Bİ KÖPEKLE HART DİYE FUTURSUZCA DÜKKANA GİRDİ... TASMAYI TUTAN MI KÖPEK TASMASININ UCUNDAKİ Mİ KÖPEK ANLAMADIM...

BEYEFENDİ KÖPEE DIŞARI ÇIKARIN...

Bİ SİGARA ALICAKTIM...

AAYY... ÇOK KORKARIM, ISIRMAZ DİMİ?.

RRR..

IŞİD...

ULAN KAÇ BİN YIL OLDU HALA ANLAMADINIZ!.. BUNU KESİCEKSİNİZ BUNU!.. BAK HALA BAKIYO!.

CİHAD'CI JOHN YANDIM ANEY!.

YİNE ÇOK ÇOK YILLAR EVVEL 14, 15 YAŞLARINDAYDIM... BENDEN 15 YAŞ BÜYÜK BİR BAYANLA TANIŞMIŞTIM TELEFONUNU VERMİŞTİ BİR GÜN ARADIM BULUŞTUK. SEKSİ BİR KADINDI YA DA BANA ÖYLE GELİYORDU...

MERABA NASILSIN?.

SELAM, YA SEN?.

BİRKAÇ KEZ BULUŞUP SOHBET ETTİK, KADIN NİYEYSE HEP SEKS OLAYLARI ANLATIYORDU... Bİ KEZ BİRİ ZORLA TECAVÜZ ETMİŞ... OLAYI DETAYLI VE EROTİK ANLATIYORDU... TUHAF...

KIZ OLAN EV ARKADAŞI AKRABASIYMIŞ, ARA SIRA SEVİŞİYORLARMIŞ FALAN... NEYSE YİNE BİR BULUŞMAMIZDA YAZ MEVSİMİYDİ, PLAJA GİDİCEKTİK... YOLDA YÜRÜRKEN BİRDEN SÜTYENİNİ ÇIKARDI...

SÜTYENİMİN KOPÇASI KOPTU, DÜŞMESİN HİHİHİ...

ÜÜFF... MEME...

SÜTYEN ARADAN ÇIKINCA, O BESİLİ MEMELERİ MUAZZAM TAHRİK EDİCİ ŞEKİLDE TİŞÖRTÜN İÇİNDE Bİ O YANA Bİ BU YANA SALLANIYORDU. FECİ TAHRİK OLMUŞTUM, EREKSİYON OLDUM... O DA FARKETTİ, UTANDIM...

ŞİMDİ DÜŞÜNÜNCE KADININ ANLATTIĞI EROTİK ŞEYLER, SÜTYEN OLAYI HEP BENİ AZDIRMAK İÇİNMİŞ... OYSA O ZAMANLAR KÜÇÜKTÜM VE HİÇBİR TECRÜBEM YOKTU. MEVZUYA UYANAMAYIP SAFÇA TAKILIYORDUM. ŞİMDİ OLSA PARÇALARDIM...

GELSENE, DENİZ ÇOK GÜZEL, HADİ GEL...

TAMAM SEN GİR, BİRAZDAN GELİRİM...

KADIN SONUNDA BERABER OLMAYI, SEVİŞMEYİ İMA EDER ŞEYLER SÖYLEDİ. TAHRİK OLMAMA, CANIMIN ONU ÇOK İSTEMESİNE RAĞMEN ONU BECERİRSEM AYIP ETMİŞ OLUCAKTIM DİYE DÜŞÜNMÜŞTÜM... HAY KAFAMI S.KEYİM!.

HHAAYYIIRR! SANA O GÖZLE BAKMIYORUM, ÇÜNKÜ SENİ SEVİYORUMMM...

İLKOKUL 3. SINIFTAN İTİBAREN DAYAK FASILLARI BAŞLARDI... KADIN ÖRTMENLER ÇOK ACIMASIZDI... EVDE KOCASIYLA NE YAŞIYOSA HINCINI BİZDEN ÇIKARIRLARDI.

DERS! KONU!

DONGK! DONGK!

NİYE DERSİNİ ÇALIŞMADIN!.. NİYEE!.

AHG.. AHG...

ÖĞRETMENLER YENİ NESİLLER SİZLERİN ESERİNİZ OLUCAK SÖZÜNÜ HİÇ DUYMAMIŞLAR GİBİ BİZLERİ CEZALANDIRIRLARDI... GEREKÇE DERS ÇALIŞMAMIŞ OLMAK...

AÇ BAKİM AVUCUNU TEMBELL!..

AMCAMLAR TRAFİK KAZASI GEÇİRDİ... TÜM AİLESİ VE KENDİ ÖLDÜ. ÜZÜNTÜDEN ÇALIŞAMADIM ÜHÜ ÜHÜ (YALAN)...

Seyirci Kedi

BURCU BİLGİN

Rivayet odur ki İstanbul fethedilirken Doğu Roma İmparatorluğu'nda ruhban sınıfı bir araya gelmiş, ''meleklerin cinsiyetini'' tartışıyormuş. Kanallar arası zapping yaparken düşündüm, ülkemde de aynı hesap... Gündemde farklı şeyler varken, paralel evrende daha değişik şeyler konuşuluyor. Test edip onayladım, memleket, siyaset, ekonomi filan toz dumanken, Acun'un kanalındaki, inkar etmeyelim erkek-kadın cem'i cümlemizin izlediği ''İşte Benim Stilim'' yarışmasında ''ayy ama sen benim melek kanatlarımı almışsın, dükkancıı söylediii'' nidalarıyla derin bi tartışma vardı. Aynı saatlerde başka bir kanalda ''Paralel güçlerle nasıl mücadele edebiliriz?'' konulu açık oturum tüm hızıyla sürmekteydi. Bi başka kanalda, Emenike'nin formasını yere atması konuşuluyordu. ''Memlekette bu kadar sorun varken şimdi bunlar mı?'' diyecek oldum, benim de kafam karıştı. Neydi gerçek gündem? Benim şirazem kaydığından bilemedim. Kararsızlara karıştım.

Böyle bi giriş yaptıktan sonra geride bıraktığımız Mart ayına bakalım derim. Efendim, şimdi kediler yüzünden adı çıkmış Mart'ın ilk günlerinden itibaren, milli efsanemiz Kabataş, yine gündemden düşmeyişlere doyamadı. Hakkıdır tabii.. Çünkü, dünyanın hiçbir ülkesinde aslı astarı olmadığı halde bu kadar geniş kitlelerin inandığı bir başka fantastik öykü yok. Aslında var. Noel Baba, Süpermen, Peter Pan gibi çocuklar tarafından ''gerçek olduklarına'' kesin inanılan kahramanların hikayeleri var. Bu da öyle işte... Neyse... Sabah Gazetesi sağ olsun Kabataş efsanesinde yeni bir sayfa açtı Mart ayında.. ''52 Saniyede Oldu'' manşetiyle Angelina Jolie-Nicolas Cage ikilisinin ''60 Saniye'' filmine gönderme yapan Sabah güneşimiz sayesinde, üstleri çıplak, deri kıyafetli, kırbaçlı Kabataş 100'lüsü, yeni Avengers filmi için Hollywood'dan teklif aldı. İnanmadınız mı? Saçma..

Yiğit Bulut'un ''Ben euronun (ya da avro.. veya öro) bir para birimi olduğuna inanmıyorum'' sözleri ise dolarla cebelleşen halkın kafasını iyice karıştırdı. Kabataş'a bile inanan memleketim insanı, euronun para birimi olduğuna inanmayarak bir ilk'e daha imza attı. Olabilir, pardon ne vardı?

Ayın ilk çeyreğinde 'Burada ne arıyor bu?'' denilen bir cisim Tokat'ta ortaya çıktı. Dünyaca ünlü ressam Van Gogh'un ''Yetim Adamlar'' serisinde yer alan 37 eserden biri polis operasyonunda ele geçirildi. Bıraktım, Tokat'ın haritadaki yerini, muhtemelen varlığını dahi bilmeyen Van Gogh'un yaşasa ''hayatının dumurunu'' göreceği hadiseyi araştıran Türk polisi, tablonun New York Metropolitan Müzesi'nden taaa Tokatlara geldiğini saptadı. Olayla ilgili çok yönlü araştırmanın sürdüğü bildirildi. (bu çok yönlüyü cümle içinde kullanmayı severim, son cümlem ondandır).

Mart ayının ''ağzına acı biber sürülecekleri'' ise Samsun'dan çıktı. Bir vatandaşın tıklım tıklım otobüsün fotoğrafını paylaşarak, ''Yerimiz var gelmek ister misiniz?'' tweetine karşılık Samsun Büyükşehir Belediyesi'nin resmi Twitter hesabından bomba bi cevap gecikmedi: Biz genelde makam arabası kullanıyoruz. Size iyi yolculuklar... Buna karşılık vatandaş, ''Tam sizden beklenen bir cevap verdiniz. Makam aracınız da otobüsleriniz kadar rahattır umarım'' yazınca, ''Sizin için çalışıyoruz'' tweetiyle hizmette sınır tanınmadığının altı çizildi.. İyi yolculuklar Türkiye, her nerede...

Geride bıraktığımız ay içerisinde, ''atara atar, gidere gider, like'a like ile cevap veren'' ünlüler Demet Akalın ile Hakan Akkaya oldu. Zonguldak'ta bi otelde konser veren Demet Akalın, locada kavga eden bir çifte gözü takılınca, sahneden, ''Arkadaşım neyi paylaşamıyorsunuz? Konsantrasyonumun içine s...tınız. Gidin kavganızı evden yapın'' sözleriyle dayılandı. Demet ablanın bu şanlı direnişine, salondaki seyirciler de ''Helal olsun Demet'' diye seslenmek suretiyle destek verdi. Modacı Hakan Akkaya ise Beylikdüzü'ndeki bi alışveriş merkezinde izleyiciler arasında bakımsız kızları görünce birden bire kızıverdi. ''Hepiniz Çağla Şıkel'i örnek alın. İki çocuk doğurdu ama hala taş gibi. Bi de kendinize bakın'' diyen Akkaya'nın sözlerine karşılık, Çağla Şıkel olayla ilgili herhangi bir açıklamada bulunmadı.

Gönüllerde ''ikinci baharlar'' yaşatan Özdemir Erdoğan, "Masondum, ayrıldım. Gülen medyası beni telkinlerle kendi tarafına çekmek istedi'' sözleriyle paralellere oklarını çevirdi. Olayın gündeme oturmasına aynı gün ortalığı karıştıran bi başka haber mani oldu. Yılmaz Morgül'ün Rockçı olduğu haberi gündemi sarsarken, deri kıyafetli fotoğrafları kafaları karıştırdı.

90 - 60 - 90 - 45* (*IQ)

Pınar ÖZEL

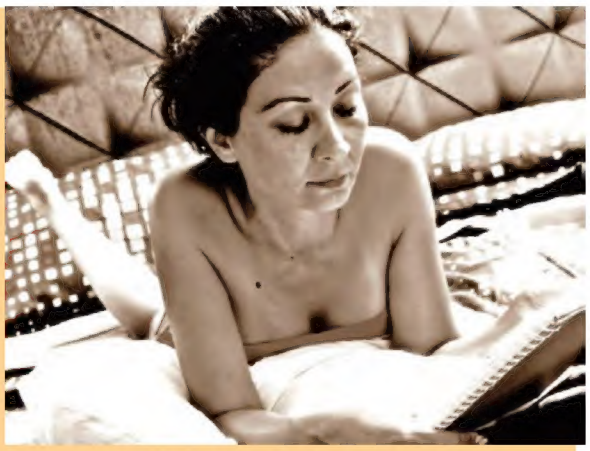

Beraber çıktığımız ilk akşam, el ele bir çorbacının önünden geçiyorduk. Arkadaşlarını gördü çorbacıda. Hemen elimi bırakıp, onların yanına koştu. Onlarla üç beş sohbet eder ve yanıma döner diye bekledim biraz. Yani yarım saat filan bekledim ama o, o arada kendisine de çorba siparişi verip, sohbete daldı. Sonra ben biraz daha bekleyip, bir taksiye atlayarak evime döndüm.

Çok kızdım önce. Yani sonuç itibarıyla beni bir çorbacının önünde unutmuştu ama ön yargının ne kadar kötü bir şey olduğunu ertesi sabah anladım.

Ertesi sabah konuşurken belli oldu her şey. Meğer beni unutmamış çorbacının önünde. Meğer arkadaşlarıyla sohbeti ve çorbası bitince yanıma gelecekmiş. Sonuçta arkadaşları tarafından çok sevilen ve adeta sosyal bir kelebek olan bir sevgili bulmuş olmam onun hatası değildi. Ön yargım ve gereksiz kaprisim için özür diledim hemen kendisinden. Bir kırk beş dakika daha bekleseydim sinirimi boşu boşuna bozmamış olacaktım. Aceleciğim yüzünden misler gibi ilişkimi ta en baştan bitirecektim neredeyse ama neyse ki sevgilim çok anlayışlı bir adam.

Evet, benim de artık bir sevgilim var.

İlk defa her şey muhteşem gidiyor. Dürüst, anlayışlı, sevimli, hafif çirkin, sosyal anlamda aşırı aktif... Daha ne ister ki bir kadın zaten...

Her şey inanılamayacak kadar iyi gidiyor...

Tek bir sorunumuz var: Fazla seyahat ediyor. Yani sonuçta tüm o seyahatler iş için ama ben çok özlüyorum onu. Bulgaristan'a gidiyor sürekli. Aslında bir insanın haftanın 4 gününü Bulgaristan'da geçirmesini gerektirecek işin ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama çok fazla soru sorarak onu da germek istemiyorum. Nihayetinde ben anlayışlı bir kadınım. Ve bir ilişkinin selametinin, kadının az konuşmasından geçtiğini öğrenecek kadar tanıyorum bu hayatı. Gerçi bir kere kendimi tutamadım ve ona gereksiz bir soru sordum.

Bulgaristan'dan dönüyordu. Beni o kadar özlemiş ki;

"Bir buçuk saat sonra İstanbul'dayım, aşkım" diye mesaj attı bana Facebook Messenger'dan.

İlk etapta onun yollardan, bellerden bana mesaj atarak, geliyor olduğunu müjdelemesi aşırı hoşuma gitti ve o mutlulukla mesajın altındaki parantezin içine sığışmış olan "Kadıköy'den gönderildi" ibaresi çok dikkatimi çekmedi. Ama bir süre sonra içimde yaşayan fesat Pınar ortaya çıktı ve "Kadıköy ne alaka aşkım?" yazdım kopasıca elimle.

Açıkladı.

Meğer Bulgaristan'dan İstanbul'a Adapazarı üzerinden dönmüş! Dolayısıyla da Adapazarı'ndan gelen birinin konum olarak Kadıköy'de görünmesi son derece normaldi.

"Aaa anladım aşkımmm" deyip, pis septikliğim için beni affetmesi için bir sürü dua sıraladım içimden. Neyse ki olgun ve anlayışlı bir sevgilim var ve benim bu tür huysuzluklarıma çok takılmıyor.

Onun olgunluğu bana da yansıdı ayrıca... Mesela artık olgunlaşmış bir kadın olmasaydım, 14 Şubat'ta yaşadığımız krizi çok zor atlatırdık bence...

Ne mi oldu?

Çok büyük bir yanlış anlamanın eşiğinden kıl payı döndük. Sevgilim 13 Şubat'ta iş için Bulgaristan'a gitti ve beni çok sevdiği için de tam Edirne sınırından geçerken beni arayarak, sınırdan geçtiğini, onu merak etmememi söyledi.

14 Şubat'ta da sevgilisi iş için Bulgaristan'da olan her kadının yapacağı gibi evde oturdum. Evde oturan her insanın yapacağı gibi de sosyal medyaya dadandım.

Instagram bela bir site, ben size söyleyeyim. Neredeyse ayrılıyorduk Instagram yüzünden. Instagram'da dolanırken, İzmir'de yaşayan bir arkadaşımın bir bardan paylaştığı selfieye gözüm takıldı. Aslında gözümün takıldığı şey, arkadaşımın selfiesi değildi. Arkadaşımın oturduğu masanın arkasındaki masada oturan monttu. Sevgilimin montu. Gördüğüm andan beri hiç sevmediğim o gri mont!

Sevgilim Bulgaristan'da olduğu için selfienin sahibi arkadaşımın da İzmir'den Bulgaristan'a tatile gittiğine kanaat getirdim haliyle ve o arkadaşımı aradım.

"Şekerim tatilde misin sen?" dedim.

"Yoo İzmir'deyim" dedi.

Çok bozuldum. Yani Bulgaristan'a tatile gittiğini benden saklaması son derece saçmaydı sonuçta.

"Uğur yalan söyleme. Sen Bulgaristan'dasın" dedim.

Ama Uğur öyle inatçı ve yalancı ki;

"Hayır Pınar, İzmir'deyim. Alsancak'ta bir bardayım" diye devam etti yalanına.

"Bak Uğur, Bulgaristan'da olduğunu biliyorum çünkü sevgilim de orada ve şu anda aynı mekândasınız. Arka masandaki gri montlu adam benim sevgilim" dedim.

Allah kimseyi çirkin huyla cezalandırmasın ama Uğur'u cezalandırmış. Çünkü sırf benden Bulgaristan'da olduğunu saklamak için tüm pişkinliğiyle:

"Pınar ben İzmir'deyim ve galiba yalan söyleyen sevgilin. Çünkü o da İzmir'de ve yanında 3 tane kız var" dedi. Kapatıverdim yüzüne telefonu. Daha da konuşmadım ve konuşmam da... Saçma sapan bir yalan uğruna sevgilime iftira atan bir arkadaşla işim olmaz benim. Sevgilime bahsetmedim bile bu saçmalıktan. Neyse ki olgun ve akıllı bir kadınım da sevgilime "Yoksa sen İzmir'de misin?" diye sormadım bile.

Döndü Bulgaristan'dan. Yani yine çok sık gidip, geliyor ama keyfi için gitmiyor ki adamcağız. İş sonuçta bu. N'apsın?

Çok mutluyuz.

Canım benim ya...

Sürekli hastalanıyor bu aralar ve hastalandığında gidip, babasının evinde kalıyor 1-2 gün ama biz mesajlaşmaya devam ediyoruz o aralarda da. Babası Bayrampaşa'da oturuyor ve mesaj konumları genelde Asmalımescit'te filan oluyor ama sanırım telefonunun konum ayarlarında bir sorun var. Çok tatlı.

Çok mutluyum...

Doğru, dürüst, beni seven ve bana değer veren bir sevgilim var benim..

Umarım daha çok uzun zaman devam eder...

MERAKLA BEKLENEN KAYNAŞMA PARTİMİZ 16 NİSAN'DA GARAJİSTANBULDA! KADİM OKURLARIMIZI BEKLERİZ..

MANYAK

SELAMALEYKOM...
BU "YENİ TÜRKİYE" NE İŞ?
HANIM ARKADAŞLARLA
GİREBİLİYO MUYUZ?

CANIM ANAM